BIBL. NAZ.
VITT. EMANUELE III
111
B
37
NAPOLI

BIBLIOTECA NAZ.LE
111
B
37
NAPOLI

111
B
37.

83
B
26

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑ-
ΖΑΝΖΗΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟ-
ΓΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

SANCTI GREGORII NA-
ZANZENI THEOLO-
GI TRAGOEDIA,

CHRISTVS PATIENS.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

B. R. NEAPOL

ROMAE M. D. XLII.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ Τοῦ ἁγίου Ἱερωνύμου πρεσβυτέρου περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Σασίμων πρότερον, εἶτα Ναζιανζοῦ ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ὁ ἐμὸς διδάσκαλος, οὗ ἐξηγουμένου, τὰς θείας ἔγνων γραφὰς, εἰς τρεῖς μυριάδας στίχων πάντα τὰ συντάγματα αὐτοῦ συνέθηκεν, ἀφ᾽ ὧν εἰσὶ τάδε. περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρείου, περὶ φιλοπτωχίας, ἐπαίνους τῶν Μακκαβαίων, ἐπαίνους Κυπριανοῦ, ἐπαίνους Ἀθανασίου, ἐπαίνους Μαξίμου φιλοσόφου, μετὰ τὴν ἐξορίαν ἀναζεύξαντος, ὅν τινα ψευδῶς τινὲς Ἡρῶνος ἐπέγραψαν, ἔστι γὰρ καὶ ἄλλη βίβλος, κατάγνωσιν τοῦ αὐτοῦ Μαξίμου περιέχουσα, ὡς μὴ ἐξὸν εἶναι, τὸν αὐτὸν καὶ ἐπαινέσαι καὶ ψέξαι ἐν καιρῷ. καὶ βίβλος δι᾽ ἑξαμέτρων, περὶ παρθενίας καὶ γάμου, καθ᾽ ἑαυτῶν διαλεγομένων. κατὰ Εὐνομίου λόγος εἷς, περὶ πνεύματος ἁγίου λόγος εἷς, κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως λόγος εἷς. ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι. καὶ περιὼν, εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ἐπίσκοπον καταστήσας, ἐν ἀγρῷ βίον μοναχικὸν ἀπηνέγκατο, καὶ ἐτελεύτησε πρὸ τριετοῦς χρόνου, βασιλεύοντος Θεοδοσίου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Θεοτόκος.	Χορὸς παρθένων.
Ἄγγελος.	Ἡμίχορος.
Χριστός.	Θεολόγος.
Ἰωσήφ.	Νικόδημος.
Μαγδαληνή.	Νεανίσκος.
Συναγωγὴ ἀρχιερέων.	Κουστωδία Πιλᾶτος.

REVERENDISS. ET HO-
noratissimo S. R. E. *Præsbytero, Mar cello* Ceruino, *Card. Sanctæ Cru- cis*, Antonius Bladus Asula- *nus* S. P. D.

QVA IN CIVITATE *religionem, & veram pietatem Principes colunt, fieri videmus, vt, eorum exemplo commoti, reliqui ferè ciues eandem rationem sequantur. itaque si cui nunc multo, quàm vnquam antea, sanctior et moderatior* Roma *videtur, factum laudet, causam non quærat, cum videat qualem Pontificem habeamus. cuius quidem Pontificis vestigia, quæ ad immortalitatem ducunt, omnino non pauci sequuntur, sed ipse hoc egregie, ac præter cæteros facis. vitæ innocentia, consilio, re adiuuas, atque excitas ad bene agendum. nunc quidem etiam*

animum applicuisti ad eos libros diuulgandos, qui legentibus in æternæ salutis via quasi duces esse possunt. quod tuum institutum alij laudant, ego etiam pro mea tenui fortuna imitor. nam ex multis Gregorij NaZanZeni scriptis, quæ non dum exierunt, tragœdiam de morte Christi, luculentissimis versibus expressam, emisi. & quoniam, hoc tu genere scriptorum quàm delecteris, non ignoro; qui omni ratione id agis, vt ad sanctissimorum hominum exemplum tuam vitam moresq; conformes; quod iam es consecutus: volui, vt ea in tuo nomine appareret. in quo etiam illud spectaui, vt ex paruo munusculo magnitudinem obseruantiæ in te meæ cognosceres. Vale.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΑΝΖΗΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΣΧΩΝ.

Ὑπόθεσις.

ΠΕῚ δ' ἀκούσας εὐσεβῶς ποιημάτων,
ποιητικῶς νῦν εὐσεβῆ κλύειν θέλεις,
πρόφρων ἄκουε νῦν τε κατ' Εὐριπίδην.
τὸ κοσμοσωτήριον ἐξερῶ πάθος,
ὅθεν μαθήσῃ πλεῖστα μυστικῶν λόγων,
ὡς ἐκ στόματος μητροπαρθένου κόρης,
μύστου πεφιλημένου τε τοῦ διδασκάλου.
πρώτην γὰρ αὐτὴν νῦν παραστήσει λόγος,
μητροπρεπῶς θρηνοῦσαν ἐν καιρῷ πάθους,
πότμου τε τὴν πρόφασιν ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης
στένουσαν, ὡς φανεῖσαν ὄντως αἰτίαν,
τοῦ μητέρ' αὐτὴν τοῦ λόγου χρηματίσαι,
καὶ νῦν ἰδεῖν πάσχοντα τοῦτον ἀδίκως.
εἰ μὴ γὰρ ἐσφάλημεν ἀπροσεξίᾳ,
οὐκ ἂν κατεκρίθημεν ἀρχῆθεν μόρον.
κἂν μὴ διεφθάρημεν ἑρπετοῦ δόλῳ,

Μὴ δ' ἡ φθορά τ' εἰσῆλθε θηρὸς ἀπάτῃ.
Καὶ πότμον ὑπέστημεν ἐνδίκῳ κρίσει,
Ὡς μὴ 'ς κακὸν ἀδιάφθορον μένῃ.
Οὐκ ἦν βροτωθῆναί τε, καὶ τλῆσαι μόρον,
Τὸν ζωοποιὸν δεσπότην θεὸν λόγον,
Ἀφθαρτίσοντα τὸ φθαρὲν φιλαγάθως,
Καὶ ζωοποιήσοντα τὸ βροτῶν ἅπαν.
Μένοντος αὐτοῦ δ' ἀκενώτου τοῦ λόγου,
Ἡ δ' οὐκ ἂν ἐκπέφηνε μήτηρ δεσπότου.
Καὶ τόνδε νῦν ὁρῶσα πάσχοντ' ἀδίκως
Θρηνοῦσ' ἀνηλάλαξε πετρυχωμένη.
Πρόσωπα γοῦν τοῦ δράματος εἰσί μοι τάδε,
Μήτηρ πάναγνος, παρθένος μύστης, κόραι
Αἱ συμπαροῦσαι μητρὶ τῇ δεσπότου.

Προλογίζει ἡ παρθένος.

θεοτό. Εἴθ' ὤφελ' ἐν λειμῶνι μήδ' ἕρπειν ὄφις,
Μηδ' ἐν νάπαισι τοῦδ' ὑφεδρεύειν δράκων
Ἀγκυλομήτης. οὐ γὰρ ἂν πλευρᾶς φῦμα,
Μήτηρ γένοιτο δύστηνος ἠπατημένη,
Τόλμημα τολμᾶν παντότολμον ἀνέτλη,
Ἔρνοισ' ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη,
Θεώσεως πεισθεῖσα τυχεῖν αὐτόθεν.
Οὐδ' ἂν φαγεῖν πείσασα καρποῦ τὸν πόσιν,

τοῦ μηδὲ συμφέροντος αὐτίκα σφίσι,
λειμῶνος ἐξώκιστο τοῦ πανολβίου,
λύμην καταπικριθεῖσα καὶ λυγρὸν μόρον,
μήτηρ τέκνων τ' ἤκουσεν ἐκ δυσκοιτίας
μογοστοκοῦσ', ὠδῖσι τ' ἐμπαρφμένη,
Ἴσχετ' αὖ ᾤκει τὴν δὲ γῆν ὀλεθρίαν,
Σὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν ἀρᾶς ὑστάτης,
Ἅπερ τεκεῖν ὤειστο λύπαις καὶ στόνοις,
Διαδοχάς τε παραπέμπειν τῷ βίῳ,
Διαλλαγάς τ' ἐντεῦθεν εὑρεῖν ἐξόχους.
οὐδ' αὖ γένος ὄλωλεν ἀνθρώπων ἅπαν,
καὶ τὸν διωχτὸν ἀλθανεῖν ἔπεισέ πως,
Ἀγαθότητι δαπέδῳ κατιέναι,
Καινῶς βροτωθῆναί τε καὶ τλῆναι πάθος.
οὐδ' ἂν ἐγὼ πέφυκα μήτηρ παρθένος,
Καὶ νῦν ἔκλυον ὑὸν ἑλκέσθαι κείσει
οὐράνιον, γηΐνον, ἀκραιφνῆ γοναῖς,
Ἰδεῖν τ' ἔφειπτον τόνδε καθυβρισμένον,
Ἅπερ δαλὸν φέρουσα φῶς δεινὴν φλόγα,
Ἣ σφόδρα μαιμάσει με, καὶ στροβεῖ κέαρ,
Καὶ καρδίαν διεισιν, ὡς ῥόπτρον μέγα.
Ὡς νητρεκῶς ἤνυσε συμεὼν γέρων,
τηλεσκόποις ὄμμασι πάντως προβλέπων.
Ἦ που μεγίστη γίνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ,
Τὰ πάντα συμφέρουσα τῷδ', ὥσπερ θέμις.
Μηδὲ πρὸς ἄλλου πάρφασιν ἵνα κλύῃ,
Ἀλλ' ἔστι συμφρονοῦσα γνησίῳ πόσει.

Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ καίρια,
Αὐτῆς προδούσης ἄνδρα, καὶ κράτους κλέος,
φιλεῖ γὰρ ὕβρις ἡ πάλαι τίκτειν νέαν.
Ἐκ δακρύων δάκρυα καταλείβεται,
Ὧν οὔτε μέτρον, οὔτ' ἀριθμός ἐστί τις,
κακῷ γὰρ κακὸν εἰς ἅμιλλαν ἔρχεται.
Ὅθεν πότνια φύσις ἡ τιμωμένη,
Στένει κλάουσα συμφορὰς πεφυρμένας,
Διαδοχάς τε τῶν ἀφορτάτων πόνων,
τὸν πάντα ζωτήκουσα δακρύοις χρόνον.
Ἐπεὶ πρὸς ἐχθροῖς ἤσθετ' ἠδικημένη,
καὶ μητρὸς αὐτῆς πρωτοπήμονι βλάβῃ,
Ὧν πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δεξιὰς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεὸν μαρτύρεται.
Ἔγνω καὶ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὕπο,
οἷον πατρῴαν μὴ λιπεῖν ἐσθλὸν χθόνα.
Στυγεῖ δὲ κόσμον, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται,
εἰς τοῦτο γὰρ νῦν ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε, γῇ τε καὶ πόλῳ
λέξαι μολούσαν δεῦρο φύσεως βλάβας.
οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόνων,
τίκτουσα, μὴ τίκτουσα, φεύγουσ' αὖ τόκους
Δύστην', ἐμαυτὴν γοῦν λέγω, λέγουσά σε,
τίκτουσαν, οὐ τίκτουσαν, ὡς ὑπὲρ λόγον.
τόκον γὰρ ἔγνων ἄσπορον, τί γοῦν φράσω;
πόνους φυγοῦσα, καὶ φθορὰν νῦν καὶ πάθη.
οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν

τινὸς πρὸς ἀνδρὸς, μᾶλλον ἢ χαλκὸς βαφάς.
οὐ γὰρ κορείης ἅμμα διέφθειρέ τις,
καὶ παῖδα πῶς ἔτικτον, ὦ θάμβος μέγα.
ὑβρισμένον δὲ τὰ νῦν πῶς ὄπισω βλέπειν,
γόνοισ' φυγοῦσα πῶς ὀδυνῶμαι κέαρ.
Ἀνηλάλαξα πῶς πάλαι χαρᾶς ὕπο,
ὅτ' ἦλθεν εὐάγγελος ἀγγέλλων τόκον,
φράζων ἄλυξιν δυσμενῶν βροτῶν γένει,
καὶ γηθόσυνον χάρμα μοι φέρων μέγα.
λόγοις δὲ τοῦδ' εὔσπλαγχνος οὐκ ἐφαινόμην,
πεισθεῖσα τῷδε φέροντι θέσκελον φάτιν,
οὐχὶ σφάγιον μηνύουσαν μ' ἐκτεκεῖν,
ἀλλ' ὡς ἄνακτα γῆς τε καὶ παντὸς πόλου.
ὅμως δ' ἔθυον καὶ γυναικείῳ νόμῳ,
ψυχῆς τ' ἔπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης.
λάκουσ', ἀνευφημοῦσα τὴν ἀγγελίαν,
θυηφάγον φέρουσά τ' εὐώδη φλόγα,
οἵαν θύειν φράζουσιν οἱ θεοπρόποι,
ζῆλον ἔμπυρον, πνεῦμα συμπεπειμμένον,
ἔρωτά τ' εὐκάθεκτον ἔνθερμον λίαν,
ἃ θυσίαν οἴδαμεν εὐφημουμένην.
καίπως στροβεῖ μου σπλάγχνα νῦν δριμὺ βέλος.
κἀγὼ πρόθυμος ἔννυχος δραμεῖν θέλω,
ἰδεῖν τε παιδὸς ἣν κακοτύνην πάθοι,
αὕτη δ' ἔπεισεν μ' ἡμέρας μίμνειν φάος.
Χορ. Δέσποινα νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει.
Θεοτο. Ἄνδρες τρέχουσιν ἐμφανεῖς ἔξω πύλης.
τί δ' ἐστί; μῶν γε δυσμενῶν ἀγγέλεται.

Λόχος κρύφαιος εἶναι κατ' εὐφρόνην;

Ἀγγ. Ἔννυχος ὄχλος ἐν θορύβῳ συῤῥεῖ,
Στρατὸν πόλιν τε πᾶσαν ἀνὰ ὄρφνην βλέπω,
Λαμπτῆρας εἰσφέροντα καὶ πολλὰ ξίφη.

Θεοτό. Καὶ νῦν πρὸς ἡμᾶς νῦν τις ἐν σπουδῇ ποδὸς
Στείχει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι.
Ἴδω τί λέξει. καίτινα ἀγγελεῖ λόγον.

Χορ. Πότνια πότνια σεμνοτάτη παρθένε,
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος,
Ἁγνὴ κέκλησαι τῆσδε γῆς, ὅσοι πέδον
Ναίουσι λαμπρὸν φῶς ὁρῶντες ἡλίου.
Τὰ νῦν δὲ τάλαιν' ἡ πάλαι μακαρία.

Θεοτό. Τί δ' ἐστίν; ἤ που τίς μ' ἀποκτεῖναι θέλει;

Ἀγγ. Οὐκ, ἀλλὰ παῖς θνήσκει σὸς ὑπ' ἀλαστόρων.

Θεοτ. Οἴμοι τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας γύναι,

Ἀγγ. Ὡς οὐκέτ' ὄντος υἱέως, φρόντιζε δή.

Θεοτό. Ὦ δεινὰ λέξασ' οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;
Καὶ πᾶν μεθήσεις ἀπρεπὲς ῥῆμα φέρειν;
Τὸν ὄντ' ἀεὶ γαρμηκέτ' εἶναι πῶς λέγεις;
Εὔφημος ἴσθι, κἄν τις σοι χρεία λέγειν,
Λέγ', ὡς προσήκει, μὴ δ' ἀτιμάσῃς θεόν.
Γονὰς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι.
Καινὸν δὲ πτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ,
Θανεῖν τὸ ἀθάνατον, οὐκ ἔχει λόγον.
Ἔτικτον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην.

Ἀγγ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Καὶ τοὺς δὲ κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους.

Ἢ οὖς φανείσης ἕως γ' ὄψει μόρον,
Ὡς παννυχὸν κρίνουσιν οἱ μιαιφόνοι.
Καίτοι δέδορκ' ἐνθάδε τὸν παιδὸς τινὰ
Στείχοντ' ὀπαδῶν πνεύματ' ἠρεθισμένον,
Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύνοντα δρόμον,
Δείκνυσι δ' ὥστι καινὸν ἀγγέλλει παρών.
Θεοτό. Τί δ' ἦν ποτ' ἄρα σημᾶναι νέον θέλει;
χορ. Ἴδω τί λέξαι πνευστιῶν οὗτος θέλει.
ἀγγ. Ὀτοτοί.
Καλλίστα πότνια σεμνοτάτα μαντεία
Αἶ, αἶ, αἶ, αἴ.
Ἀπωλόμεσθ' οὐ δυσμενῶν τάχ' ὕπο του.
Θεοτό. Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾶς λόγον;
Ἄγ' ἔπι τὶς φοβεῖ σε φήμ' αὖθις νέα;
χορ. Ἔκλυες, ὦ, ἄιες ὦ, ἤκουκας ὃς,
Ὃς παῖδα σὸν προὔδωκε τοῖς μιαιφόνοις;
θ'. Πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν;
Τίς ἐστι; μῶν τις τῶν φίλων ἠλπισμένων;
χορ. Ἀργυροδέκτης, δύστροπος μύστης λέγει.
Ἀργυροφύλαξ, ἀργυροζώκτης πλέον.
θ'. Οἴμοι. τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν.
Εἰ τοῖς φιλεῖν δοκοῦσι κατειργάσμεθα.
Ἦ που πετόλμηκ' ἔργον ἄτολμον τάλας;
Τί δ' ἐγκαλῶμ προὔδωκε παντευεργέτην;
Ἢ τίς λαβὴ δράματος ἦν τῷ μανόλῃ;
χορ. Ἄκουε τοῦδ' ὅς σοι τρανῶς πάντ' ἀγγελεῖ.
ἀγγ. Ἄκουε τλῆμον ἡ τὸ πρὶν πανολβία,
Ἄκουε οὓς σοι δυστυχεῖς φέρω λόγους.

θ. Αἲ αἲ διοιχόμεσθα, δῆλος εἶ λόγῳ,
κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

ἀγγ. Κακῶν μὲν, ἀληθῶν δ' ὅμως. τί γὰρ φράσω;
Ἐπεὶ τὸ πάσχα καινὸν, ὡς ἔφη, φάγοι,
μύσταις ἄριστον παραθεὶς δεῖπνον μέγα.
Δείξας τ' ἐν αἰνίγμασι τὸν αὐτοῦ πράτην.
Ἔπειτα νίψας τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας,
Ἔξεισιν ὡς εἴθιστο ἐλαιῶν εἰς ὄρος,
εἰπὼν τοῖς μύσταις πάνθ' ἃ νῦν πάθοι,
καταρτίσας πάντας τε μυσταγωγίαις,
πολλοῖς ξὺν ἄλλοις καὶ τάδ' εἶπε πρὸς θεόν.
Πάτερ μέγιστον νῦν πάρασχέ μοι κλέος.
τὸ πρᾶ σοὶ γὰρ μὴ λιπὼν ποτὲ κλέος,
εἰς μεῖζον ἥξω, δυσμενῆ κτανὼν βροτῶν,
ἔθνη τε δισσοῖς πάντ' ἔχοντι πρὸς σέθεν.
Λαβὼν δὲ πάντας, χ' ὡς ἀριστεῖον σφέων
τ' περιρρεμαθεὶς αὐγε σοῖν χεροῖν νέμω.
κυδρούμενος δὲ τοῖς ἀριστεύμασί μου,
κάλει φίλους εἰς δῶμα, μακάριος εἶ,
μακάριος ὁ τοιάδε δεδεγασμένος.
ὁ δ' αὖθις ἀφίησιν ὡς βροντῆς ὄπα,
Δηλῶν κλεϊσμὸν αἰθροδόνῳ βοῇ.
Καὶ πρὶν κλεΐσας, νῦν κλεΐσω σε πλέον.
Ἐπεὶ δὲ μύσταις ταῦτ' ἐνηχήθη ξένως,
Ἧκε πρὸς αὐτοῖς ἐν τόπῳ τοῦ χειμάρρου,
Πρὸς κῆπον, ἧχι πολλάκις συνήγετο,
ὃν οὐδ' ὁ πράτης ἀγνοῶν νυκτῶν μέσον
Ἔφθασεν, ὄχλον τῶν μιαιφόνων ἄγων,

ξιφηφοροῦντας καὶ φρονοῦντας ἐν θράσει.
ὅς καὶ προσιὼν, ὡς φίλος, διδασκάλῳ
ῥαμβὶ προσειπὼν χαῖρ᾽, ἐφίλει δυστρόπως.
θ. φεῦ φεῦ. τί χεῖρον τοῦδε τολμήσειέ τις;
τί γοῦν πρὸς αὐτὸν ἀντέφησε παῖς ἐμός;
ἀγγ. Οὐκ εἶπεν οὐδὲν, πλὴν, ἑταῖρ᾽ ἐφ᾽ ᾧ πάρει;
Ἄφαρ δ᾽ ἔβαλον χεῖρας οἱ μιαιφόνοι.
Ἄμμες δ᾽ ἀφέντες ἄλλοι ἄλλη φεύγομεν.
Πέτρος δ᾽ ὁ κλεινὸς καὶ λόγοις ἀπείπετο.
Μόνος δ᾽ ἐπιστήθιος εἵπετ᾽ ἀτρέμας,
Ἔδοξε δ᾽ αὐτὸς ὑπό του πεπυθέναι,
Σιγῇ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτὸν ἠρέμα,
τὸν δύστροπον πράτην γε τοῦ διδασκάλου.
Τῆς ἀσεβείας ὦ τάλαν οὐ φοβῇ θεόν;
οὐ θεσμὸν αἰδῇ τὸν βροτῶν τῆς οὐσίας;
Ἀδάμ τε τὸν σπείροντα γηγενῆ στάχυν,
καὶ πατριάρχας ἐκλελεγμένου γένους;
Μύστης φανεὶς σὺ συμμαθητὰς αἰσχύνεις,
τὸν μυσταγωγὸν φεῦ προδοὺς ἀργυρίου,
προὔδωκας αὐτὸν εἰς φόνον μιαιφόνοις.
Οὐκ εἶπεν; οὐ σῆς προνοήσατο φρενὸς,
Σκοπεῖν ἐφ᾽ οἷσι νῦν ἑκὼν ἀλγύνεται;
Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέσχου. τοιγαροῦν γνοίης τάχει.
Εὖ γ᾽ ἴσθι, πατρὸς εὐσεβὲς θάλπει γένος.
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις ἀβραὰμ ὑπεσχέθη,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἔσχε μὴ τάδ᾽ ὑπεξιέναι,
κἀντεῦθεν ἦ μὴν ἀποδοῦναι τὴν δίκην.
Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν τάδ᾽ ὑποστῆναι πάθη,

εἰ μὴ τὸ κερδαίνοντα καὶ πεῦθαι μέγα;
Νῦν δ' ἐκ χθονὸς μὲν φῶς ἀνέρχεται πάλιν,
καινῶς ἄνεισι, σῖγα, δέξεται κείσιν.
Ἀλῶν, ἀθυμῶν πατρὶ σὺν ἁμαρτίαν,
λαοῦ τε τοῦδε μαινόλον τὴν ἀμηνείαν,
ὡς καὶ προεῖπε Δαυίδου γλῶσσα πάλαι,
οὐκ ἀγνοοῦν τὸ καὶ πρὸ τῆς τὴν ἀμηνείας,
γλώσσῃ τε πᾶσαν πᾶσαν ἐνδόξων λόγων,
ἔργων τε κλεινῶν μνειῶν θαυμασίων.
ὅμως δ' ἐν τάφος μολοῦσα αὖθις κλέει,
κεῖσιν φέροντα ζῶσι καὶ τεθνηκόσιν,
καὶ πᾶσι παρέχοντα τὰ κατ' ἀξίαν.
πῶς γοῦν προσόψει σύ τε καὶ μιαιφόνοι;
ἢ ποῖαν οὐκ ἐκτίσετ' ἔνδικον τίσιν;
πλὴν καὶ πρὸ τοῦδε τίσετ' ἔνδικον τίσιν,
εἰ μὴ χέρας νίψασθε τὰς μιαιφόνους.
Ἃς νῦν θέλητε καὶ πανῦν ξυνιέναι,
αὐτὸς ῥυτοῖς νάμασι ἀπομόρξεται.
ἢ σῆς γε τόλμης νῦν μάθης γεγευμένος,
σοὶ δὲ καὶ πᾶς τῶν ἀλαστόρων ὄχλος.
Νῦν δ' εἰ μαθεῖν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν,
ἣν μὴ τὸ πάθῃς, ὧν φόβος πολὺς κρατεῖ.
κἀγὼ προφήτης τῶν λόγων γενήσομαι.
Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπιθι, καὶ σαυτοῦ πέρι
φρόντιζε τ', αὐτοῦ δ' αὐτὸς εὖ γε θήσεται.
Σὺ δ', ὡς πρέπει εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
πρώτως κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος,
πήδημ' ἐς ᾅδην κραιπνὸν ὁρμήσας τάχα,

Λύπῃ παχυνθεὶς, ὡς προδοὺς ἀργυρείου.
Καὶ νᾶμα πυρὸς παμφάγου σε δέξεται.
Οὐ γὰρ θέλεις νῦν ἐκφυγεῖν τιμωρείας.
Καὶ τὴν δὲ τεύξῃ, προὐνέπω δέ σοι τάδε,
Οὐδ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς δέξεται θεοῦ,
Οὐ νεκρεγέρτου νεκρέγορσιν κατίδοις.
Ἐς γὰρ τοσοῦτον μωρείας ἀφικάνεις,
Ὥστ' ἐξὸν αὖθις δεῖν ἑλεῖν βουλεύματα,
Καὶ πάντ' ἀφέντα προσπεσεῖν διδασκάλῳ,
Καὶ τῶν βλεφάρων θερμὰ χῦσαι δάκρυα,
Βρόχον κρεμαστὸν ἐξανάψεις ἀγχόνης.
Ψυχὴν ἀφεῖναι τοῖς βροχώμασι ῥέπων.
Ὅμως δὲ καὶ τοῖς δ' οὐκ ἀπειρηκώς σέ πως
Σώσει, τὸ σόν γε προσκοπούμενος κέαρ.
Οὐ γὰρ δύναιτ' ἂν ἀγαθός που μὴ μένειν.
Ἀλλ' οὔτε μὴ θέλοντα κερδάναι θέλει,
Οὐ γὰρ νόμον τίθησιν ἐν βροτοῖς βίαν,
Ἥκιστα τοῦδ' ἔφυ λῆμα τυραννικὸν,
Ῥαγεὶς γὰρ αἰσχρῶς πάγκακον ῥήξεις κέαρ.
Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα μή σοί που δόκει,
Ἔτ' εἰς αἰῶνας οὔτε καὶ μιαιφόνοι,
Καὶ πᾶσι συνδράσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Αἴθριοι δ' αὐτοὶ δῆμος ὑβριστὴς ἅπας,
Ἤτοι θανόντες, ἢ φάος δεδορκότες,
Οὓς νᾶμα πυρὸς αὖθις ὑποδέξεται.
Ὀρθῶς λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε,
Ἄκου' Ἰούδα σῶν κακῶν κατάστασιν,
Καὶ τοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἢ σκῆψιν μόνην.

οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει,
ἐν τῇ προαιρέσει δὲ, καὶ γνώμῃ βροτῶν
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν, εἰς τὰ πάντ' ἀεί.
ταῦτ' εἶπεν, οὐκ οἶδ' ἄγγελός τις ἢ βροτὸς
πρὸς αὐτὸν, ὡς εἴρηκα, τὸν λογοπράτην.
Θεοτό. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα.
τάχ' ἐξ ὀπαδοῦ δρᾶμα τοῦ κατηρτίσθη,
ὃν πολλάκις ἔδειξας αἰνιγμῷ φίλοις.
οὐ γάρ σ' ἔλαθε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
Σὺ ταῦτ' ἔδρασας, σὸν προδοὺς εὐεργέτην;
Σὰ ταῦτα δαῖμον. τίς γὰρ ἂν ἄλλος ποτὲ
Ἔδρασεν, ἢ βούλευσε δυσμενὴς ἀνήρ.
Ὄλοιτ' ὁ δράσας, ἡ δίκη δ' ἐφίσταται,
λίχνος τε μύστης ἀξίαν τίσει δίκην.
Ἀργυραμοιβὲ τοῦ ξυνέδρου τῷ λόγῳ;
Ἆρ' εἰσέτι ζῇς, δεινὰ ταῦτ' εἰργασμένος;
οὐδ' ὑπὸ γῆς τάρταρα σὸν κρύπτεις δέμας;
Δεῖ γὰρ τὰ νῶτ' ἢ γῆς σε κρυβῆναι κάτω,
Ἢ πυρὸς ἐν ῥιπαῖσιν αἰθέρος θανεῖν.
Ὦ μῦσος, ὦ μέγιστον, ἔχθιστον κακὸν,
τὸν δεσπότην προδοῦσαν ἐξεχύθω κάραν.
Ἔτλης προσελθεῖν, ὡς φίλος, διδασκάλῳ;
Ἦλθες πρὸς αὐτὸν, ἦλθες ἔχθιστος γεγὼς,
Καὶ πατρὶ, κἀυτῷ, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει;
Πῶς πῶς προσεῖπας; πῶς κατησπάζου προδοὺς,
Γλώσσῃ προσηύδας καρδίᾳ μίασμ' ἔχων;

καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπειν,
καὶ γαῖαν ὦ κάκιστε τολμᾷς εἰσιδεῖν;
τοῦτ' οὔτε θάρσος ἐστὶν, οὔτ' εὐτολμίας,
εὐεργέτην προδόντα, τολμᾶν προσβλέπειν.
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν ἀναίδει'. εὖ δ' ἐπεμνήσθην σέθεν,
καίτοι πρὸς οὐδὲν κέρδος. αἰσχύνω δέ σου
καὶ μὴ παρόντος, κἂν θάνῃς, κἂν φῇς βλέπειν.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν τἀληθῆ, σὺ δὲ κοὐ κλαίων μάθοις,
μάθοις γὰρ, εὑρὼν τὴν κατ' ἀξίαν τίσιν.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων, πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἄκου' Ἰούδα τὰ πρὸς αὐτοῦ καλά σοι.
εἵλκυσεν ἐκ σκότους σε τῆς ἀγνωσίας,
ἔσωσέ τ', ὑπέδειξε φῶς σωτηρίας.
δέδωκέ σοι χάρισμα τῶν ἄλλων θαυμάτων.
μύστας ἔφησε καὶ σὲ συνεδριάσαι,
κεῖναι τε φυλὰς Ἰσραὴλ παντὸς γένους.
ἔθηκεν ἀργύρεια πάντα χερσί σου,
ἔκοψέ σου πρόφασιν ἀναργυρείας.
ἔκλεπτες ἀεὶ, μὴ δόκει λεληθέναι.
ὁ δ', ἅτε πανάγαθος, οὐκ ἤλεγχέ σε
λόγοισιν, οὐδὲ πρὸς σέθεν κακούμενος,
εἰδώς σε σαφῶς καὶ πρὸ τῆς τολμηρείας,
ἔνιψε καὶ τοὺς δυσμενεστάτου πόδας,
ἄρτου ζύφος τ' ἔδωκε δυσμενεστάτῳ.
καὶ ταῦθ' ὑπ' αὐτοῦ παγκάκιστ' ἀνδρῶν παθὼν,
προὔδωκας αὐτὸν, δῶρα δ' ἐκτήσω φόνου.

πολλῶν προσόντων; εἰ γὰρ ἦσθ' ἀνάργυρος,
λαβὼν γ' αὖ ἔχεις τῶνδ' ἐρασθῆναι τάχα,
νῦν δ' οὐκ ἔχεις πρόφασιν, οὐκ ἔχεις λόγον,
χείλη διᾶραι, καὶ κατειπεῖν αἰτίαν.
οὐ γὰρ τοσοῦτο σὺ διωκήσῃ πώποτε,
οὐδ' εἰ γένος πᾶν δαιμόνων σοι ξυνδράμῃ,
καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλήσῃ κακῶν.
Ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταται κτίσις,
καὶ πάντες ἐγνώκεισαν ἐκ τῶν πραγμάτων.
Ἀλλ' ἦγξεν ἀγχόνη σε φιλαργυρείας,
Ἡ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν πέφυκέ πως.
Φρούδη δὲ πίστις ἡ πρὶν ἀπόλωλέ σοι.
Τοιόσδε φανεὶς φῶς ὁρᾶν τολμᾷς πάλαι;
Ἢ τὸν πρὶν οὐκ ἄρχειν θεὸν δοκεῖς ἔτι;
Ἢ ζυγὰ δίκης ἐν καινοῖς κεῖσθαι τὰ νῦν;
Ὦ κακὸν ἔρνος, οὔποτ' ἐκ ῥίζης βροτῶν,
πικρῶν δὲ ῥιζῶν φημί σ' ἐκπεφυκέναι.
Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ φθόνου,
φόνου, πότμου θ', ὅσαπερ γῆ τρέφει κακά.
οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ θεοῦ φῦναί σ' ἐγώ,
Εἰδυῖα καίπερ, ὡς τὸ πᾶν προαίρεσις.
Θεὸς γὰρ οὐκ ἄκοντα σαώζει βίᾳ.
Ὦ δύσποτμ', ὦ κάκιστε, καὶ μιαιφόνε,
οἷον πέπραχας, πεπρακὼς εὐεργέτην.
Αὐτός σ' ὃν ἐλπὶς παιδὸς εἶναι πατέρα,
Πρόρριζον ἐκτρίψειεν οὐ πύσας πυρί.
Ἔρρ' αἰσχροποιὲ φιλίας διαφθορεῦ.
Ἀπέπτυσ', οὐδ' ἀπάντη σοι δεῖ συλλαλεῖν.

τὸν γὰρ δόλιον καὶ θεὸς οὐδὲ λύσεται.
ὦ παῖ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματος,
ἀλλ' αὐτὸς εἰδὼς, ἀγνοεῖν πάντας θέλεις.
ὄλοιτ' ὄλοιτο πανδίκως κακεργάτης.
ἔρρ', ἔρρε, παγκάκιστε καὶ μιαιφόνε,
οἴμοι, ἐγὼ δὲ ζῶντα παῖδ' ἐσόψομαι,
κἂν νῦν στένουσα πολλὰ, καὶ πεπληγμένη
κάῤῥοις ἀνίας, ἢ παντλήμων δακρύω.
γυνὴ γὰρ εἰμὶ κἀπὶ δακρύοις ἔφυν.

Χορ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Σίγα, σίγα, παῖδ' οὐκ ἔτ' ὄψει ζῶντα σόν.

Θεοτό. Οἴμοι, τί θρηνεῖς; τίς δὲ δράματος λαβή;

Χορ. Οὐκ οἶδ', ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τἀκεῖθεν σοῦ φίλου παιδὸς πέρι.

Ἀγγ. Ἔδοξε θανεῖν παῖδα σὸν τῇδ' ἡμέρᾳ
γραμματέων ψήφῳ τε καὶ πρεσβυτέρων.

Θεοτό. Οἴμοι προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

Χορ. Ἀτὰρ τίς ἀγὼν; τίνες ἑβραίων λόγοι
καθεῖλον αὐτὸν, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;

Θεοτό. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἐστὲ ξυμφορᾶς,
γυναῖκες οὐκ ἀνέξετ', οὐκ ἀνέξομαι,
ῥίψω με, θήσω σῶμ', ἀπαλλαγήσομαι
βίου θανοῦσα, χαίρετ', οὐκέτ' εἰμ' ἐγώ.
σὺ δ' εἶπε τίνι κέκριται τρόπῳ θανεῖν.

Πῶς δ' ἆρα λευσίμῳ χερὶ ψῆφος θανεῖν;
Ἢ σιδήρῳ πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαι κρίσις;
ἀγγ. Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
Βαίνων, πυθέσθαι δ' ἤθελον τοῦ δὴ πέρι,
Σῷ γὰρ ἀεί ποτ' εἶχον εὔνοιαν τέκνῳ,
Βλέπων νιν οἷ' ἔρεξε θαύματ' ἐν βροτοῖς,
Κἀμοῦ δὲ διήνυξεν ὀμμάτων κόρας.
Ὁρῶ δ' ὄχλον δραμόντα καὶ φθάσαντ' ἄκραν,
Ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδών,
Τί καινὸν ἄστει; μῶν τι δυσμενῶν πάρα
Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν Ἑβραίων πόλιν;
Ὃ δ' εἶπ', Ἰησοῦν κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας,
Ἑστῶτ' ἀγῶνα θανάτου δραμούμενον;
Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μή ποτ' ὤφελον,
Τὸν μὲν κατηφῆ, καὶ σιγῶνθ' ἑστηκότα,
Τοὺς δ' ὥστε κύνας αἵματος διψαλέους,
Κύκλῳ περιτρέχοντας ἐγκεχηνότας.
Ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν τ' Ἰουδαίων ὄχλος,
Δείλαιος αὐτὸς δίχομυθ' ἐφθέγγετο,
Λόγοις ἑλίσσων ἀλλοφύλοις ἀφρόνως.
Τέλος δ' ἔφη σὸν υἱὸν ἐκπαγλούμενος,
Ὡς ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον βλέπων,
Καὶ ξυνετῶς χωροῦντα πρὸς πάντα λόγον,
Τοὺς δ' οὐκ ἐπαινῶν ὡς φονῶντας ἀνόμως
Καθ' οὗπερ οὐχ εὕρισκον αἰτίαν φόνου.
Ἔλεξε γοῦν ἔλεξε, τίς χρήζει λέγειν,
Ὡς ἄρ' Ἰησοῦν κατθανεῖν, ἢ μὴ χρεών;
Καὶ τὸν δ' ἀφεῖναι μᾶλλον, ἢ μιαιφόνον,

Ὃν εἶχον

Ὃν εἶχον ἐν δεσμοῖσι λῃστήρων ἕνα
ἀπερρόθησαν, ὡς θανεῖν σταυρῷ δέον,
λῃστῆρα δ' ἀφεῖναί τε τὸν κακουργάτην.
Ὁ δ' ἡγεμὼν ἔφησε τοῖς δ' ἐναντία,
Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, οὐδὲ κἂν λέγειν.
Ἄλλος γὰρ αὖθις εἶπε τῷδ' ἐναντία,
κραυγῇ πιέζων ὃς κἀμαθεῖ τολμηρίᾳ,
ὁ δ' οὐκ ἐπῄνει. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ὄχλου θόρυβος ἀθυρογλώσσου μέγας.
ὃς δὴ κέκραγε, παῖδα σὴν θανεῖν θέμις.
κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λέγων
ὃς εἶπε δεῖ σὴν παῖδα κατθανεῖν ξύλῳ.
Ἤδη δ' ἕως πέφηνεν, ἐκρέει κνέφας,
καὶ δὴ νιν ἑλκύσουσιν ἔξω τῆς πύλης,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
Δραμούμενον. καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις.
Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον.
Θεοτό. Αἲ αἲ κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
Ναὶ ναὶ κακῶν πέλαγος ἢ πάλαι ὁρῶ
τοσοῦτον, ὅσον μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μηδὲ περάσαι κῦμα τῆσδε τῆς συμφορᾶς.
φεῦ τῆς Ἑβραίων, τί προβήσεται; φρενός.
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται,
Εἰ καὶ θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν φόνον;
καὐτοῦ μὲν οὔ μοι φροντίς. οὐ γάρ που μόρος
κατακρατήσει θανατοῦντος τὸν μόρον.
Ἔτικτον αὐτὸν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην,
Στεῤῥὰς φυγοῦσα τὴν τόκων ἀλγηδόνας,

Αὐτοὺς δὲ πένθει συμφορᾷ κεχρημένους.
Ἔσται γὰρ ἔσται ποινάτωρ δίκη φόνου,
ὃν δυσσεβεῖς τολμῶσιν ἀνόμως φθόνῳ.
Αἶ, αἶ, αἶ.
οὐ νῦν τὸ πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις φθόνος
Ἔβλαψε πολλούς. οὐ τοσόνδ' ὅσον φίλους
Αὐτοῦ τὰ νῦν βλάψειεν Ἑβραίων ὄχλον.
Χορ. Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους;
ὃ χρὴ λέγοι παῖς, καὶ κινεῖς πολλοὺς λόγους.
Θεοτό. Ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα;
Σωτῆρα κόσμου σὺ δοκεῖς ὀλωλέναι;
Χορ. Βραχὺ προβᾶσα παιδὸς ὄψει σου πάθη,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις.
Θεοτό. Οἴμοι τί λεύσσω. χερσὶ τῶν ἀλαστόρων
Θεηγενές μοι τέκνον ἕλκει, καὶ φέρει.
Εἰς δεσμάτ' ἦλθεν, καὶ δέχθρον ἄγει σφίσιν,
ὁ δεσμολύτης τοῦ γένους τῶν δεσμίων.
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Ταῦτ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖς πρὶν ἀγγέλου λόγοις,
οὐδ' ἐλπίσι σύμφωνα ταῖς ἐμαῖς τέκνον.
Χορ. Ἀλλὰ ξυνῳδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
οἷς εἶπε παθεῖν χερσὶ τῶν ἀλαστόρων.
Θεοτό. Αἶ αἶ τί φράσω, καρδία γὰρ οἴχεται.
Πῇ πῇ πορεύῃ τέκνον; ὡς ἀπόλλυμαι.
Ἕκητι τοῦ νῦν τὸν ταχὺν τελεῖς δρόμον;
Μὴ γάμος αὖθις ἐν Κανᾷ, κἀκεῖ τρέχεις,
Ἵν' ἐξ ὕδατος οἰνοποιήσεις ξένως;

Ἐφέψομαί σοι τέκνον, ἢ μενῶ σ' ἔτι;
Δὸς δὸς λόγον μοι τοῦ θεοῦ πατρὸς λέγε.
Μὴ δὴ παρέλθῃς σίγα δούλην μητέρα.
Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρήζω σέθεν
φωνῆς ἀκοῦσαι, καὶ προσειπεῖν ὦ τέκνον.
Δός μοι πρὸς αὐτοῦ πατρὸς ὦ τέκνον σέθεν,
Σοῦ θεσπεσίου χρωτὸς ἅψασθαι χεροῖν.
Ψαῦσαι ποδοῖν τε, καὶ περιπτύξασθαί σε.
Φεῦ φεῦ τί δράσω, καρδία μου τήκεται.
Ὦ δεῦτε φίλαι, δεῦτε λίπωμεν φόβον.
Προσέλθετ', ἀσπάσασθε, καὶ προσείπατε.
Λάζεσθε χειρὸς δεξιᾶς. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα.
Αἲ αἲ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι
γυναικῶν, ὃ μὲν ξυνῇ ὡς εἶδον τέκνου,
Ποθῶ τεθνάναι, ζῆν δέ τ' οὐδαμῶς φέρω.
Οἴμοι τί δράσω, πῶς λάθω λαθὼν χέρας.
Ἐχθροὶ γὰρ ἔξιασι πάντα δὴ καλόν.
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσιτος ἔκβασις.
Τί γοῦν δράσω; πῶς φύγω τόσου βρόχου;
Χορ. Οὔκουν δ' ἀδελφὴ φιλτάτη, δέδοικα γὰρ,
κἀμοὶ κατ' ὄσσων θερμὸν ὡρμήθη δάκρυ.
Ὀπαθόπους δ' ἔξιθι καὶ σιγῇ βᾶθι.
Ἕρπ' εἰς τὰ δεινὰ, νῦν ἀγὼν εὐτυχίας.
Ἡμεῖς τ' ἐφεψόμεσθα δειλαίᾳ βάσει.
Ὄχλος γὰρ αὐτὸν πανώλης περιτρέχει.
Κοὐδεὶς πελάζειν ἐγγὺς ἐνθυμούμενοις.
Βαρεῖα γὰρ φρὴν οὐδ' ἀνέξεται βλέπειν.

Ὁ μιαρὸς ἐχθρός, δυσμενής, μιαιφόνος,
Ὁρμήν τε δεινὸς συγκερὰς γνώμης ῥοπῇ,
Ἄγριον ἦθος βαρβάρου φύσις φρενός.
Δέδοικα δ' αὐτόν, μή τι βουλεύσας νέον,
Δριμυτέραν σοι συμφορὰν συσκευάσῃ.
Καὶ κάρτα τόνδ' ὁρῶσα δειμαίνω πλέον,
Μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λέξῃ νέαν,
Ἔγκατα παιδὸς ἡ λεωφόρος λάβῃ.
Ἀλλ' ἐκκλίνασαι βραχὺ τῶν ἀλαστόρων,
Ἐπισκοπῶμεν δρᾶμα τῶν μιαιφόνων.
Ἴωμεν οὖν ἴωμεν ἦχι τοῦ μάτος.

Θεοτό. Νικᾷτ', ἐπειδὴ ταῦτα πάσαις ἁνδάνει,
Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν ἔνθ' ὑμῖν δοκεῖ.

Χορ. Ἐντεῦθεν ἀθρεῖν ὡς ἐξ ἀπόπτου δέον.

Θεοτό. Δειλαί' ἐγὼ δύστηνος, εἰ παῖδ' οὐχ ὁρῶ
Πάσχοντα δεινά, μέχρι καὶ τύμβος λάβῃ.
Ὄχλους δ' ἔφυγον, ἵνα μή τι καὶ πάθω.
Τί μοι δ' ἔτι ζῆν κέρδος ἐστὶν ἐν βίῳ;
Αἴθ' αἴθε πότμον καταλύσαιμ' ἐν τάχει,
Εἰ μὴ μεγάλως καταγηράσειν ἔχω.
Ὡς ἐλπίς ἐστι, παιδὸς ἀνισταμένου,
Ἔθνη τε συνάγοντος ἐν δίκῳ κρίσει,
Ὃν συγγενεῖς κτείνουσιν Ἑβραῖοι φθόνῳ,
Καὶ συγγενεῖς μου τλήμονος μητρὸς λέγω,
Οὐ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ βροτωθέντος λόγου,
Ὃν ἀσπόρως ἔτικτον, οἷδ' ὑπὲρ λόγον,
Σπερρὰς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Πέποιθα γὰρ πέποιθα, κἂν πολλὰ στένω,
Πάσχοντα μὴ φέρουσα τοῦτον νῦν βλέπειν,
Ἔτικτον αὐτόν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην.
Ἀλλ' εἰμ' ἄκομψος ἐκφέρειν μυστήρια,
Ὅμως δ' ἀνάγκη συμφορᾶς ἀφιγμένης
Γλῶσσαν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον εἶναι μητέρα
φέρουσαν ἁγνὸν εἰς τόδ' ἡμέρας δέμας.
Οὐκ οἶδα τέρψιν, ἢ λόγῳ κλύειν φέρω,
Γραφῇ τελεύσειν, οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
Ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω,
Ὄμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδότα,
Μὴ δ' ἂν θελῆσαι, μὴ δ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
Ἢ κατολοίμην ἀκλεής, ἀνώνυμος,
Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ, μήτ' αὖ πόλος
Τὸ σῶμά μου δέξαιτο, καὶ ψυχὴν χέρσου
Πάσχοντες ἥους, ὡς κατ' εὐχὴν ἐστί μοι,
Ἐλπὶς τρέφει τε, κοὐκ καταισχύνει δέ με.
Ταῦτ' οἶδα, νῦν γοῦν οὐ πέρα θέμις λέγειν
Θρηνοῦσαν, ὡς δεῖ. δακρύων γὰρ ἄξια
Πέπονθα πολλ'. οὐκ οἶδα δ' εἴ τι προσπάσω.
Πρῶτον δ' ὅμως μοι τἀγαθ' ἐπάσαι δέον,
Τοῖς γοῦν κακοῖσι πλεῖον οἶκτον ἐμβάλλω,
Ἤμην ἄνανδρος καὶ μένουσα παρθένος.
Ἃ γοῦν γυναικὶ σῶφρον ἔστ' εὑρήματα,
Ταῦτ' ἐξεμόχθουν, τοῦ θεοῦ πολλὴν χάριν
Μετροῦντος ἀεί, καὶ νέμοντος ἀφθόνως.
Πρῶτον μὲν οὖν γε κἂν προσῇ, κἂν μὴ προσῇ,

ψόγος γυναιξὶν αὐτὸ τοῦτ᾽ ἐφέλκεται,
κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει.
οὗ πρὶν πόθον παρεῖσ᾽ ἔμιμνον δόμοις
εἴσω μελάθρων· κομψὰ θηλειῶν δ᾽ ἔπη
οὐκ εἰσεφρούμην, τὸν δὲ νοῦ διδάσκαλον
αὐτῆς ἔχουσα χρηστόν, ἐξήρκουν ἐμοί.
τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσιν εἰδυῖ᾽ ὡς καλόν,
καὶ δόξαν ἐσθλὴν πανταχοῦ κομίζεται.
γλώσσης τε σιγήν, πᾶσιν ὄμμα θ᾽ ἥσυχον
παρεῖχον, ᾔδειν δ᾽ οἷς με χρῆν νικᾶν κόρας,
καὶ τίσι νίκην, ὧν τ᾽ ἐχρῆν παριέναι.
Ἀκήρατον δέ μ᾽ ἐκ θεοῦ λαβὼν ἀνὴρ
αὖθις τὸ παρθένειον ἅμμ᾽ ἀκήρατον
τηροῦσαν ἀπέδωκεν. οὐδ᾽ ἔστι λόγος,
τὰ πράγματ᾽ αὐτὰ καὶ γὰρ ἀπήλεγξέ με.
οὕτω δ᾽ ἔχουσα τῷ θεῷ μνηστεύομαι,
κἀντεῦθεν υἱόν, πῶς ἐρεῖς; ἐγεινάμην,
ὅπως γυνή τις οὐ κομπάσει τεκεῖν ποτε.
Χρ. Κάλλιστα πότνα, σεμνοτάτα παρθένε,
Ἄνανδρον ἤδ᾽ ἄνυμφον ἴσμεν μητέρα
μόνην σε πασῶν τῶν κατὰ γῆν μητέρων.
Μαιωσάσης χεὶρ κλῆρον οὐ δεδεγμένη
κατηγόρησε, πιστὰ σοῦ θεῖος τόκος,
Θεὸν τε φῆς ἔκλυες ἀγγέλου τεκεῖν.
Ἔργα δ᾽ ἅπερ δέδρακεν οὐ θνητοῦ γένους.
καὶ θάμβος ἐστίν, εἰ πάθη θνητῶν πάθοι.
Θεοτό. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ᾽ ἐξαρκεῖ πατήρ,
ὡς διὰ τέκνου τοὺς βροτοὺς ἀγαθ᾽ ἔχειν.

οὐκ ἄλλο γὰρ φάρμακον ἐν θνητοῖς μόρου,
φθορᾶς ὃ παύσει τοὺς ταλαιπώρους κακῶν.
κἀγὼ διδάξω, ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
ὁ γὰρ διδάσκων γνῶσιν ἄνθρωπον λόγος,
ἐμοὶ κατεσκήνωσε, καὶ χάριν νέμει.
ἐπεὶ βροτὸν πέπλακεν ἐκ γῆς ὁ πλάσας,
λειμῶνι τ' ἐντέθεικεν φυτῶν ἐργάτην,
ἐντεῦθεν εἰς ὄλυμπον ἀνάγειν θέλων.
Δράκων δέ νιν ἔσπευσε γυναικὸς πλάνῃ
λειμῶνος ἐκβαλεῖν τε, καὶ ῥῖψαι πόλου.
ὁ δ' ἀντεμηχανήσαθ' οἷα δὴ θεὸς,
γυναικὸς ἐκφῦναί τε, καὶ θεὸς μένων,
βροτὸς γενέσθαι, καὶ βροτῶν ἀναιρέτην
σφαγεὶς κατασφάξαι τε καὶ ῥῖψαι πεσεῖν.
οὕτω σὺ πείθου, καὶ θεὸν πρὸς γῆν δέχου
ἐλθόντ' ἀναγαγεῖν πρὸς πόλον βροτῶν γένος.
καὶ σπένδε, καὶ κλέϊζε, καὶ τόνδ' εὐλόγει.
αὖ γάρ νιν ὄψει πρὸς χθόν', ὡς ἐκ παστάδος,
θρώσκοντα τύμβου, καί γ' ἄνιόν τ' εἰς πόλον,
ὡς αὐτὸς εἶπε, καὶ πρὸ τοῦ θεοπρόπει.
ἐλπὶς δ' ἐμοὶ σύνεστιν ἀσφαλεστάτη,
ἐμοὶ γὰρ ὑπὲρ πάντας, οἷσι λείπεται,
ζώεστιν ἐλπὶς, οὐδὲ κλέπτομαι φρένας,
ἔξειν τι κεδνὸν, ἡδὺ δ' ἐστὶ καὶ δοκεῖν.
ὅταν δὲ μᾶλλον ἐλπὶς ἀσφαλὴς μένῃ,
τὸ χάρμα ποῖον; ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις,
καὶ προβλέπω μὲν ταῦθ' ὅπως ἔσται τάχα,
λύπη δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων.

Χορ. Πάγκλυτε παγκαλλίστα κούρη παρθένε,
Ἔμβρυον, ὡς φὴς, τὸν θεὸν πλουτήσασα.
Σὺ ταῦτ' ἐπέγνως, καὶ τὰ λοιπὰ μου σκόπει,
Σοφωτέραν γὰρ ἴσμεν οὖσάν σε βροτῶν,
Καὶ ταῦθ' ὁρῶσαν ξυνιέναι καὶ πέλας.
Ὡς φρικτὰ πάντα καὶ βροτησίῳ φρενὶ,
Πλὴν τῇ τεκούσῃ δυσμαθῆ ξυνιέναι.
Θεοτό. Ὡς δυστάλαινα τῶν ἐμῶν ἀλγημάτων,
Ὡς οἶδα μὲν πολλ', οἶδ' οὐχ ὅπως φράσω.
Ὡς θάμβος ἐστὶ, τοῦτον ἠωρημένον
Ἰδεῖν με, καὶ θανόντα κἂν ἑκουσίως.
Ἰώμοι, ἰὼ, αἶ, αἴ.
ἡμι. Τί γοῦν τί δράσεις ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
Θεοτ. Οὐκ οἶδα πλὴν τοῦ κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχει
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω.
Ὡς οὖσί μ' ἐλπὶς λίαν ἀσφαλεστάτη,
Μίαν μόνην μεῖναί με δεῖ τὴν αὔριον,
Ὡς ξυμπερανθῇ φροντὶς, ἥ με νῦν τρύχει.
Ἀλλ' ὦ φίλ' ἴγε μήμ' ἔρημόν σου λίπῃς.
ἡμι. Αἶ αἶ θρηνοῦσα πολλὰ, καινὸν οὐδὲν δεικνύεις.
Πῆ γάρ μ' ἀπαγγέλλεις ἀκούειν δείματα,
Πείθεις τε πολλὰ δειματοῦσθαι τοῖς λόγοις,
Πῆ δὲ θρασύνεις, κοὐδὲν ἄρα καθαρῶς.
Θεοτό. Οὐ μακρὰν ἔστε πημάτων ἠλπισμένων.
ἡμι. Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος,
Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.
Ναύταις γὰρ ἦν μέτριος ὁ χειμὼν φέρειν,
Προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων.

Ὃ μὲν γὰρ παρ' οἴακ', ὃ δ' ἄνω λαίφοισι βεβώς,
Ὃ δ' ἄντλον εἴργων ναός. ἣν δ' ὑπερβάλλῃ
Πολὺ ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες φορᾷ,
Παρῆκαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν.
Οὕτως δὲ κἀγὼ δειν' ὁρῶσα πήματα,
Ἄφθογγός εἰμι, καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα,
Νικᾷ γάρ, ὡς οὐκ ἐκ θεοῦ, δῆμος κλύδων.
Σὲ δ' ἐλπὶς ἀσφαλὴς εἴθε τρέφοι
Δέσποινα παγκοίρανε μῆτερ κοιράνου.
Ἀλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος.
Τίν' ὧδε δ' αὖ δέδορκ' ἰθύνοντα δρόμον,
Ἆ ἆ τίνα στείχοντ' ἀθρῶ νῦν ἐνθάδε
Στυγνοπρόσωπον, δακρύων πεπλησμένον.
ἀγγ. Δέσποινα κούρη δεσποτῶν μῆτερ λόγου.
Μή τι συγχύσῃς, οὐχ ἑκών, ἑκὼν δ' ὅμως
Λυπρὰ ἀγγελῶ σοὶ πρὸς παλαιοῖς καὶ νέα.
θ'. Τί δ' ἐστίν; ὤς μοι φροιμίων ἀρχὴ κακῶν.
ἀγγ. Δέσποινα κούρη, πῶς ἐρῶ πῶς σοι φράσω;
Σοὶ γὰρ μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον,
Σφοδρᾶς τ' ἀνίας καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων.
Ὦ πότνια κούρη σεμνοτάτη παρθένε,
Ὥς σε στενάζω λυπρὸς ὤν, μύστης δ' ὅμως
Τῷ μυσταγωγῷ πιστός, κἂν πάσχονθ' ὁρῶ.
θεοτό. Τί δ' ἐστίν; ἑβραίων τι μηνύεις νέον;
ἀγγ. Παῖς νῦν σὸς οὐκ ἔτ' ἐστίν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
Δέδορκε μέντοι φῶς ἄνω σμικρᾶς ῥοπῆς.
θ'. Πῶς φῄς; τί τοῦτ' ἔλεξας; οἶδας δ' αὐτόθεν;
Ἄγ' εἰπέ μοι φράσον, τίνι θνήσκει μόρῳ.

Χριστὸν τανῦν φὴς τοῦ δ' ἀθανάτου πατρὸς,
ὃν ἐλπὶς ἦν καὶ τόνδ' ἀθάνατον μένειν,
ῥύστην τ' ἔσεσθαι παντὸς ἰσραὴλ γένους;
Ἐπεὶ πόλιν γε τῆσδε Σολυμῶν χθονὸς
ἀγγ. λιπόντες, ἀφίκανον ἐς στρωτοὺς λίθους,
ἄνακτ' ἐμὸν σύροντες ἀλάστωρ ὄχλος,
αὐτίχ' ὅμιλος οὐρανοδόμῳ ξύλῳ
ἀνῆγον, ἦγον, ἧγον εἰς ἄκρον τέλος.
ὀρθὸς δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο.
ἐς κλῶνα δ' ἐγκάρσιον ἄλλον εὐθέως
ἔτεινον, ἐξέτεινον, ἤλαυνον χέρας,
πόδας δὲ καθήλαυνον ἐν πηκτῷ ξύλῳ.
ὡς δ' ἔσχον οὕτω δεσπότην ἠρτημένον,
ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλάμῳ κρατοῦ βόλῳ
ἔβαλλον, αἰτίπυργον εἰς βαίντες πέτραν.
ἄλλοι δ' ὑσσώπῳ σπόγγον ὄξους ἔμπλεον
χολῇ κεκραμένου δ' ἀνῆγον ἐς στόμα.
οἱ δ' ὥσπερ ᾔχουν ὡς σαφῶς δεδεγμένοι,
οὔτ' εἶδον οἷ' ἔρεξε θαύματ' ἐν βροτοῖς,
ἄλλως δ' ἦγον, καὶ δίνευγαν κάρας.
καὶ στέρν' ἔτυπτον ἀμαθῶς ἀγνωσίᾳ.
ἐγὼ δὲ πόῤῥω, δεσπότην γὰρ εἰπόμην,
πρῶτον μὲν εἰς χλοερὸν ἵζον τοῦ νάπους
τὰ τ' ἐκποδὼν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο
ἔσωζον, ὡς ὁρῶν νιν οὐχ ὁρώμενος
ὄχλῳ κακεργάτῃ τε καὶ μιαιφόνῳ,
σέ τ' αὖ δακρυχέουσαν ἐσῶσαν ἰδὼν,
ἤλυθον εἰπεῖν οὐ καλῶς πεπραγμένα.

Θεοτό. Ἰώ μοι, ἰώ.
Αἲ αἴ τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
Πῶς πῶς δ᾽ ἔτι ζῶ, καὶ φέρω ταῦτα κλύειν.
Ἰδεῖν δὲ ταῦτα πῶς ποτ᾽ οἴσω παντλήμων.
Ἴτ᾽ ὦ γυναῖκες τῆς Γαλιλαίας τέκνα
Προσείπατ᾽ αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονός,
Ὦ δεῦτε φίλαι, δεῦτε λίπωμεν δέος.
Χορ. Σὺ γὰρ φύγῃς τὸν δῆμον, ὥς τι μὴ πάθῃς.
Θε. Κἀγὼ τόνδε λιποῦσα εἰς τί καὶ τρέσω;
Ἴωμεν οὖν ἴωμεν, ἀπέστω φόβος.
Τί γὰρ ἔτι ζῆν κέρδος ἡμῖν ἐνθάδε;
Ἀλλ᾽ ἀπίωμεν, ὡς ἴδω παιδὸς πάθη.
Ἰώ μοι, ἰώ.
Γυναῖκες ὄψιν φαιδρὰν οὐχ ὁρῶ τέκνου,
Χροιὰν γὰρ ἤλλαξας καὶ κάλλος ξένον.
Γυναῖκες ὄμμα στυγνὸν ὡς εἶδον τέκνου,
Ποθῶ τεθνάναι, ζῆν δ᾽ ἔτ᾽ οὐδαμῶς σθένω.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ᾽, οὐκέτι τὸ ζῆν φέρω.
Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσι φανεὶς
Τέκνον ποθεινὸν, τῆς δίκης πάσχεις τάδε;
Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
Ἁγνὰς γὰρ ἁγνὰς χεῖρας αἱμάτων φέρεις,
Ἁγνά τε χείλη, καὶ μέλος πᾶν, καὶ στόμα,
Ψυχὴν πάναγνον, ἄδολόν τε καρδίαν.
Καὶ πῶς ὁρῶ λῃσταῖς σε συνηρτημένον,
Οὐδ᾽ ἐξ ἐπακτοῦ τινὸς ἐχθρῶν πημονῆς;
Φίλος δ᾽ ἀπώλλυσ᾽ οὐκ ἄκονθ᾽ ἑκουσίως
Μύστης, ὃν ὑπέδειξας ἄρτῳ σοῖς φίλοις,

φειδόμενος τάλαινος, ὅς φύγῃ κακόν.
καὶ οὐ ζωῆς, κἀμ' ὑπὸ σῶν βροχώμασι.
τίνος δ' ἕκητι σε γ' ἀποστέλλει πατήρ;
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε θνῄσκειν
δύστηνος; οἷον οἷον ἔργον νῦν βλέπω
οὐ τλητόν; οὐδὲ λεκτόν; ἀλλ' ἀπωλόμην.
αἲ αἲ τέκνον σῶν πανταδίκων σφαγμάτων.
αἲ αἲ μάλ' αὖθις ὡς κακῶς διόλλυσαι.
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίας
πρῶτος γυναικὸς ἐξιώμενος βλάβην.
οἱ δ', οἱ δὲ μὲν τάδ', οἱ δ' οὐχ ὅπως φράσω,
καὶ ζωιῶ μὲν, οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει.
ἄλγος δ' ὑπερθεν τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων,
στένω τε πικρὰ συμφορᾷ νικωμένη,
δάκρυσι τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται.
ἀεὶ χαίρει τὸ γυναικεῖον φῦλον
πολύπονόν τε καὶ πολύδακρυ πλέον.
Χει. ἰδ' ὦ γυναικῶν ἐξ ἁπασῶν βελτίων,
ὁ παρθένος πάρεστιν, ὡς υἱὸς φίλος.
ἰδοὺ δὲ καὶ σοὶ μύσα μὴ παρθένου.
τί γοῦν τί γύναι δακρύοις τέγγεις κόρας;
τί δ' αὖ κατηφὴς ὄμμα καὶ δακρυρρόεις;
καὶ συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
κοὐκ ἀμενὴ τὸν δ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ τρόπον;
ταῦτα ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις,
οἷς αὐτὸς τ' εἶπον, καὶ θεοπρόπων στόμα.
νῦν καιρὸς ἐχθρῶν γηγενῶν τίσαι δίκην.
τί δῆτα λοιπὸν ὡς ἐπισθένεις τέκνῳ;

θεοτ. οὐδὲν λαοῦ τοῦδ᾽ ἐννοουμένη πέρι
Ἔχθρ᾽ γ᾽ ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην,
καὶ τούσδε θρήνους συμφορᾷ νικωμένη.
ᾤμωξά θ᾽, οἷον ἔργον ἔστ᾽ εἰργασμένον.
τοὐντεῦθεν αὖθις, οἷς ἀνῄρηται τέκνον.
καραδοκῶ τε πάνθ᾽, ὅπη προβήσεται.
λύπη δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος.
τὸν μὲν γὰρ ἡμῶν δυσμενῆ βροτοκτόνον
ῥᾶον κτενεῖς σὺ καὶ καταβαλεῖς μόρον.
θᾶττον δ᾽ ἀνιῶν τῶν ἀλάστορας τίσεις.
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ὅθεν κἀγὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη
κἀν τραῖς αἰτίαις ἡ τλάμων ὀδύρομαι.
εἰμ᾽ εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως ἀπόλλυμαι.
Στερουμένη σῆς θεσπεσίου μοι θέας.
ὡς γὰρ ἄελπτον δρᾶμα προσπεσὸν τόδε,
ψυχὴν διέφθαρκεν, οἴχομαι ῥοῶ βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω τέκνον.
καὶ γὰρ ἔρημος ἄπολις οὖσα τρύχομαι,
οὐ μητέρ᾽, οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ᾽ ἔχουσα συμφορᾶς.
κἂν μὴ τάχιστ᾽ ἴδωσι, πῶς οἴσω τέκνον.
ἀλλ᾽ ὦ φίλ᾽ υἱὲ μή μ᾽ ἐρημόν σου λίπῃς.
χορ. Θάρσησον. εὖ γὰρ τῶνδ᾽ ἐγὼ θήσω πέρι.
τὸν σὸν δ᾽ ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν.
εὕρηκα δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ δι᾽ εὕρηκας τόδε.
θήσω γὰρ αὖ σοι δῶρ᾽, ἃ καλλιστεύεται
ἐν οὐρανῷ γαίῃ τε καὶ πάσῃ κτίσει.

πολλῶν δ᾽ ἐκκοπῆ τὴν δε σοι δώσω δόσιν.

Ἰοκά. Πέποιθα, κοὔ τι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις,
κἀμοὶ τάδ᾽ ἐστὶ χρηστά, γινώσκω καλῶς.
Ἐγώ σ᾽ ἔτικτον, οἶδα δ᾽ ὡς σ᾽ ἐγεινάμην,
ὑπὸρ τορεῖ δ᾽ ἄλγημα τῶν ἐγνωσμένων.
Ἀλλ᾽ αἰτοῦμαί σε τῆσδε πρὸς σωτηρίου
πάθους φέροντος ἀπάθειαν τῷ γένει,
μητροπρεπῶς δὲ σῶν ποδῶν ἐφάπτομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυστλήμονα,
καὶ μή μ᾽ ἔρημον ἐκπεσοῦσαν σου λίπῃς,
δέξαι δὲ χαρὰ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Ἣν θᾶσσον οὐ βούλοιο σὺν δίκῃ κρίναι,
οὕτως ἔρως σοι πρὸς πατρὸς τελεσφόρος
σκοποῦ γένοιτο, καὶ θανόνθ᾽ ἑκουσίως
ἴδοιμι νεκρὰ γέρ τον ἤματι τρίτῳ.
Ὡς αὐτὸς εἶπας πολλάκις πρὸς σοὺς φίλους,
τὸ πᾶν γ᾽ οὕτως ἀσφαλέστερόν τ᾽ ἐμοί,
σύ τ᾽ αὐτὸς ὢν ὄλβιος ὀλβίου πατρὸς
γνωσθεὶς, ἀνύμνηθῇς γε πάσῃ τῇ κτίσει.
Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν ἐς μακρὸν βίον,
ὄχλος δ᾽ ἀλάστορων γε τίσει τὴν δίκην,
τὸν δὲ πρώτην κτείνας γε γῆς τε καὶ πόλου.
Οὔ τοι γὰρ ὡς ἔσφαξεν, εὕρωσι κακά,
ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίνεται βροτοῖς.
Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ αὐτὴν φροντίδ᾽ ὡς τέκνων ἔχω,
μή πως πάθωσιν οἱ προσήκοντες σφίσιν,
πατρῷον ἐκφράζοντες ἀσεβῆ φόνον.
Ἀλλ᾽ αὐτὸς ὦ σπλάγχνον φίλον γλυκὺ φάος

Κάτειργε, καὶ πάπαυσον, ἔξειργε φόνου
Ἐγκατάλειμμα σπέρματος πεφιλημένου.
Χο. Αἰνῶ γύναι τάδ᾽, οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.
Πολλῶν δ᾽ ἕκητι τὴν δέ σοι δώσω χάριν
Ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, κοὐκ ἂν ἐκτίσῃς.
Συλλήψομαι γὰρ τοῦδέ σοι πάμπαν σκοποῦ,
Αὐτόν τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφὴν,
Ἀπαλλαγεῖσα τῆσδε τῆς ἀθυμίας.
Θεοτό. Ὤ μοι φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε κἀγαθῆς,
Ὦ τέκνον οἵα συμφορᾷ ξυνεζύγης.
Τὸ δ᾽ εὐγενές σου τῶν φρενῶν σῶον μένει.
Ὃ σὴν ἀεί μοι τὴν προμήθειαν φέρεις.
Ταῦτ᾽ ἐννοηθεῖσ᾽ ᾐσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην λυπουμένη
Μάτην θ᾽ ἑαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην.
Ἡμι. Ἆ ἆ πολυστόνων ἄϊον ἰαχὰν γόων,
Φωνὴν ἔκλυον, ἔκλυον βοὰς στόνων.
Θεοκλυτεῖ τις δ᾽ ὡς κακὸν ῥέξας μέγα,
Θεοκλυτεῖ δ᾽ ὡς ἄρα δεινά τις παθών.
Καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἄπο δὴ στείχει Πέτρος
Σκυθρωπὸς, οἰκτρὸς, καὶ κατενενυγμένος,
Τί Πέτρε θρηνεῖς; δεῖν᾽ ἔπραξας, ἀλλ᾽ ὅμως
Ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῆς δὲ συγγνώμης τυχεῖν.
Θεοτό. Ὦ τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ Θεοῦ λόγε
Σύγγνωθ᾽, ἁμαρτεῖν δ᾽ εἰκὸς ἄνθρωπον τέκνον,
Καὶ Πέτρος ἐξήμαρτε σοῦ ὄχλους τρέσας.
Χο. Στέργουσα νῦν ἄπιθι μῆτερ παρθένε,
Λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα χρῃζούσης σέθεν.

Καὶ γὰρ πάροιθεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις,
Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγον.
Ἕλκει δὲ καὶ δάκρυα πολλά μου χάριν.
Καὶ πάντα λύει δεσμὸν ἀμπλακημάτων.
Σοί τ' αὖ παραινῶ μηδένα βροτῶν στυγεῖν,
Μηδ' οἵ μ' ἀπῃώρησαν ἀνόμως ξύλῳ.
Θεοτ. Ὦ μοι φρενὸς σῆς εὐξυνεστάτης ἀεί,
Ὡς οὐδὲ πάσχων δυσμεναίνεις τῷ γένει,
Οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζῃ ξύλῳ.
Τίς γὰρ ἂν ἔτλη θυμὸν ὀργῆς σοῦ τέκνον;
Ἢ τίς ἀγανάκτησιν ὑπέστη σέθεν;
Χο. Ἄπιθ' ἄπιθι δυσμενῶν νῦν ἐκ μέσου.
Ὦ ὑπὲρ γ' οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους
Τὰ μὲν πέπρακται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
Ἐνταῦθα μέν σε τῶν δ' ἀπαλλάσσω λόγων.
Θεοτ. Ἄραρεν ὡς ἔοικεν ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Αἲ αἲ, τίν' ἐκφωνεῖ φρικώδη τήνδ' ὄπα;
Γλυκασμὸς ὢν ὅλος δὲ καὶ θυμηδία;
Τίνος γε δίψαν ἀπεκύσω πικρίας,
Αὖθις τε δίψαν κάρτα κέκραγας.
Χορ. Κραυγῆς ἀκούσασ' ἐκπέπληγμαι παντλάμων
Ἐγὼ δὲ, μὴν τί πρᾶγμ' ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις
Οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
Φθέγξαι τί δ' οὖρ' ἄθρησον, ὤμοι κακῶν
Τί δ' σὸν ὄμμα, χρώς τε συντέτηκε νῦν.
Θεοτ. Σιγήσατ' ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα,
Ἐπίσχετ' αὐδὴν, παῖδ' ἐρωτῆσαι θέλω,
ὁρῶ

ὁρῶ γοῦν ἤδη τόνδε πλησίον μόρον,
Ναὶ ναὶ βλέπω κλίναντα πάντιμον κάραν.
μακρὰν λιπόντα ῥαδίως ὁμιλίαν,
Ἔα τί λεύσσω. σὸν δέμας νεκρὸν τέκνον,
Ἀθρῶ. μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον.
ὃς ἀρτίως κέκραγε πρὸς τὸν πατέρα.
φωνῇ κρατεῖ δὲ γαῖα γῆς σπαραξάσης.
οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη
φρικῶδες αὖ ἀπεφθέγξατ'. εἰσορῶσι δὲ
θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο.
ὃν ἀρτίως ἔδρακον ὡς φάος τόδε
οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι
τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος γ' οὖσ' ἁλίσκεται.
Ἒ, ἒ, ἒ, ἒ, ἒ, ἒ.
τάδε ξυνῳδὰ τοῖς προηγορευμένοις
Αἲ αἲ τί δράσω, καρδία γὰρ οἴχεται.
γυναῖκες ὄψιν οὐχ ὁρῶ φαιδρὰν τέκνου.
χροιὰν γὰρ ἠλλάξατο, καὶ κάλλος ξένον,
δεινὸν θέαμα. καὶ φόβος νεκροῦ θιγεῖν.
Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθος,
γῆς γαῖα σαλευθέντα, ῥαγείσας πέτρας.
χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκ ἔτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἷα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις.
καὶ ξυνιῶ μὲν οἷα ταῦτ' ἔσται τάχει,
λύπη δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος.

παῖ παντάνακτος πῶς εἰς ἅδου νῦν δόμους
οἴχῃ μόρων ἐκτὴ τῶν πρωτοπόρων.
Αἴφνης δ᾽ ἀπέπτης, ὡς μεθεὶς ἑκουσίως.
Ἤκουσ᾽, ἔκλυον τὴν ὄπα πρὸς πατέρα.
τίνος δ᾽ ἐκτὴ γῆς σ᾽ ἀποστέλλει πατήρ;
τί σ᾽ ὧδ᾽ ἀτίμως ἠθέλησε τεθνάναι;
τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ᾽ ὀρφανὴν σέθεν
τέθεικας; οἴμοι συνθάνοιμί σοι τέκνον.
ἰδοὺ τέθνηκας, τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον, καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται δέμας τόδε,
οὐκ ἔστι. μένος δ᾽ οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἣν τρίτον ἦμαρ λαμπροπρεπὲς εἰσίδω.
Ὡς αὐτὸς εἶπας νεκράγερσιν μηνύων.
κἀγὼ πέποιθα, καὶ στέργω ταῖς ἐλπίσι.
κἂν νῦν νέκυν βλέπουσ᾽ ἀπηωρημένον,
στένω μὲ μᾶλλον ἢ σὲ τῆς ἀπουσίας.
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
Εἰ γὰρ γενοίμην τέκνον ἀντὶ σοῦ νεκρός.
Ὄλωλα τέκνον. οὐδέ μοι χάρις βίου.
Αἶ αἶ κατ᾽ ὄσσων κιχάνει μ᾽ ἤδη σκότος.
Ὄλωλα, καὶ νῦν νερτέρων ποθῶ δόμους.
τὸ κατὰ γᾶς θέλω τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
τὰ νῦν μετοικεῖν, σῆς θέας στερουμένη.
Δύστηνος οἷον ἔσχον ἄρτ᾽ ἄλγημ᾽ ἐγώ,
οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητὸν, ἀλλ᾽ ἀπωλόμην.
Πῶς δ᾽ ἐξαναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα
Ἔξω πρηκόρημα μήτηρ παντλάμων.

Ἄλλως ἄρ' αὐτὴ τέκνον ἐξεθρεψάμην,
Ὃς τὴν τροφὴν ἅπασι δαψιλῶς νέμεις.
Μάτην τ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Φεύγουσα χεῖρας τῶν φονώντων σοι τέκνον
Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.
Ἀλλ' οὐκ ἐγῷμαι, κἂν στένω, κἂν δακρύω,
Ἐγώ σ' ἔτικτον, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην,
Ὅθεν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Ἐν σοὶ μεγίστας, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ.
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν.
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν. ἡ δ' ὄλωλέ μοι
Ἐλπὶς γλυκεῖα, σοῦ τέκνον τεθνηκότος.
Ὦ φθέγμα γλυκὺ γλυκὺ χάρμα μοι φέρον,
Ὦ φιλτάτη πρόσοψις, ὦ ποθουμένη,
Ὡραιότης ἄῤῥητος ὑπὲρ πᾶν γένος,
Εἰκὼν ἄγραφος ἀγράφου μορφώματος,
Πῶς νῦν συγνάζεις; οὐ φέρω βλέπουσά σε
Πῶς, πῶς σιγᾷς νῦν; οὐδ' ἀπανοίγεις στόμα;
Δὸς φθέγμα μοι, δὸς, δὸς παρηγόρημά μοι.
Φθέγξαι τι μικρὸν μητρὶ δυστήνῳ τέκνον.
Ναὶ τέκνον οἶδα καὶ θεόν μου, κἂν φέρῃς
Θάνατον, οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με.
Θάνατον, ἀθάνατον ἄγοντα κλέος
Καὶ χάρμα παντὶ τῷ βροτῶν γένει μέγα.
Θεολ. Τέτλαθι παγκοίρανε μαιμῶσα κλάειν,
Ἑκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὔκουν ἀέκων.
Ὡς παμφάγον νῦν καββαλὼν οἶσον γένει,
Ἔνδικος ἔλθῃ δεσπότης παντεργάτης.

Λέβητι χρυσέῳ δ' ἐφέμψον μοι δέμας,
Σοφῇ προμηθείᾳ με ξενίσῃ ξένως.
Λυγρὸν γὰρ ἀπὸ γῆρας εὐφυῶς ξέσας.
Ἀνθρωπολοιγοῦ παμπαλαιᾶς μοι λύπης,
Κοῦρον φίλον θήσειεν ἡβῶντά με.
Ὡς νῦν κάκιστον γῆρας ἅπαντας τρύχει.
Ναὶ ναί. τρύχει γῆράς με πημάτων βάρει
Λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἠπατημένης.
Ἀλλ' αὐτὸς ἀλύξαι με πημάτων ἔφη,
Λύτην πρὸς αὐτὴν μητέρα στρέψαι τ' ἐμήν,
Καὶ γαῖαν, οἶκον θ' ὃν προδοῦσ' ἀφίκετο
Βουλαῖς ἀνάγνοις θηρὸς ἠγριωμένου,
Ἐς τήνδε γαῖαν μητέρα στεναγμάτων
Μετ' ἀνδρὸς, ὃν πρὶν ἠδ' ἀτιμάσασ' ἔγνω,
Ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὕπο,
Οἷον τὸ λιπεῖν οὖθαρ ἀρούρης πάθος.
Καὶ τοῦδ' ἕκητι πάνθ' ὑποστῆναι θέλειν
Αὐτὸς προεῖπε, καὶ θέλγον ἔτλη μόρον,
Ἦμαρ τι τριτάτῳ δ' ἀνεγρέσθαι τάφου,
Μύσταις φίλοις φέροντα χάρμα καὶ μέγα.
Εἰδὼς τε ταῦτα πάντα πρὶν σαφῶς ἔφη.
Ἤδη δ' ἔχει σύμπαντα ταῦτα νῦν τέλος,
Λείπει δὲ γηθόσυνον ἦμαρ καὶ μόνον.
Καὶ τοῦτο νῦν μένουμεν, ἔσται δ' ὡς ἔφη.
Ὁ γὰρ τὰ λυπρὰ νητρεκῆ νῷν γνωρίσας,
Καὶ χάρμα δείξει λαμπρὸν ἤματι τρίτῳ.
Οἶδας τε σὺ μάλιστα τέρμα δρωμένων.
Θήσει δὲ λύπης ἀντὶ τῆσδε καὶ γόων,

Τιμὰς μεγίστας ἀνὰ γῆν σοι καὶ πόλιν.
Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν ἐνδόξων λόγων,
Ναούς τε σοὶ τεύξουσι τῶν βροτῶν φῦλον.
Θᾶττον γὰρ αὐτὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου
Σεμνὴν ἑορτὴν τῇδε γῇ προσάψεται,
Καὶ γῆν σολύμων ἱερὸν τεύξει πέδον.
Ὧν οὕνεκα χρὴ μὴ μέτρου θρηνεῖν πέρα;
Μὴ δῆτα γοῶν δέσποιν' ἀφέρτατα στένε.
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάξουσα γῆς
Πρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρύων ῥοῆς.
Ἕως πότε στρέψεις δὲ κάτω τὴν δέρην,
Ῥοαῖς καταρδεύουσα τὴν γῆν δακρύων;
Ἔκδικον ὄμμα παντεπόπτου δεσπότου
Εἰδυῖα θᾶττον χάρμα σοι φέρειν μέγα,
Πρὸς ὃν σε τείνειν ὄμμα καὶ μόνον δέος.
Οἶδας γὰρ οἶδας ἕψεται τοῖς φροιμίοις
Καὶ τέρμα φαιδρὸν γηθόσυνος ἡμέρα.
Μίαν μόνην μεῖναί σε δεῖ τὴν αὔριον.
Ὡς συμπερανθῇ φροντὶς, ἢ κἀμὲ τρύχει.
Θεοτό. Υἱὸς σύ μοι πέφηνας ἄλλος παρθένε.
Αὐτὸς γὰρ εἶπεν υἱὸς ὅς μοι καὶ μόνος.
Οἶδάς τε ταῦτα πάντα. τίς χρεὼ λέγειν;
Ὡς ἀσπόρως ἔτικτον ὠδίνων ἄτερ,
Σπερρὰς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας,
Θεοῦ τε παῖδα τοῦτον ἀγγείλας ἔφη,
Καὶ πόλλ' ἔδρασεν, οἷα καὶ μόνου θεοῦ.
Καὶ πῶς τανῦν οἴσαιμι γυμνὸν καὶ νέκυν,
Ἐν ἰκρίῳ βλέπουσ' ἀπῃωρημένον;

Ὃς γαῖαν ἠώρησεν ὑδάτων ὕπερ,
Δι' οὗ τὸ φάος ἡλίου ξυνεστάλη,
Αὐτῆς σελήνης τ' ἐσκοτίσθη πᾶν σέλας.
Καὶ ῥῆξιν ἀνέτλησαν αἱ πέτραι φόβῳ,
Μνημεῖά τ' ἠνοίγησαν εἰς δεῖγμα κράτους.
Αὐτοῦ παθόντος ὑπὲρ αὐτοῦ αἰτίου.
Θεόλ. Δέσποινα παγκοίρανε μῆτερ τοῦ λόγου,
Αὐτὸς κἀγὼ τέθηπα μὴ φέρων βλέπειν,
φρικτὸν θέαμα, δεσπότην τεθνηκότα.
Ἄπνουν τὸν ἐμπνέοντα τοῖς ζῶσι πνοήν.
Στένω τε πυκνὰ καὶ χέω πικρὸν δάκρυ,
Ἐλπὶς δ' ὅμως τρέφει με, καὶ θρήνων φέρω.
οὐ γὰρ ἀπιστῶ τοῖς λόγοις τοῦ δεσπότου,
Ἡ καλλιφεγγὴς ἡμέρα δὲ τριτάτη
τὸ τέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος.
Ἢ μὴ 'πέλθοι. καὶ θανεῖν μοι συμφέρει.
Θεοτό. Τριτάταν ἁμέραν μὲν εἰδυῖα κλύω,
Αὖθις φθορᾶς πάναγνον ἀνίσχειν δέμας.
Νῦν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος;
Ὡς δυστάλαιναν τὴν πάλαι μαντείαν.
Ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἡγοῦμαι σκιάν,
κοὐδ' ἂν τρέσαις, εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτοις μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν ὄλβιος φύσει,
ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐκλεέστατος.
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὔ.
ἡμι. Πάντων ὅσ' ἐστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει.

γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν,
ὅσαι τεκοῦσαι καὶ θανόντ' εἴδομεν τέκνα.
Ὡς τρὶς θανεῖν θέλοιμ' ἂν ἢ τεκεῖν ἅπαξ,
καὶ πότμον ἰδεῖν ἐντραφέντος μοι τέκνου.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρός σε κἀμ' ἥκει λόγος,
Ὦ παγκοίρανε πότνια παρθένε ὀλβία.
Ἣ πολλὰ παντὸς εἶ διάφορος γένους.
Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὸς τέρψιν εἰς δεξαμένη
Ἀνθ' ἡδονῆς ὀδύνας ἐν λύπαις τρέφω,
καὶ θνητὸν ὡς ἔτικτον εἰδυῖα στέγω.
κούφως φέρειν γὰρ συμφορὰς θνητοὺς δέον.
Σὺ δ' ἀνδρὸς οὐκ ἔγνωκας εὐνὴν παρθένε.
Θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου λέγεις,
καὶ νεκρὸν αὐτὸν νῦν ὁρῶσα πῶς φέρεις;
ἐᾶτέ μ' οὔτι φίλα μοι τὰ μὴ φίλα.

Θεοτό. Ἤγγειλεν οἱ ἄγγελοι οὐ μομφὴν ἔχει.
εὐάγγελος δ' ὅξης τε τῆς εὐαγγέλου.
Ἦν ἐσφαλμένη. ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας,
οὐκ οἶδ'. ἐγχυρὰς ἐμφέρω γὰρ ἐγγύας
Θρηνεῖν δὲ δεῖ με, δακρύων γὰρ ἄξια,
πέπονθα πολλὰ καὶ στένω καὶ δακρύω
ἕως ἴδοιμι ζῶντα τὸν ταινῦν νέκυν.

ἡμι. Δέσποινα κούρη δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν
εἴ τις ὑφ' ἥβης σπλάγχνον εὐτόνως φέρων.
Νάταια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν.
σοφωτέραν γὰρ ἴσμεν οὖσάν σε βροτῶν.

Θεοτό. Αἶ, αἴ.
Ἔτλην μεγάλων ἄξια θρηνῶν ἐγώ.

ὦ πάθος οὐ μετρητὸν οὐδ' ὅπη τι δεῖν,
φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐξειργασμένοι
τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπλάξατε,
εἰς θρῆνον εἰς δάκρυα, παγκαλὴς αἰὼν
ἐν αἵμασι στάζουσαν εἰς φέρειν χέρα.
φεῦ φεῦ φρονήσαντες μὲν οἷ' ἐδράσατε,
ἀλγήσετ' ἄλγος δεινόν. εἰδ' ἕως τέλους
ἐν τῷδ' ἀεὶ μενεῖτε ἐν ᾧ καθέστατε,
οὐκ εὐτυχοῦντες δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
ἀλλ' οὐκ ἐγῷμαι ταῦτ' ἀλλὰ τί παρρέειν.
τί γὰρ καλὸν, τί δ' ἀσεβὲς τῶν δ' οὐκ ἔχει;
ὄλοισθ' ὄλοισθε σύγγονοι μιαιφόνοι,
οἳ δεσπότην κτανόντες οὐ φροντίζετε,
γαῖαν τρέμουσαν εἰσορῶντες τὴν κτίσιν.
ἀλλ' ἔστε θῆρα τοῦ φόνου γαυρούμενοι.
τρο. Κακοῖς πέπληκται πανταχοῦ, τίς ἀντερεῖ;
ἅπας δ' ἀληθῶς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος.
στέργουσι δ' αὐτὸν συμφοραῖς νικώμενοι.
σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλλοις ἀνθρώποις κόρη,
κἂν οὐ μόνη σὺ σοῦ δ' ἀπεζύγη τέκνου,
οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς τόκος καὶ τοῦ γένους,
ὅμως δὲ πάντα τλησικαρδίως φέρειν
τὰ νῦν προσήκει, κάρτα τ' αὖ πεποιθέναι
αἶ, αἶ, αἶ.
Δεσπό. Δέδορκα τινὰς τῶν ἀλαστόρων κόρας,
οἳ συνέτριψαν τῶν μιαιφόνων σκέλη,
κατευθύνοντα παιδὸς εἰς ἧπαρ δόρυ.
Δέδοικά τ' αὐτὸν μή τι βουλεύων νέον,

καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράσῃ πάλιν.
Παῖδ᾽ ἣν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὑβρισμένον.
Ἰώ μοί μοι.
Θέαμα δεινὸν ὄμμασι βλέπων νέον,
Κἄπιδε τ᾽ ἴδεθ᾽ αἷμα νυγέντος νεκροῦ.
Ὁρᾶθ᾽ ὁρᾶτε πῶς διπλοῦς κρουνοὺς ῥέει,
Πλευρᾶς αἷμα κοὐ πεφυρμένον ποτόν.
Ἔβλυσεν εὐθὺς, ὡς ἐνύγη τῷ ξίφει
ἠβῶντος ἀνδρὸς δυσμενῶν ἐξ αὐσόνων.
Διπλοῦς ἔτι βλύζει τε κρουνοὺς αὐτόθεν.
Αὐτὸς θ᾽ ὁ νύξας ἐκπλαγεὶς κέκραγέ πως,
Ὡς ἔστιν ὄντως παῖς θεοῦ νέκυς ὅδε.
Τρέχει δ᾽ ὁρᾶτε, καί γε πρὸς πιτνεῖ ξύλῳ,
Πίπτει τ᾽ ἐπ᾽ οὖδας τῇ θέᾳ νικώμενος,
Στῆθος τε παίει, καὶ προσπτύσσει πέδον.
Ἔνθ᾽ ἰκρίον προσέπηγεν ἐμπεφυρμένον
Ῥείθρῳ καταρρέοντι τῆς πλευρᾶς ἔτι.
Ἀρύεταί τε χερσὶ κρουνοῦ, καὶ κόρας
Ἔχρισεν, ὡς ἔοικεν ὡς ἁγνισμ᾽ ἔχει.
Χορ. Ἔοικεν ἄναξ πολλὰ τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ συνάπτειν ἐνδίκως μιαιφόνοις,
Αὐτούς τε μέντοι μὴ φίλοισ᾽ δράσειέ τι
Ἔκδικον ὄμμα δεσπότου παντεργάτου
Ἴτω δίκ᾽ ἴτω φανερῶς ξιφηφόρος
Καὶ πυρφόρος τάχιστα τοῖς μιαιφόνοις.
Ἔστι γὰρ ὄντως θαῦμα φρικτὸν εἰσορᾶν.
Ὁ μὲν γὰρ ὦσε κατὰ πλευρᾶς που δόρυ.
Πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστὸν νᾶμα.

Ἔπραξεν εὐθύς, αἷμα τοὐπεφυρμένον.
φρικτὸν θέαμα καὶ τρόμος μ' ὁρᾶν ἔχει,
Διδάσκαλον. φέρω γ' οὖν αὐτὴν τὴν κτίσιν,
Γῆς γείτονα σαλευθέντα, ῥαγείσας πέτρας
τάφους τε νεκρῶν ἄφαρ ἠνεῳγμένους.
Αὐτὸς δ' ὁ νύξας ἐν τρόμοις πεσὼν θίγει.
Θεοτό. Ὦ τέκνον ὦ φίλτατον ὦ θεῖον κάρα,
οὕτως ἐφάνης πᾶσι καὶ τοῖς μὴ φίλοις,
Σφοδρὰ ποθεινὴ δακρύοισι συμφορὰ,
Κρουνῶν δὲ καθάρσιον αἷμα τοῦ γένους.
Καὶ δυσμενεῖς φρίττουσιν ἀθροῦντες ξένα.
Θεοῦ τε κεκράγασι τρανῶς υἱέα,
πάντα φρεμόντων ἅτε μὴ γνῶσιν ἔχει,
οἱ δ' ἐγγενεῖς ἔκτειναν ἀλόγῳ φόνῳ,
οὐχ ὧν γ' ἐχρῆν στέφανον εἰς κάραν λαβεῖν,
οὐχ οἷον ἐμπαίζοντες ἔστεφον σέ πως.
οἱ δ', οὐδὲ φροντίζουσί σ' ἐνθεῖναι τάφῳ.
πῶς δ' ἂν ἐγώ σε τοῦ ξύλου καταγάγω,
ποίῳ δὲ τύμβῳ καταθοίμην σὸν δέμας;
ποίοις τε πέπλοις κατακαλύψω νέκυν;
πῶς καὶ τ' ἀπηχώεια μέλψω σοι μέλη;
τίνος σε κηδεύσωσιν ὦ τέκνον χέρες
Οἴμοι τί δράσω, τίς γένωμαι παντλάμων;
τί τοῦτ' ἀλύω; πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις.
ἔργοις θ' οἷς ὑπέδειξας εἰς μαρτυρίαν
Ὡς δ' ἔστιν ἅπαν σοι θελητὸν, δυνατόν.
πολλῶν ταμεῖον ἐστὶν ἀέλπτων θεὸς,
πολλά τ' ἀέλπτων πολλάκις κραίνει θεός.

τάδ' αὖ δοκηθέντ' οὐκ ἐφεῦρε καὶ τέλος.
Σὺ δ' ἀδοκήτων αὐτὸς εὕροις μοι πόρον.
Θεόλο. Καὶ μὴν ὅδ' Ἰώσηπος ἐν σπουδῇ ποδὸς,
Στείχει, νέοντι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι.
Αὖ δ' ἄλλο θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπω,
Μύστην νύχιον τῷδε συντρέχοντα πόδα
Σκεύη φέροντα προσφυᾶς τῇ καθόδῳ·
Ὦ μάκαρ ὃς τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια
οὗ ἁγιστεύει θείαν αὐτοῦ βιοτὰν.
Καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχὰν,
Δέμας τε παντὸς ἀναλυνάσσων ῥύπου,
Κύκλῳ τε πασῶν ἀρετῶν στέφων κάραν,
Ἀεὶ θεραπεύειν θοάζει τὸν θεόν.
Τὸ σωφρονεῖν γὰρ καὶ σέβειν τὰ τοῦ θεοῦ,
Κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον,
Θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.
Ἴω. Ὦ φίλταθ' ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων
Σαφῆ, σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ.
Ἥκω δ' ἕτοιμος τήνδ' ἔχων σκευὴν τάχει,
Ὅπως νέκυν θάψαιμι τὸν πεφιλημένον.
Δεῖ γάρ νιν ὄντα καὶ πάρος σεπτὸν φίλοι
Ὅσον καθ' ἡμᾶς, καὶ νέκυν τοσοῦτον σέβειν.
Πῶς δεῖ κατάγειν, πῶς δὲ πρὸς τύμβον φέρειν.
Πέπλοις ἐνειλίσσαιτε. νῦν ἡγοῦ μοι σύ.
Νέος γέροντι πρόξενος, σὺ γὰρ σοφός.
Ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν εἴθ' ἕως, εἴθ' ἑσπέρα
Ἕως νέκυν θῆσαι με καινῷ μου τάφῳ.
Ὅσον δέον γὰρ μὴ ξένοισι κοινωνίαν

Ἔχοντα μύσην τοῦτον οἰκτρῷ κακῷ.
Θεολ. Ὁ αὐτὸς δ' ἀπίνως θ' ὑμῶν ἡγήσετο.
καὶ πᾶσαν εὐμάρειαν ἐν χεροῖν δίδοι.
Ἰω. Ὦ χρῆμα παγκαλλέστατον δέσποιν' ἐμή.
τί παῖδα πρὸς σὸν τὸν δ' ἄγευσ' ἐρημίαν
Ἔστηκας, θαμβουμένη τὰ σαυτῆς λυγρά;
καί σοι μόνος πάρεστι μύστης παρθένος,
λιπὼν ἀδελφὸν ἐν χορῷ μυστηπόλων.
Ἄλλοι δ' ὁπαδοὶ τῶν ἴσων πεπλησμένοι
φεύγουσι, πολλῷ τῷ φόβῳ πεφρικότες,
οὐδ' εἶδον οὐδὲν τῶν νεωτέρων κακῶν.
Σὺ δ' οὐ πέφρικας δυσμενῶν ἀβουλίαν.
Ἐγὼ δέδοικα μὴ τι βουλεύσῃ νέον
ὅμιλος ἐχθρός, δυσμενής, μιαιφόνος.
Βαρεῖα γὰρ φρὴν οὐδ' ἀνέξεται κλύειν,
κἂν νεκρὸν ἦν δοίημεν ἐν τίμῳ τάφῳ.
Θεολ. Οὔπω γὰρ οὐκ ἔληξαν, οὐδ' ἔχον κόρον
μιαιφονίας καὶ κακῆς ἀβουλίας.
Ἰω. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μέσον.
Θεολ. Τί δ' ἐστὶν ὦ γεραιέ. μὴ σίγα, φράσον.
Ἰω. Ἤκουσα τοῦ λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
θώκους προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι σεμναὶ ἀμφὶ σαλομῶν στοαί.
Ὡς τόνδε νεκρὸν οὐκ ἐᾷ πρεσβυτέρων
ὄχλος προσελθὼν τῆσδε κοιράνω χθονὸς,
θάπτειν. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέδωκεν ὡς φίλῳ,

Αὐτὸν δυσωπήσοντι λαβεῖν τὸν νέκυν.
Θεολ. Τὸ πᾶν ὄλωλεν, εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι,
Ὡς αὐτὸς εἶπεν ἤματι τρίτῳ πέρας
Τὰ λυπρὰ λαβεῖν γηθοσύνῃ καρδίας.
Ἰω. Οὐ τοῦθ' ὁ πατὴρ παῖδ' ἀνέξεται παθεῖν.
Παλαιὰ καινῶν λείπεται βουλευμάτων.
Κοὐκέτ' ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δόγμασιν,
Αὐτός γε μὴν δράσειεν, οὐ γὰρ παύσεται
Χόλου, σάφ' εἶπε καὶ κατεμπρήσει πόλιν.
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσει τι.
Ἔκδικον ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον.
Θεόλ. Οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἀεὶ σέβων,
Ἐξ υἱέος νῦν εἱλόμην ὡς μητέρα.
Χαίρων τις αὐτῶν τοῦδε διάξει φόνου.
Θεὸς γὰρ ὡς ἔγνωμεν ἐκ τῶν τεράτων,
Ὃν καὐτὸς οἶδας πολλά, καὶ τὰ νῦν βλέπεις.
Οὐδ' ἠγνόησας ἡλίου τόσον σκότος.
Ἐπεὶ δ' ἔκλινε καὶ μεθῆχ' ἑκουσίως
Ψυχήν, μέρος γὰρ οὔποτ' ἦν ὑπέρτερος,
Εἰ μὴ κελευθεὶς ἧκε τῇ καιρὸς κλήσει.
Τοὐνθένδε μᾶλλον, φρικτὸν ἦν θέαμ' ὁρᾶν
Γῆς γεῖσα σαλευθέντα, ῥαγείσας πέτρας,
Τάφους τε νεκρῶν εἶδες ἠνεῳγμένους.
Ὡς δ' αὖθις ἧκεν ἀσπιστάων δόρυ,
Νύσσει πλατὺς νεάτην πλευρὰν ξίφει.
Αἱμαῖος ἀνήρ, τῆς τομῆς γὰρ ᾐσθόμην
Πληγὴν βαρεῖαν, ὅλκα τραύματος βλέπεις.

οὗτος μὲν ὧδε κατὰ πλευρᾶς τὸ δόρυ,
πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστῶς ὕδωρ
ἔσταξεν εὐθὺς, αἷμά τ' οὐ πεφυρμένον.
Διπλοῦς γὰρ ἐστάλαξε κρουνὸς αὐτόθι,
φρικτὸν θέαμα, πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν.
αὐτὸς δ' ὁ νύξας ἐκπλαγεὶς κέκραγέ πως,
οὕτως ὁ πρῶν νεκρὸς ἐστὶ παῖς θεοῦ.
Τλήμων τε μήτηρ ἐμπαρεστῶσ' ἰκρίῳ
πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ,
ὤμωξε δ' εὐθὺς καὶ πολὺ πτύσσει πόδας.
καὶ χερσὶν ἠρύσατο δικρούνου ῥοῆς.
κλύουσα τ' αὐδᾷ τοιάδ', ὦ θεῖον κάρα,
βροτῶν μὲν αὐτὸς κατθανὼν ἤδη σαφῶς,
κενοῖς τε καθάρσιον ἀνθρώπων γένους,
Σὲ δ' οὐδὲ φροντίζει τις ἐνθεῖναι τάφῳ,
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρήζουσ' ἄχραντον ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης.
χρόνῳ δ' ἀπαλλαγεῖσα τῶν γόων ἔφη.
Τί ταῦτ' ἀλύω; πιστέον παιδὸς λόγοις,
ἔργοις θ' ὅσ' ὑπέδειξεν εἰς μαρτυρίαν,
ὡς ἐστὶν αὐτῷ πᾶν θελητὸν, δυνατόν.
καὶ τὴν ἀέλπτων τὸν πόρον αὐτὸς διδοῖ.
ταῦτ' εἶπε καὶ τὴν αὐτίχ' ὡράθης σύ μοι.
ἰω. Θαυμαστ' ἔφησας καὶ τὸ πρᾶγμα δεικνύει,
ἀτὰρ σύ τ' οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε,
Δέσποινα ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
καὶ θᾶττον ὡς μάλιστα, τὴν δ' ἐρημία γε,

καὶ μὴ πελάζετ᾽ ἐγγὺς ἐνθυμουμένοις
μηδὲ προσέλθητ᾽ ἀλλὰ φυλάσσεσθέ που
ἄγριον ἦθος, συγκρᾶς φύσιν φρενός.
Θεοτό. Ὦ καλλίνικοι χαίρετ᾽. ὦ φίλοι δύο,
ὁ Νικόδημος σὺν ἰωσήπῳ δίῳ.
Εἰς καιρὸν ἥκετ᾽ εὖ γε δ᾽ οὗ πεπράχατε,
πιστοῖς φίλοις γάρ, συμφοραὶ τὰ τῶν φίλων
πίπτοντα κακῶς, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Σπεύσατε, νῦν σπεύσατε. καταγάγετε,
πρὸς τοῦτο γὰρ ἥκοντας ἄμφω νῦν βλέπω.
Ἄνυτ᾽, ἄνυτε θᾶσσον, ὡς ἂν ἐμοὶ νέκυν
καταγάγητε, δεσποτείας ὠλένας
ὅπως κατασπάζωμαι, καὶ σύμπαν μέλος,
κυνοῦσα σάρκας, ἃς πάρος ἐξεθρεψάμην.
Ἰω. Ἔξιθ᾽, ἄπιθι, μή σε τὶς μιαιφόνων
κακῶς δράσειεν, οὐδ᾽ ὁρᾶν ἀνέξεται.
Ἡμεῖς δ᾽ ἄνιμεν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τὸν νέκυν
καταγάγωμεν χερσὶν ἰδίαις τάχει.
Καὶ φίλε νικόδημε σὺ πρῶτος τάχει.
Ἔμβαινε τῆς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις.
Ἐκ πασσαλεύτων διγλύφου δοκοῦ δέμας
λέοντος, ὃν γέγηθε θηράσας λεώς.
Σὺ δ᾽ ἔξιθ᾽ ὡς τάχιστα, καὶ θρηνοῦσα πρό,
ὡς ταῦτ᾽ ἄρχειν, οὐκ ἔχεις ἰσχύν, ὅπως
ταῦτ᾽ ἀνατρέψῃς, κἂν στένῃς, κἂν δακρύῃς.
Θεοτό. Δειλαία ἐγώ, δύστηνος, εἰ παῖδ᾽ οὐχ ὁρῶ
κἂν τεθνεῶτα, μέχρι γὰρ τύμβος λάβῃ.
φύγω δὲ δῆμον, ἵνα μή τι καὶ πάθω;

Παιδὸς γὰρ αὐτοῦ, τίς ἔρως μοι τοῦ βίου;
κλαῦσαι νεκρόν μοι παῖδα καὶ θάψαι πάρες,
ψαῦσαι ποδῶν τε καὶ κατασπάσαι μέλη.
Ἄγ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ νεκροῦ λαβοῦ.
ἰω. Μὴ μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μηδ' ἅψῃ νεκροῦ,
μὴ δῆτ', ἐπεί μιν δ' ἐγὼ θάψω χεροῖν,
τὸν Νικόδημον εἰς φέρων συνεργάτην,
μύρων χύσιν φέροντα δαψιλεστάτην.
Ὡς μή τις αὐτὸν δυσμενῶν καθυβρίσῃ,
πέπλους τ' ἀνασπῶν, σῶμα τ' ἐκφέρων τάφῳ.
Ὡς γὰρ προσήκει μὴ γένους κοινωνίαν
Ἔχοντι, κἀγὼ τὸν νέκυν τιμῶ φίλον.
Πῶς δ' οὖν κομίζειν, ἢ τί μὴ δεδρακότας
τὸν νεκρὸν ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντιζ', ἐμοῖς δὲ χρωμένη βουλεύμασι
Σίγα φέρ', ἔσται γὰρ τὸ σύμπαν εὐπρεπές.
οὐδ' ὠμὸν εἰς σὸν παῖδα τεθνεῶτ' ἴδῃς.
Εἶναι γὰρ Ἰουδαίοις οὐκ ἀναίνομαι,
Ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε.
τὸν σὸν πεισθέσθαι παῖδ', ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν,
οὐδ' εἰς σύμπαν τῶν βροτῶν λέγω γένος,
καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήσειέ τις
Ὕλην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι,
Ἔκτειν' ὅμως ἄνασσα χεῖρας σὺν κόραις,
Δέξαι τε νεκρὸν παῖδα σὸν περιλμαίον.
καὶ κλαῦσον, ὡς βούλοιο καὶ ψαῦσαι μελῶν.
θεοτ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, σὺ δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη, καὶ φίλοις ἔσῃ πλέον.

Ὡς

ὡς καλλίνικος εἰς κλέος ἥκεις μέγα.
οὐκοῦν γεραιὲ φίλτατ' Ἰωσὴφ λάβε,
Ἐναγκάλισαι παῖδα, καὶ προσέλκυσαι
λαβοῦ, λαβοῦ νῦν, καὶ κατόρθωσον δέμας.
ὄρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐν θεὶς αὐχένι.
Ἐν δεξιᾷ πλευρᾷ δὲ τοῦδ' ἀείρατε.
Θεολ. Ἔκτειν' ἄνασσα χεῖρας, αἵτ' ἄλλαι κόραι.
Δέξασθε νεκρὸν, ὃς νεκροῖς ζωὴν δίδοι,
κάτω δ' ὅση δύναμις, ὑποδέξομαι.
Θεοτ. Ἄγω τάλαινα χεὶρ ἐμὴ νεκρὸν λάβε.
φεῦ φεῦ τί λέξω; ταῖν χεροῖν τί νῦν φέρω;
τίς ἐστιν οὗτος ὃν νέκυν χεροῖν ἔχω;
Πῶς καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη
πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα θρηνήσω τρόπον;
Αὐτὸς δὲ δοίης, καὶ προσειπεῖν σ' ὡς νέκυν,
καὶ πᾶν κατασπάσαιμι σὸν μέλος τέκνον.
χαῖρ' ὕστατόν σ' ὁρῶσα νῦν προσφθέγγομαι,
ὃν μήτ' αὐτὴ φύσασ' ὤφελον νέκυν
τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενον σ' ὑπ' ἀνόμων.
Δὸς ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χεὶρ, ἧς ἐγὼ πολλ' ἐχόμην,
προσειχόμην δ', ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός.
Ὦ φίλον ὄμμα, φίλτατον δέ μοι στόμα.
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνου.
Ὦ γλυκυτάτη προσβολὴ τῶν χειλέων.
Ὦ θέσκελος χρὼς, πνεῦμα δ' ἥδιστον τέκνου.
Ὦ θεῖον ὀσμῆς ἆσθμα, καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
οὖσ' ἠσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην κέαρ.

τί δ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησας τεθνάναι;
τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν
τέθεικας; οἴμοι, σὺν θάνοιμί σοι τέκνον.
θανεῖν μοι κρεῖττον, ἢ θανόντα σε βλέπειν.
πῶς γὰρ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματα,
ἔξω περικόρημα; πῶς δ' οἴσω μένειν;
Ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, μάτην ἄρα σε
ἔθρεψα τέκνον μαζὸς οὑμὸς, σπαργάνοις
μάτην δ' ἐπόνουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.
Ἦ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς ἅδου μολὼν
παγκράτορος παῖ τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων, πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ὕβρις μὲν ἥ τ' ἔσφηλε πάντων μητέρα,
καὶ πατέρα πρώτιστον, ὃς βροτῶν γένος
ἔσπειρε κἀξήμησε κάλλιστον θέρος,
τεκεῖν μ' ἔθηκε παραδόξως σ' ὦ τέκνον
εὔδοξον, ὡς ἔδοξε σῷ γεννήτορι,
πρὶν ἢ γενέσθαι κἀμὲ, καὶ πᾶσαν κτίσιν.
κἀπεὶ δ' ἐτέχθην πατρὸς οἶμαι σοῦ κρίσει,
τρέφει με πατὴρ οὐ βρότειαν ἐσχάραν,
μήτηρ τ' ἔδωκεν ἱδροὺς ἀμφὶ δόμοισ.
ἔνθ' ἐκτραφεῖσαν χερσὶν ἀγγέλου ξένως,
εἰς καιρὸν αἰδεῖ σώφρονι ἐκδέδωκέ με
γερουσία σύμπασα, τηρεῖν ἐννόμως.
οὐκ ἀθεεί. καὶ τοῦτο, θείᾳ δὲ κρίσει
ὡς ἀλόγως ἔλεγχον εἰς καιρὸν φέρω,
καὶ παιδαγωγὸν παιδὸς, οὐ γονῆς ξένον,

Μένω γὰρ αὖθις παρθένος τεκοῦσά σε.
Αὐτή θ' ἑαυτὴν οἶδ' ὅπως ἁγνὴ μένω.
Σύ τ' αὐτὸς οἶδας, ὡς τὰ πάντ' εἰδὼς σαφῶς,
Σοῦ δ' ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος ἐκ πατρὸς θεοῦ,
οὐκ εὐπρεπεῖς ἔθεντο πολλοί μοι λόγους
ψευδεῖς τεκεῖν βάζοντες ἔκ τινος βροτῶν.
Κοὐκ ἤρκεσέν μοι τοῦθ' ὑβρισθῆναι μόνον,
Ἀλλ' ἔδραμον φεύγουσα κεἰς τὴν Αἴγυπτον.
Ἔτλην τε πολλὰ καὶ κατεξάνθην πόνοις.
Ἀλλ' εἶδον ἐξαίσιά σοι τετεχνημένα,
Καὶ πάντα συμβάλλουσα καὶ θαμβουμένη
Οὐ θνητὸν ᾤμην σ' οὐδ' ἐδείμαινον θανεῖν.
Ἀλλά σε πατρὸς ἀβραὰμ σύνθημά τι
Γρέσβευμάθ', αἵθ' αἱ μυρίαι γερουσίαι
Ὅρκος θ' ὃν περ ὤμωκας εἰς σωτηρίαν,
Θανεῖν ἔπεισεν, κἀπικουρῆσαι γένει.
Ἐντεῦθεν ἔτλης καὶ τόκον τε καὶ πότμον.
Κἀγὼ δὲ μισθὸν τῶν ἀφερτάτων πόνων
Ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα νεκρόν σ' ὦ τέκνον
Θρηνῶ σε πικρῶς, καὶ στένω καὶ δακρύω.
Θρηνῶ, σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
Πέπλοις δ' Ἰωσὴφ εὐπρεπῶς ἀμφιάσαι
Ἕτοιμός ἐστι, πρὸς δὲ, καὶ τεῦξαι τάφον,
Καὶ ξὺν κενῶσαι μυρίων χλιδὴν μύρων,
Ἣν νικόδημος ἦλθεν εὐψύχως φέρων,
Βαιὸν φιλοφρόνημα νεκροῖσι φίλοις.
Τί γὰρ τὸ κέρδος ἐκ μύρων τεθνηκόσιν;
Τὰ δ' ἐν νεκροῖσι, φροντιεῖ πατήρ σέθεν,

οὓς πάντας αὐτὸς, ὡς σκυλεύματ' ἐξάγεις
Ἅιδος, οὓς καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασε,
κἄδησεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης.
Μυστηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων φανὰ
Ἔδειξε πατὴρ, παῖδ' ἀποσφάξας μόνον.
Ἔφησε μύστης αὐτανέψιος σέθεν,
μείζων ἁπάντων, ὡς ἔφης; θεηγόρων,
ὃν δῆμος ἐκδέδωκεν Ἑβραίων σφαγῇ,
Σεμνὸν πολίτην, κἀπὶ πλείστων ἀνδρεία
φανέντα φοῖβον, γυμνὸν, ἄτιμον μόνον,
τροφῇ δ' ἀμεμφεῖ πᾶσιν ἦν κεχρημένος.
Ἐσθῆτα πῶς τρόπαιον ἐν χλαινούμενος.
Μόνοις δ' ἀποτρόπαιος οἷς πέλει χλιδή.
λυχμῶν, πινώδης· λυπρὸν ἀμπνύων βίον,
ἧχι ξυνοικεῖ δασπελὴς ἐρημία,
ῥήθροισιν ὠκὺς ἔνθ' Ἰορδάνης ῥέει.
Ὡς τῆς ταφῆς ἔδειξε φανὰς αἰτίας,
τελεσημβρούσας ἐν βυθῷ θεοπρεπῶς,
καὶ ταῦτα μανθάνουσα, τέρψιν ἐμφέρω
καραδοκοῦσα καὶ ταφῆς ἰδεῖν τέλος.
Οὕτως ἄρ' ἔτλης τέκνον ἤδη τὸν μόρον,
κἀκεῖνα τῶν νῦν δραμάτων αἰτιάζει.
Σπεύδων τε θανεῖν, κἀπικουρῆσαι βροτοῖς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰούδας, οὐδ' ὁ τάλας Πιλᾶτος
δίπλην δίκην φύγωσιν, ἀλλὰ σφᾶς τίσει
ἔκδικον ὄμμα πατρὸς ἀμυντήριον,
πόλιν τε πᾶσαν, καὶ στρατὸν μιαιφόνον.
Ἔδρας, ἔδρασας, μὴ δόκει λεληθέναι

πόνῃ δίκης ὄμμα πανδερκέστατον,
κἂν χεῖρας ἀπένιψας, ὡς ἔξω φόνου
οὐχ ὁ προδοὺς ἔρριψε μισθὸν τοῦ φόνου;
ᾧ πρὶν δέον μὲν ἐνδέρῃ θεῖναι ξίφος,
Δέον δὲ λυγρὸν αὐχένʼ ἐνθεῖναι βρόχοις,
Ἢ κύμασι γλαυκοῖς ἀφανίσαι δέμας,
Ῥίψαντα πρὸς θάλασσαν ἰχθύσι βοράν.
εἰ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἄνδρʼ ἐπώλησας τάλας,
στρέφω γʼ εἰς σὲ τὸ πρόσωπον τοῦ λόγου,
Εἰ μή τινʼ ἐξέδωκας ἄλλον εἰς φόνον,
Νόμῳ πολιτῶν συμφορὰν ὑπέσχες ἄν.
Νῦν δʼ ὅς σε πολλῶν ἠξίωσε χαρίτων,
Ῥύστης τε παντὸς ἧκε πατρόθεν γένους,
Πέπρακας, ἐκδέδωκας εἰς φόνον, φθόνῳ·
Καὶ πίστιν οἵαν σʼ οὐχ ὑποστῆναι θέμις;
ἰω. Ἤδη κέκριται παντάδικος ἐνδίκως,
Μύστης ὁ παγκάκιστος ἐκδοὺς δεσπότην,
Ὦ τοῖς κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος.
Βρόχων δὲ θᾶσσον ὑψόθεν χαμαιριφὴς
Πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι,
Κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ὁ τάλας οὐκ ἔγνω.
Εὖ γʼ οὖν κέκριται καὶ κατώρθωται δίκη.
θεοτ. Ὦ τέκνον, ὡς ἄρʼ ἔστι σοι πατὴρ μέγας
Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον ὡς προδόντα σε
Ἄπιστον, ἄθεον, παράνομον, ἄδικον.
Κλέπτην γὰρ ὄντα καὶ θεοῦ ῥάπτην φόνου,
Καὶ μὴ θέλοντʼ ἐπιστρέφειν πονηρίας,

οὕτως ἔδει νιν τῷδε κατθανεῖν μόρῳ.
Ὄλοιτ᾽, ὄλοιτο πανδίκως κακεργάτης,
κέρδος μέγιστον τῆς ἐπιστροφῆς φυγεῖν.
Ἔστι θεός τις ἐστὶν ἄλκιμος, μέγας.
Ἔστι δὲ καὶ πρόνοια, καὶ κρίσις θεοῦ.
Ἀπέπτυσ᾽, οὐδεὶς ἀσεβὴς θεῷ φίλος.
Λάζοισθ᾽, ἄγοντες εἰς καινὸν λοιπὸν τάφον.
χωρεῖτε, θάπτετ᾽ ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν.
ἔχει γὰρ οἷα δεῖ γε νερτέρων πέπλα,
Βαιὸν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι.
Δοκῶ διαφέρειν τοῖς θανοῦσι βραχύ,
Ἑκουσίως τις τεύξεται κτερισμάτων;
Κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε.
κρύψατε τοῦ πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις,
ψαύσατε χερσί, θάψατ᾽ ἐνταῦθα νέκυν
τὸν κατθανόντ᾽ ἄνακτ᾽ Ἰουδαίων ὕπο.
αἴρειν φοράδην τὸν νεόδμητον χρεών.
Ὦ παῖ πανταιτίου θεοῦ παντεργάτα,
τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν.
τί δ᾽ οὐ θεόκραντόν γε τῶνδ᾽ ἐστίν.
Ἰώ, ἰώ, ἰώ.
Ὦ βασιλεῦ βασιλεῦ πῶς σε δακρύσω;
Ὦ θεέ μου θεέ μου πῶς σε καλέσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί σοί ποτ᾽ ἄρ᾽ ἄσω;
κεῖσαι γὰρ ὑφάσμασι τοῖσδ᾽ εἱλιγμένος.
Ἐν σπαργάνοις περὶ μὲν τεταργανωμένος.
Νικόδ. Φέρ᾽ ὦ γεραιὲ κρᾶτα τοῦ τρισολβίου
ὀρθῶς προσαρμόσωμεν, εὔτομον δὲ πῆ.

Σῷ μ' ἐξάκρι βώσωμεν εἰς σορὸν πάρα.
Ἰω. Ὦ φίλτατον πρόσωπον, ὦ νέα γένυς.
Ἰδοὺ καλύπτρα τῇδε σὴν κρύπτω κάραν.
τὰ δ' αἱμόφυρτα καὶ κατηλακισμένα
μέρη σὰ καὶ μέλη, πέπλοις καινοῖς σκέπω.
καὶ πλευρὰν νυγεῖσαν πᾶσαν ᾑματωμένην.
Θεοτό. Ναὶ πρὸς θεοῦ συνέρξατ' ἔνδον τί γάρ,
ὡς ἐγγύς ἐστι νυκτὸς ἤδη καὶ κνέφας.
ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ὀλβίαν δέρην.
μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ δεσπότῃ.
κομίζετ' αὐτόν, ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασιν
ποῦ κείσεται παῖς, κεῖσε θρηνοῦσα μενῶ,
ἕως τρίτον λάμψειεν ἦμαρ γλυκύ μοι.
Ὦ πένθος οἷον οἷον ἐκράνθη τέκνον,
κοινὸν τόδ' ἄλγος πᾶσιν ἡγοῦμαι βροτοῖς,
κοινὸν τὸ δ' ἄλγος πάντας ἀέλπτως φθάνει.
φθάσοι δὲ καὶ πάγκοινον εἴθε χάρμα μοι.
Ἰ. Ἕπεσθέ μοι, φέρωμεν ὄλβιον βάρος,
ὃ πολλ' ἀνατλὰς μυρίοις αἰτήμασιν,
ἔσχον τόδ' ἱερῶν κοιράνου δωρήματι,
γυμνὸν τρισήλῳ κείμενον ξύλῳ λαβών.
φεῦ φεῦ πρὸς αὐτοῦ τοῦδε φῶτ' ἐς ἀτρέμας,
χρωτὸς χεροῖν ἅπτεσθαι τοῦ θεοβρότου.
καὶ πρόσφορ' αἱρεθ' ἕλκετ' αὖγε ξύντομα.
Ἰδοὺ γοῦν ὡς ἔοικεν ἐγγὺς καὶ τάφος.
Ὤμοι γυναῖκες γῆς Γαλιλαίας τέκνα,
Ἤδη τέθειται, καὶ καλύπτεται λίθῳ.
Δεῦτ', ἴτε κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν,

Προσείπατ' αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔποτ' ἄλλον τοῦ γένους ῥυστὴν. ἰὼ
Ὅψεσθε κείμενον, ταῦτ' Ἰουδαίοις δοκεῖ,
Χωρεῖτε χωρεῖτ' οὐκέτι βλέπειν φέρω
Τάφῳ τεθέντα, καὶ καλυφθέντ' ἐν πέτρᾳ,
Ὃς ἐκ πέτρας ἔβλυσεν ὕδωρ πατράσι,
Καὶ νῦν πέτρας ἔρρηξεν ἠωρημένος,
Νεκρῶν τε τάφους ἠνέωξε δυνάμει.
Θεοτό. Στῶμεν δὲ μικρὸν, ὡς προσείπω τὸν νέκυν,
Οἴχῃ ποθεινὸν τέκνον εἰς ἅδου δόμους,
Κρύπτῃ δὲ κρύψιν ἣν σὺ κρυβῆναι θέλεις,
Ἥκων ἐς αἴδαο πανζόφου στέγην,
Ἅδῃ δὲ πικρότατον κέντρον ἐμβάλῃς.
Οἴχῃ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας,
Θέλων φανῆναι καὶ καταυγάσαι γένος,
Ἀδὰμ ἀναστῆσαί τε πατέρα βροτῶν.
Ὧν οὕνεκ' εἶδος προσλαβὼν θνητὸν φέρεις.
Ἥκεις τ' ἐς ἅδου τὸν βαθύγνοφον σκότον,
Θανὼν πρὸς ἐχθρῶν μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
Ἡ σ' εὐμένεια τοῦ πατρός σ' ἀποκτένει,
Ἣ πᾶσιν ἄλλοις γίνεται σωτηρία,
Τό, τ' ἔαθλον, ὡς εἰς πότμον ἦλθέ σοι πατρός.
Ὃ δύρμα πικρὸν, γῆ σε τέκνον λαμβάνει
Ἥκοντ' ἐς αἴδαο πανζόφου πύλας.
Ἅδῃ τ' ἀειμύσταξον ἐμβαλεῖς βέλος.
Καὶ γοῦν ἐπ' αὐτῷ τῷδε κατέρχῃ μόνος.
Λήψῃ δὲ νεκροὺς, οὐ συλληφθήσῃ νεκροῖς,
Ῥύσῃ τε πάντας ὢν ἐλεύθερος μόνος.

Μόνος γὰρ ἀνὴρ ταῦτα θαῤῥῶν ἱκάνεις
Ἔργον δ᾽ ἀγῶνες, οἳ ἔμιμνόν σου τέλος,
Νίκην τε λοιπὸν κατ᾽ ἐναντίων ἔχεις.
Ἅδην, ὄφιν, θάνατον ἰσχυρῶς πατῶν.
Σοφὸς, σοφός σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον.
Ὡς κοινὸν οἶτον σῷ καταβαλεῖς μόρῳ,
Καὶ τῇ χθονὶ στηρίζων ἐνθέσης κλέος,
Γῆς ἐξανίσχων, καὶ φέρων σωτηρίαν,
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀμείψας δέμας.
Αὖθις γὰρ ἔλθης, κλεινὸς ἁρπάσας γένος,
Ὦ᾽ναξ ἄναξ ἄφθιτε σὺ θεὸς μένων,
Μορφῇ τε σῇ συνῆψας ἀνέρος φύσιν.
Καὶ νῦν ἐς ἀΐδαο κατέρχῃ δόμους,
Σπεύδων φαεῖναι, καὶ καταυγάσαι ζόφον.
Ἦ σ᾽, ὧτε λίποις τὴν δὲ δυσμενῶν χθόνα,
Εἰς τήν γε πρῶτον ἥκες, ἰσραὴλ δόμους,
Ὀλωλότα πρόβατα ποιμάναι θέλων,
Καὶ συνθεσίας ἐκπερᾶναι πατράσι,
Μορφῇ συνάψας τοῦ θεοῦ βροτῶν φύσιν.
Σὲ γὰρ πατὴρ γεννᾷ μὲν ἀῤῥεύστως ἀεὶ,
Ἐγὼ δ᾽ ἔτικτον σ᾽ αὖθις ἁγνεύουσ᾽ ἀεί.
Μορφὴν λαβόντα πρὸς θεοῦ βροτησίαν.
Ἀλλ᾽ ἐγγενεῖς σῆς μητρὸς, οὓς ἥκιστ᾽ ἐχρῆν
Θαυμαστὰ πολλὰ σφίσιν ἐξειργασμένον
Ἄῤῥητ᾽ ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς,
Σωτῆρα σ᾽ οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι θεοῦ,
Ἀλλά με νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος
Τεκεῖν σ᾽ ἐλήρουν, καὶ γάμους ψευσαμένην,

λέγουσ' ἁμάρτημ' ἐς θεὸν καναφέρειν.
οἱ δὲ κτανεῖν σ' ἔσπευδον ἀνόμως φθόνῳ
ἐχθροῦ σοφίσμαθ' ὧν νιν οὕνεκα κτανὼν,
Ἄλλων τε πάντων παγκάκων σοφισμάτων.
παύσεις στροβοῦντα κόσμον ἐν σοφίσμασι.
καί μιν σιδηρᾶς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι
στήσεις κακοῦργον τῆς κακουργίας τέκνον.
σφᾶς δ' αὖθις αὖ ἐκ χθονὸς τοῦ δ' ἐκβαλεῖς,
Ἄλλοις δὲ δώσεις καὶ πόλιν τε καὶ κράτος,
ὡς συμβόλοις εἴρηκας ἤδη τοῖς φίλοις.
ἐν οἷς χορεύσεις καὶ καταστήσεις τὰ σὰ,
μυστήρι' ἵν' ᾖς ἐμφανὼς θεὸς βροτοῖς,
ὡς ἐν πόλει ξύμπασιν. ἐς δ' ἄλλην χθόνα.
εὖ διαθεὶς τἀνθένδε, ἀναστήσεις κράτος.
δεῖ γάρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεἰ μὴ θέλει.
νῦν δ' οὖσαν ἀμαθῆ τήν γε σῶν μυστηρίων,
Ἄλλην τε πᾶσαν γιγνώσκειν πρὸ οἰκίαν,
Ἢ θεομαχεῖ τὰ κατὰ σὲ, σπονδῶν τ' ἄπο
ἀθεεῖ σ', ἐν εὐχαῖς δ' οὐδαμοῦ μνείαν ἔχει,
οὔπω γ' οἱ τάλανες ἔγνωσαν πόνον
Ἥκοντα πατρὸς ἐκ τέλους πρὸς γῆν κάτω.
ὧν οὕνεκ' αὐτοῖς δεῖξον, ὡς εἶ σὺ θεός.
δείξεις δὲ πάντως τὴν δὲ ἰουδαίων γένος
ὀργῇ σὴν ὅπλοις ἐξάγειν χθονὸς θέλῃς,
Ἄρδην ἐλάσεις αὐσόνων στρατηλάτας,
οὓς σφῶν ἀνάσσειν ἠτίμαζον ἀφρόνως,
σὴν δεσποτείαν ὡς ἀπηγορευκότες.
ποινὴν γὰρ ἀθρόως τὴν πότμῳ ζωηφόρῳ,

Ὁρῶ ἐγγὺς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια
Τεφρούμεν᾽ ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα,
Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τὴν δ᾽ ὕβριν.
Αἰνῶ δὲ κρίσιν ἄβατον, ἣ πέδον τόδε
Τίθησι πᾶσι τοῖς φονευταῖσι σοῦ τέκνον.
Ὃς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς λιπὼν πόλεις,
Φρυγῶν τε, περσῶν ἡλιοβλήτους πλάκας,
Βάρεια τείχη, τὴν δὲ δύσχειμον χθόνα
Μήδων περελθὼν, ἀῤῥάβων τ᾽ εὐδαίμονα,
Ἔθνη τὰ μακρὰ καὶ σκότῳ βεβυσμένα,
Πᾶσάν τ᾽ ἀσίαν, ἣν παρ᾽ ἁλμυρὰν θ᾽ ἅλα
Ἕλλησι κεῖσθαι φασὶ, βαρβάροις θ᾽ ὁμοῦ
Πλήρεις ἔχουσαν καλλιπυργώτους πόλεις;
Ἐς τὴν δὲ πρῶτος ἦλθες ἑβραίων χθόνα,
Ἥ σ᾽ ἐς τάφον τίθησιν ἐκ σφαγῆς νέκυν.
Ἰὼ θεοῦ μέλαθρα, καὶ πόλις φίλη,
Ὦ καλλίπυργον ἄστυ δαυίδου χθονὸς,
Ὦ θαλάμευμα τῶν πάλαι θεοπρόπων,
Θεοκτόνων σπήλαιον ὡς νῦν ἀνέφυς.
Πῶς σε στενάξω; πῶς σε θρηνήσω φόνου;
Ἀλλ᾽ ὦ λιποῦσαι γαλιλαίας χωρίον
ἐμὸς θίασος, ἃς συνεμπόρους ἐμοὶ
ἐκεῖθεν ἕλκε, μυστίδας μυστηρίων
Ὁ νῦν νέκυς, φεῦ τῷ λάκκῳ τεθειμένος.
Ἐᾶτε τ᾽ ἀπιχώρι᾽ ἐν νεκροῖς μέλη,
Λεπτοῖς δὲ θρήνοις νῦν μὲν ἀνυμνήσατε.
Ἔπειτ᾽ ἄνακτα ζῶντ᾽ ἀνευφημήσατε,
Ὅς ἐστιν ἐλπὶς ἀσφαλεστάτη γ᾽ ἐμοί.

χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτ' εἰμὶ πρὸς βλέπειν
οἷα πρὸς αὐτοῦ καὶ τάφον καὶ τὸν λίθον.
Εἴκωμεν οὖν, εἴκωμεν ὦ φίλαι κόραι.
Ἴτ' ἴτε κἀπίωμεν ἡσύχῳ βάσει
εἰς δῶμ', ἐν ᾧ θηλυγενὲς μένει γένος,
Μήτηρ ὅπη μάλιστα μάρκου μηρία,
Μύστην ὅπου θᾶσσον οἶμαι συντρέχειν.
Κἀκεῖ μενοῦμεν γλυκεροῦ φάους δρόμον.
Ἢ μᾶλλον ἀπίωμεν ἐς παιδὸς νέου,
ὅν μοι 'πέδειξεν υἱὸν υἱὸς μοι μόνος.
Χορ. Ναὶ καὶ δίκαιον τοῦτο κοὐκ ἄλλως λέγεις.
Ἐκεῖσε δεῖ δέσποινα νῶϊ ἀπιέναι,
Ὥστ' ἄσσον οὔσας τοῦ τάφου πάντα σκοπεῖν,
Πᾶσαν δὲ τὴν αὔριον ἡσύχως ἔχειν
τῆς ἐντολῆς ἕκητι, καὶ μένειν κνέφας,
Κνέφας φαεινὸν τῆς τετάρτης ἡμέρας,
Ὡς ἂν ἰοῦσαι λάθρα πληρώσητ' ἔθος.
Ἴωμεν οὖν ἴωμεν, εἴκωμεν τάφου,
Πρὶν δυσμενῶν τις παριὼν καταλάβῃ.
Δείξωμεν χῶρον ἔνθα νυχεῦσαι δέον.
Θεοτό. Ἰδού σε τέκνον καταλείπουσαι μόνον
Ἄπιμεν, ἧχι σταθμὰ θηλειῶν γένους,
πρὸς οἶκον υἱῷ, τῷ με παρέθου τέκνον.
Δέον μένειν πρὸς νάπαις ἐγγὺς τοῦ τάφου.
Ἰω. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ θανὼν ἐμοὶ δ' ὅμως
τῶν φιλτάτων ἀεὶ γ' ἀριθμήσῃ πολύ,
χαῖρ' ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ προσφθέγγομαι.
Θεολ. Γενέθλιον ἐσθλὸν οὐκ ἐν αἰνιγμοῖς φράσω.

Ἀνὴρ ὁ δ' ἐστὶ καὶ θεὸς θεοῦ γόνος.
Σαφῶς γὰρ αὐτὸν τοῖσιν ἐξειργασμένοις
θεὸν νομίζω, τοῦδε θανάτου πέρι
σοφὴν πρόνοιαν ἀποδεῖξαι καὶ κρίσιν,
δι' ἧς ὁ πότμος τοῦ γένους λυθήσεται.
Αὐτὸς δ' ὁ χαμαίσυρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους
συντρίβεται νῦν, θανατοῦται, κτείνεται.
Κτανεῖ γ' αὐτὸν, κἂν ὑπερθυμήσει γένος,
ὁ τὴν πόλιν πάγκλυτος Ἰησοῦς ἄναξ,
ποινάς τ' ἀδελφῶν καὶ πατρὸς πρώτου λάβῃ.
παλαιφάτου γέροντος, ὃς βροτῶν γένος
ἔσπειρεν, ἐν γῇ κλέμματος ῥιφεὶς ἄπο
ἐξ ἀπάτης δράκοντος αἰολοσκόπου,
πόλει δὲ θήσει τῇ μακαριωτάτῃ.
Καὶ ταῦθ' ὁ τοῦδε πότμος ἐξεργάζεται.
Καὶ τὴν δ' ἔκηλε καὶ βροτοὺς πέφυκέ πως.
φρικτῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ὅπλον πλέως
ἐς τόνδε κόσμον, ὧν σὺ πόλλ' οὐκ ἀγνοεῖς.
φανεὶς δ' ἀνὴρ ἄριστος οἴχεται θανὼν,
αὖθις δ' ἀναστὰς, καὶ θεὸς φανήσεται.
Εἰ δ' ἐν πόλοις ἦν, ἐσθλὸς ὢν ἐλάνθανε
ταῖς στρατιαῖς ὑμνούμενος μόνοις ἄνω,
σιγώμενόν τε κῦδος εἶχεν ἐν πόλῳ.
Αἴτια ταῦτα τοῦ τόκου καὶ τοῦ πότμου.
Τὸ πᾶν δ' ἐρῶ σοι τὴν βροτῶν σωτηρίαν.
Τοὶ γὰρ τέθνηκεν ὧν ἐχρῆν ἥκιστ' ὕπο,
εἰς δεσμάτ' ἦλθε καὶ λόγους ἐμπαιγμάτων.
Τοιαῦτα λαὸς ὁ πρὶν ἠγαπημένος,

εὐεργέτην ἔδρασε φημαθεὶς φθόνῳ.
καὶ ταῦτα μὲν πέπονθεν οὕτως οὐκ ἄκων.
Ἃ δ' αὖ παθεῖν δεῖ λαὸν, οὐ κρύψω κακά.
λίπῃ πόλισμα βαρβάροις εἴκων ἄκων,
δοῦλος, μέτοικος, ἔστι γὰρ τὸ θέσφατον
εἰς πᾶσαν αἶαν βαρβάρων ἀποτρέχειν,
αἰχμαῖς ἁλόντας. πολλ' ἀνατλάντας κακά.
Ἀναιρέτους γὰρ πᾶσιν ἀνδᾶ παγγενῆ
λιπεῖν πόλιν τὴν δ' ἀνοσίου μιάσματος
δίκας τίνοντας, τοῦδ', ὃν ἔκτειναν φθόνῳ
καὶ μηκέτ' ἰδεῖν πατρίδ'· οὐ γὰρ εὐσεβὲς
μένειν φονευτὰς ἐν τάφοις νεκρουμένων.
πόλεις δὲ πολλὰς εἰσαφίξονται, ζυγὸν
δούλειον ἀνέλκοντες οἱ δυσδαίμονες,
αἰχμαῖς ἁλόντες, χρησμὸς ὡς λέγει θεοῦ,
γαίῃ διασπαρέντες. οὐ νόσον δ' ἔτι
οἱ τάλανες χήσουσιν, οὐδ' ἐπάνοδον,
ἀφ' οὗ τόδ' ἐκπέρσει γ' ἀναρίθμῳ στρατῷ.
Ἡγούμενος λόγχαισιν αὐσόνων δραμών.
ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς ἔφη
εἰπών τις, ἐκ θεοῦ δὲ καθὼς ἄρ' ὅδε,
ὃ νῦν νέκυς εἴρηκε πάντ' ἐν δυνάμει,
οὐδέν τι μαθὼν τῶν θεοπρόπων ἄπο,
αὐτὸς δὲ μᾶλλον πάντα διδάξας πάρος.
οὗτος δ' ἃ μέλλει πήματ' ἐκπλήσειν, φράσω,
ἀπεμπολητὴς αἰσχρὸς ἐξ ὀπαόνων.
Αὐτὸς μὲν εἶπας, ὡς μανεὶς ἄλγους ὕπο
βρόχοις κρεμαστοῖς ὑπερβαλεῖ τὴν δέρην.

Γειτῶν δ' ἔπειτα δίχα λακήσει τάλας,
ἴδοιτε δεινὸν ἦμαρ, οὐδὲ παύσεται.
Λακῶν ὁ τλήμων, οὐδὲ τὸν καταβάτην
Ἅδην διαβὰς, ἥσυχος γενήσεται,
Στένων ἄλησα, καὶ βοῶν σφοδροῖς πόνοις,
Καὶ νᾶμα πυρός. τὸν δὲ δ' ὑποδέξεται.

Ἰω. Ὦ φίλος ὡς ἐ δεινὰ φὴς ἐλθεῖν κακὰ,
Γαίτας, κἀμ' αὐτὸν, συγγόνους τ' ἄρδην ἐμούς.
Κἀτὼ δ' ὁ τλήμων βαρβάρους ἀφίξομαι,
Ἢ ποῖ τράπωμαι πατρίδος πορθουμένης;
Ὦ πάμμεγ' ἐμπνέουσα βαρβάροις ποτὲ
Πόλις, τὸ κλεινὸν ὄνομ' ἀφαιρῇ τάχα.
Χαῖρ' ὦ μέλαθρον, χαῖρ' ὦ πατρῴα πόλις,
Λίπω, λίπω σε δυστυχῶς δοῦλος γεγὼς,
Αἰχμῆς ἀλωτὸς, βαρβάρων δ' ἴδω πέδον,
Εἰ μὴ γέροντ' ὄντα με προφθάσει πότμος.
Ὃν εἶθ' ἴδοιμι πατρίδος μέσων πέδῳ,
Συνῆκα γὰρ θέσφατον ὡς οὕτως ἔχει.

Θεολ. Τὸ μὲν σὸν εὔδοκιμον εὐσεβὲς γέρον,
Ὁ δ' ἐγγενὴς σοι λαὸς ἐκτίσει δίκην.
Ὡς ἀξίαν μὲν λίαν, ἀλγεινὴν δ' ὅμως.
Αὐτὸς δ' ἑκὼν ἀπάθω τῆς δίκης,
Οὐ γάρ τι λέξει πρὸς πρόφασιν, ὡς τάχα
Οὐκ ἦλθεν, οὐκ ἤμυνεν, οὐδ' ἐπεγράφη
Εὐεργετῶν πάλαι τε, καὶ νῦν εὐτρόπως.
Τίνας γὰρ οὐκ ἔστειλε κήρυκας πάλαι;
Οἵων δὲ δώρων οὐκ ἔπλησέ νιν ξένων,
Ὃν ἐξαγαγὼν τῆς πικρᾶς τυραννίδος,

Ἐθνῶν ἄνακτ' ἔθηκε πανσθενῶς μέγαν;
Ὅτ' ἀμφὶ Βασσὰν τήν τ' Ἀμορραίων χθόνα,
Ἐθνῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα,
Ἔρρηξε πέλτην, τῷ δέ, δευχόσας στρατόν,
Παρέσχεν. ὧν περ λακτίσας πολλὴν χάριν,
Προὔδωκεν αὐτὸν εἰς φόνον μιαιφόνοις.
Ὃς ὕστερον μὲν ἦλθεν, εἰς καιρὸν δ' ὅμως,
Θεοπρόποι γάρ, καὶ νόμος πολλοῖς χρόνοις
Ἱδροῦντες, αἰχμάζοντες, οὐχ εὗρον πέρας.
Χριστῷ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει
Ἅιδου δόμους πέρσαντα, θ' ἡμέρα πάλιν
Πρὸς γαῖαν ἐλθεῖν, ζωπεμῶντ' ἄλγην βροτῶν.
Τῶν γὰρ ἔκητι πτωχικὴν λαβὼν στολὴν
Εἴσεισιν ἅδην, πολλὰ δ' ἐκεῖθεν σκῦλα
Ἄρας, φανεῖται νερτέρων ἐπίσκοπος.
Κτανών τε φρουρούς, καὶ πρασάτας πυλῶν
Ἐκεῖθεν ἔλθοι, πᾶσί τε γνωσθήσεται
Ἀρωγὸς, αὐτόρριζος ὢν εὐεργέτης.
Ὃν ἐγγενὴς ἔκτεινε λαὸς ἐν φθόνῳ,
Οἱ δ' οὐδὲν αὐτῷ συγγενεῖς πεφυκότες;
Κατθέντες αὐτόν, τοὶ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις
Οἱ δ' ἐν τ' ὄρεσι, καὶ σπέει καὶ γῆς βάθει
Ψυχρὸν ἄημα δίψιόν τε πῦρ θεοῦ
Μένουσι καρτεροῦντες οὐκ ἐν δεμνίοις,
Οὐδ' ἐν χιτῶσι τρυφεροῖς ἐγκείμενοι,
Οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασι κοιμώμενοι.
Τοὶ δ' ἐν μαχαίραις, σπάθῃ τε, καὶ ξίφει
Πίπτοντες ἐμφανοῦσι πίστιν ἀσφαλῆ,

οὐχ ἦν

οὐχ ἦν ὁ πράτης, καὶ σφαγεὺς εὐεργέτου,
οὓς ἐκτῖσαι δίκαιόν ἐστι τὴν δίκην.
Σὲ δ' ἐξαναστὰς εὐχερῶς ἐκρύσεται,
ὃν εὐπρεπῶς τέθεικας ἐν καινῷ τάφῳ,
καὶ μακάρων ἐς αἶαν ἐγκαθιδρύσει,
Σάλπιγγος ἠχῇ νεκρέγορτον δεικνύων.
Δεῖ γάρ σε τὴν φονῶσαν ἐκλιπεῖν πόλιν,
καὶ πατέρων οἰκεῖν σε δάπεδον μάκαρ
Θεὸν φανέντα, θνητὸν ἀμείψαντά σε
πάχος, βρότειον τ' ἀποβαλόντα φθορᾶς.
Ἣν ἐξ ἀπάτης ἔσχες, ὡς θνητὸς γεγώς.
Τῶν δ' οὐδὲν ᾔδειν ἐκλόγων θεοπρόπων,
Διδάσκαλος δ' ἔγνων αὐτοῖς στέρνοις κλιθείς,
οὕτως ἔσεσθαι σὺν θεῷ φιλουμένοις,
ἐγὼ ζωῆκα δεσπότου στέρνοις πεσών,
Ὥστ' ἐξ ἀβύσσου πόλλ' ἀπαντλήσεις σοφά.
ἰω. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν.
πέποιθας αὐτὸν δ' αὖθις ἰδεῖν ἐν χθονί;
θεολ. Πέποιθα, δείξει τοῦ πίον σέλας θεοῦ,
Μίαν μόνην μεῖναί με δεῖ τὴν αὔριον.
ἰω. Ἡμᾶν μὲν ὡς μέγας τις ἥκων ἐκ θεοῦ,
Ἁπλῶς τεθνεὼν, ὡς βροτὸς τυμβεύεται,
Ἐν σινδόνι, μύροις τε, μητρὸς ἐκ θνατᾶς
φανεὶς, τὸν ἐκείνης γοῦν ἦν θανεῖν χρεώς.
εἰ δ' ὡς θεὸς, νῦν κυριεύσει καὶ μόρου,
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὡς θεοῦ παῖς καὶ μόνος,
Ἅπασι σεπτὸς τοῖσιν εἰδόσι θεός.
πένθος δὲ βαιὸν ὅμως μητρὸς ἐκ θνατᾶς

κείσθω, τὸν ἐκκείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρέος·
ἡμῖν μὲν οὕτω νῦν τετίμηται φίλος.
ὃς δ' ἔτι πράσσειν, ὡς θεός, θέλων σθένει,
καιρὸς πάρεστι, φῶς γὰρ ἡμέρας τρίτης
οὐ μακρὰν ἔστι, καὶ τὸ πᾶν φανήσεται.
Θεολ. Πέποιθα, πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν
ἀκτῖνα τὴν τριταίαν ἡλίου φέρειν.
ἴδοιμ'; ἴδοιμι γλυκαιρὸν ἦμαρ τόδε.
εἴθ' εἴθε φίλος θαῦμα τοῦτ' ἴδοιμ' ἐγώ.
νῦν δ' ἀπίωμεν Νικόδημ' ἐργάτα,
στείχωμεν ἡμεῖς, φίλα τ' ἐξαιτώμεθα,
τὴν πρός τε λαοῦ, καὶ πρὸς ὄντος ἀγρίου,
τὴν πρός τε πάτρης· τὸν θεὸν μηδὲν νέον
δρᾶν, κἂν ἕως πάρεσμεν ἄμφω τῷ βίῳ.
καὶ σὺ δὲ φίλε παρθένε ξὺν παρθένῳ
πρὸς ταῦτα ξυνάρρηξον ἡμῖν τοῖς φίλοις.
Ναὶ καὶ σὺ συνάρηγε καὶ θρηνοῦσά περ,
Δέσποινα μῆτερ τοῦ διφυοῦς, ὡς λόγος
τοῦ παρθένου πείθει μεμύστου σοῦ τέκνου.
Θεοτό. Ἄπιθι καὶ δύναμιν ἄγγελε βροτοῖς
σὺν Νικοδήμῳ νυκτέρῳ μύστῃ πάρος,
τὰ νῦν δὲ δὴ ζῶν σοὶ παμφανεστάτῳ φίλῳ.
Θεολ. Χαίροντες ἴτε, μήτι του ποθούμενοι.
ὁ βίαγος γὰρ τῆς καλῆς ἡσυχίας,
καὶ τοῖς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης καὶ φιλίας,
τότε φρονεῖν, εὖ σωφρονεῖν τ' ἐν τῷ βίῳ,
τηρεῖ τὰ πάνθ' ὡς ἀσάλευτα μένειν.
Θεὸς γὰρ οἶδε πάντα καὶ σοφῶς κρίνει.

ἰω. Σὺ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύω λόγοις,
τάξιν τε τηρῶν, εἴμ᾽ ἐλεύθερος φόβου.
ϑεολ. Χωρεῖτε μέλλειν πάντα οἱ δοκεῖ φίλον.
Αὐτοί τ᾽ ἐπιγνώσεσθε τοὺς ἐμοὺς λόγους.
Ὑμεῖς δ᾽ ἕπεσθε νῦν κόραι σὺν μητρί μου,
Ἕπεσθε χρυσῷ καρδίας ὡπλισμέναι,
Πτοούμεναί τε μηδὲν, ἀλλ᾽ ἕπεσθέ μοι.
Δείξω γὰρ οἶκον ἔνθα νυχεῦσαι δέον.
Οὐκοῦν ὁ δ᾽ ἐνδέξιος οἶκος ἐνθάδε.
Τὰ νῦν καταυλίσθητε, καὶ γὰρ εὐφρόνης
Οὐ βραχὺ παρῴχηκεν, ὡς ὁρῶ, μέρος.
Ἤδη δ᾽ ἕως πάρεστιν ἐκ ῥέει κνέφας.
ϑεοτ. Ἰώμοι. ἰώ.
Ψυχῆς μελούσης, καρδίας παχνουμένης,
Ὕπνος βλεφάροις τοῖς ἐμοῖς πῶς ἐμπέσοι;
Οἴμοι τέκνον μου σῆς σφαγῆς πανταδίκου.
Ὤμοι ταλαίνης δραμάτων ἀντιστρόφων.
Οὐ γὰρ συνῳδὰ ταῦτα τοῖς ἠλπισμένοις,
Κἂν συνᾴδωσι τοῖς προηγορευμένοις.
Ἔτλην μεγίστας συμφορὰς καὶ πρὶν τέκνον
Ἀρχῆς ἀπ᾽ ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.
Ἀλλ᾽ εἵπετ᾽ εὐθὺς συμφοραῖς θυμηδία,
Σοῦ συμπαρόντος, καὶ λύοντος ἀνίας.
Νῦν δ᾽ ἀφέρτατον ἄλγος, οἴμοι πῶς φέρω;
Τί φῶ, τί δράσω, φεῦ; παθοῦσ᾽ ἀμήχανα,
Θέλξει δ᾽ ἔδραχν ὄμματος ὕπνος πῶς ἄρα;
ἡμι. Ἄμμες μὲν ὦ δέσποινα χαμαιστρωτίαι
Ἀνεκλίθημεν σώμασι παρειμέναι,

Νέαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες,
ἄλλαι πρὸς ἄλλων νῶτ' ἐρείσασαι κάρα,
αἱ δ' ἐν παρειαῖς ὑποβαλοῦσαι χέρας,
καὶ βαιὸν ἡρπάσαμεν ὕπνου βραχύτι.
Σὺ δ' οὐχ ὕπνωσας, οὐδ' ἀνέπαυσας δέμας
πανύχιον στένουσα κ' ὀδυνωμένη.
Πάσῃ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εὐφρόνῃ στρέφεις,
ἕως τίνος μένεις δὲ προσκαθημένη
ἄϋπνος, ὄμμα μηδ' ὅλως μύουσά σου;
Ἡ ὡς ἰδοὺ τέφρωσε, καὶ λεωφόρον
περιτρέχουσι δῆμος ἄνω καὶ κάτω.
Γῆς τ' ἀναδραμὼν ἥλιος φαεσφόρος,
ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
Θεοτ. Υἱὸν πεσόντα νεκρὸν ἰδοῦσ' ἐν τάφῳ.
οὐ δεῖ με θρηνεῖν, καὶ στένειν, καὶ δακρύειν,
ἕως ἴδοιμι ζῶντα πάλιν ἐκ τάφου;
ὕπνος δ' ἄρα μου πῶς βλεφάροις ἐμπέσοι,
Ἡμι. Κἀγὼ μελούσῃ καρδίᾳ λήγουσ' ὕπνου
κεῖμαι, παιδοτριβὴς γε χαμαιστρωτία,
κοὔτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησα σφοδρῶν γόων
σῶν πάρθενε κλύουσα, καὶ στεναγμάτων.
Θεοτό. Ἕρπεθ' ἕρπεθε, τί γυναῖκες μέλλετε;
ἔξιτ' ἄπιτε βαιὸν ὡς πρὸς τὴν πόλιν,
ὅσον προβαίνειν ἐν πολὴ δίδωσί που.
Ἴσως τι μαθήσεσθε καὶ νεώτερον,
πολλοὶ γὰρ ὑμᾶς ἀγνοοῦσι, κοὐδέν.
Χορ. Καὶ μὴν ὁ παιδῶν ἦν εἰσορᾶν δοκῶ
σπουδῇ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον,

Δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων.

ἀγγε. Πῆ νῦν μολὼν εὕροιμ' Ἰησοῦ μητέρα;
Εἴπατέ μοι γυναῖκες, εἴπερ ἴστε μοι,
Σημήνατ' ἆρα, τῶνδε δωμάτων ἔσω;

ἡμι. Ἥδ' αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐκτὸς μένει.

ἀγγ. Δέσποινα μῆτερ μυσταγωγοῦ μοι φίλου,
Καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
Σοὶ, καὶ μαθηταῖς, καὶ γυναιξὶ ταῖς φίλαις.

Θεοτό. Εἰς καιρὸν ἥκεις, καί περ ἀγγέλλων φόβον.
Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα;

ἀγγ. Πολλὴ φάλαγξ ἔνοπλος εἰς τάφον μολεῖ,
Τίνος δ' ἕκητι, συμβαλεῖν σάφ' οὐκ ἔχω.
Ἥκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς, φήμη δέ τις
Λαοῖσιν ἐμπέπτωκεν, ὡς κατάσκοποι
Ἥκουσι τάφου. χὠ μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει,
Ὁ δ' εἰσιδὼν μολοῦντας οὐκ ἔχει λέγειν.
Ὁ δ' εἰδέναι λέγων τι, φράζειν οὐ θέλει.
Πλὴν εἷς τις εἶπε γραμματεῖς προσιέναι,
Καὶ ταῦτα πεῖσαι κοίρανον τῆσδε χθονὸς,
Πέμψαι φύλακας καὶ σφραγίσαι τὸν τάφον,
Ὡς μὴ τάχα κλέψωσι μύσται τὸν νέκυν.
Ὧν οὕνεκ' ἦλθον πρὸς σὲ ταῦτ' ἀπαγγελῶν.

Θεοτό. Ὦ ῥάπτα κακῶν τῶν ἀφερτάτων ἐμοὶ
Γραμματέων ὅμιλε καὶ πρεσβυτέρων.
Ὦ τῆς φονώσης ἐργάτα τολμηρίας.
Ὦ δραματουργὲ τοῦ φόνου τοῦ δεσπότου.
Ὡς ξυνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως,
Δέξῃ βέλος δεῖμ' ὕπο κατὰ καρδίαν,

Πάνδεινον ἀλγῶν ἄλγος. ἢν δ' ἄρ' εἰς τέλος
ἐν τοῖσδε μένῃς, οἷς τανῦν κακῶς μένεις,
οὐκ εὐπρεπῶς δόξεις γε μὴ κακῶς ἔχειν
ἐξ ἀφροσύνης καὶ κακῆς ἀβουλίας,
γνοίης δ' ὅμως ἔπειθ', ὅτ' οὐ κέρδος τί σοι.
Πῶς γὰρ ἔσονται μεικροφῶρες οἱ μόγις
μιαιφόνους σφῶν χεῖρας ἐκπεφευγότες,
προσεγγίσαι πείσει δέ τις σφᾶς τῷ τάφῳ
οὕτω τρέμοντας καὶ λίαν πεφρικότας;
Ἄπιθ' ἄπιθι καὶ φύλασσε τὸν τάφον,
Ναὶ ναὶ φάλαγξ ἄπιθι κἀσφαλῶς βλέπε,
Μάρτυς γὰρ ἴσως τῆς ἐγέρσεως ἔσῃ.
ἡμι. Ἄμμες δὲ φίλαι τῇδε μίμνωμεν πάλιν.
Ναὶ ναὶ μένωμεν ἡσύχως ἐν οἰκίᾳ,
Μὴ δ' ἀπίωμεν ἐς τάφον τοῦ δεσπότου,
Ἀλλ' ἴσαι μένωμεν εὐφρόνης κνέφας.
θεοτ. Καὶ μὴν ἰδοὺ πρόεισιν αἴφνης τὸ κνέφας,
λοιπὸν μάθωμεν ἡσύχως ἐκ φυλάκων,
Πῶς γάρ τις ὄρφνῃ δυσμενῶν ἀνὰ στρατὸν
Ἐλθὼν μυρίσει τὸν δ' ἀκινδύνως μολών.
Κατάσκοπον δὲ πρὸς τάφον μολεῖν ἔδει.
τίν' οὖν ὀπαδῶν ἄγρυπνον διδασκάλου,
Ναὶ ναὶ προσήκει τόνδ' ἀπιέναι τάχει.
Κἂν μέν τινα κρυφαῖον οὐ γνοίη δόλον,
Βῶμεν πρὸς ὄρθρον τύμβον ἐς ζωηφόρον,
Δέμας νέκυος τοῦ μυρίσαι κατ' ἔθος.
Ἐλευσόμεσθα, τὴν δ' ἔχω γνώμην ἐγώ.
Ἢν δ' αὖ τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,

τῆς καλλιφεγγοῦς ἡμέρας τὴν ἀκτῖνα
σιγῇ μένουμεν, οὐδὲ χρεία μυρίσαι
τὸν κείμενον νῦν, οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζόφον
φθορὰ καταστήψει τις εἰς δέμας λόγου.
οὔτ' οὖν καθέξει ψυχὴν ᾅδης παμφάγος.
Ἑκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκ ὄφλημ' ἔχων,
ἵνα καθειρχθῇ κατ' ὀφειλὴν εἰς ζόφον.
Ἐξ ἀφθίτου γὰρ ἄφθιτον πεφυκότα,
πῶς νῦν φθερεῖται μίας ᾅδης νερτέρων;
ὃν καὶ λάφυρ' ἐκεῖθεν ἑλκύσαι δοκῶ,
ὅσους βροτῶν καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασεν,
κἄδδησεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης.
Ἡμ. ὀρθῶς μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπήν.
πέμψ' ὡς τάχιστα νῦν, ἀσφαλῶς γὰρ λέγεις,
ζῶν σοὶ δέμ' ὄψει καρτεροῦσαν ὡς θέλεις.
Θεοτό. τίς δῆτα φίλων, αἳ πάρεισιν ἐνθάδε
θέλει κατόπτις ἔννυχος τύμβῳ μολεῖν,
τίς ἂν γένοιτο νῦν ἐμὸς δ' εὐεργέτης,
Μῦσαι γὰρ οὐ πάρεισι τῶν διδασκάλων,
φεύγοντες ὁρμὴν ἄλογον μιαιφόνων.
οὐ γὰρ ἴσως πνέουσι θυμοῦ καθ' ὅλων,
Γεριφρονοῦσι καὶ γὰρ ἡμῶν τῶν γένους,
μύσας δὲ διώκουσιν ἀλόγῳ θράσει.
μαγ. Ἐγὼ πρὸς ὑμῶν τόνδε κίνδυνον θέλω
ῥίψασα, κατόπτις σοροῦ θείου μολεῖν.
Ἅπαντ' ἐκεῖθεν ἐκμαθοῦσα δ' ὡς ἔχει,
ἥξω πρὸς ὑμᾶς πρὶν φάος μολεῖν χθόνα.
Ἥξω δὲ θᾶττον. τὸν δ' ὑφίσταμαι πόνον

Ἔκητι πολλῶν, ὧν ἀπηλλάγην, κακῶν.
Κἀντεῦθεν ἴσως εὐκλεέστερον δέμας
Αὐτὸς πράξει ὁ νεκρὸς, οὐ νεκρὸς δ' ἐμοὶ,
Εὕδειν δοκεῖ δὲ, καὶ μένειν μ' ἔτι κνέφας.
Εὕδωμεν οὖν εὕδωμεν, οὐ μακρὰν ἕως,
Ἣν ἔθ' ἴδοιμι τάχιόν γε παντάναξ.
Ἀτὰρ πρὸς ὄρθρον ἀπίω ταχυδρόμος,
Ἴσως κἀδελφαῖς συντρεχούσαις ἐντύχω,
Αἳ προσμένειν εἵλοντο, καὶ βλέπειν τάφον.
Πᾶσαι γὰρ ἠπείγοντο συμφώνως ἐμοὶ
ἐννυχίσαι νῦν πρὸς τὸ μυρίσαι νέκυν.
ΗΧ. Ἄπιθ' ἄπιθι νῦν δραμοῦσα, ὥς τι μάθῃς,
Ἀνδρῶσαν εἰσφέρουσα τὴν τολμηρίαν.
Ἄμμες δ' ἐφεψόμεθα σὺν αὐταῖς κόραις,
Ἄλλαι τε πολλαὶ γαλιλαίας θρεμμάτων.
Πάσας γὰρ οἶμαι συνδραμεῖν σοι πρὸς τάφον,
ἰδεῖν ποθούσας τέρμα τῶν ἠλπισμένων.
Μικρὸν δ' ἀφυπνώσωμεν, ἕως οὐκ ἄπο.
μαγ. Σφοδρῶς πονεῖν με χρὴν πονοῦσαν δ' ἄξιον
Μισθὸν προσαθρεῖν, παντὶ γὰρ προκείμενον
Ἆθλον πρὸς ἔργον τὴν χάριν τίκτει διπλῆν,
Ἣν πολλὰ πρὶν εἴληφα, καὶ πάλιν λάβω.
Θεοτό. Ναὶ καὶ δίκαιον τοῦτο, κοὐκ ἄλλως σκοπεῖς,
Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ κυρίως λέγεις.
Λέγεις δὲ μισθὸν καὶ χάριν, ὅσην ἔχεις,
Πρὸ τῶν πόνων λαβοῦσα, καὶ πάλιν λάβοις.
Πλὴν οὖν τί μεῖζον τῶνδ' ἀπαιτήσεις γέρας;
Δώσει δ' ὅμως σοι δῶρ', ἃ καλλιστεύεται

τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἱ δ' ἐγὼ πολὺ,
Μακαρία τ' ἔπειτα κυρήσασ' ἔσῃ.
μαγ. Ἰδοὺ τὸ σόν γε προσκοπουμένη δράμω,
πρώτη δ' ἴδοιμι τὴν ἀνάστασιν κόρη.
Μισθὸν γὰρ αὐτῶ τῶν πόνων λαβεῖν τόδε,
Αθρεῖς γὰρ, ἀθρεῖς τὴν ἐμὴν προθυμίαν.
θεοτό. Ὅρα κατ' ὄρφναν, μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς.
μαγ. Φυλάξομαί τι, καὶ πόδ' ἡσύχως βαλῶ.
Ἀλλ' εὐτυχοίην, καὶ τύχοιμι δ' ὧν ἐρᾷς,
Ἐρᾷς δὲ πάντως υἱὸν ἰδέσθαι τάχει,
ὃ πῦρ ποθοῦσα ῥιψοκινδύνως τρέχω.
θεοτό. Βάθ' ὡς τάχιστ', ἐμοὶ δὲ θᾶττον, ὧν ἐρῶ.
Εὐάγγελος γένοιο, τυχεῖν ὡς ἔχω.
μαγ. Εἴκω κελευσθεῖσ', οὖσα γάρ μοι τιμία
οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδε γ', ἀλλὰ πείθομαι.
θεοτό. Ἐφέψομαι δὲ κἀγὼ σὺν σοὶ μηρία,
Ἀλῶ γὰρ ἀλγῶ, καὶ μένειν σου κατόπιν
οὕτω μέλουσα πῶς ποτ' ἴσω νῦν τλάμων;
μαγ. Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν ὦ φίλα κόρα,
Σὲ γὰρ ἔχουσα σωσσὸν χαίρω μέγα.
Αἱ δ' ὕπνον οὐ βάλλουσιν ὀμμάτων ἄπο.
Ἔγρεσθ' ἔγρεσθε, γυναῖκες μέλλετε;
Γοργῶν τὴν ἕδραν τῶν βλεφάρων λύσατε.
οὐ λεύσετ' ἐς μήνιδος αἴγλαν παμφαῆ.
Ἀὼς πέλας, ἀὼς ὅ δ' ἀστὴρ ἔγγιος,
Θέλγει δ' ἕδραν ὄμματος ἄδιστος γ' ὕπνος,
Ἄδιστος ἄδιστος γὰρ ἐν τοῖς βλεφάροις
Ἡδὺς ἔβα παχνουμέναις καρδίαις.

Χο. Ἐγὼ μέλουσα καρδίᾳ παχνουμένη,
Ἄγρυπνον ὄμμα πᾶσαν ἂν ὄρφνην στρέφω.
Ἄμμες τάχει στείχωμεν ὦ φίλα κόρα,

Μαγ. Σφοδρᾷ μελήσει καρδίας δεδηγμένης.
Στείχωμεν οὖν τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας,
Αἳ δ' ἀποβαλοῦσαι τὸν ὕπνον ὀμμάτων,
Ἥξουσιν ὡς τάχιον ἡσύχῳ βάσει.

Θεοτ. Ναὶ ναὶ τάχει στείχωμεν, οὗ δ' εἴη τυχεῖν.
Πέποιθα πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν
Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν.
Ἄπιμεν οὖν ἄπιμεν. αἳ δὲ κατόπιν
Νῦν ὦσιν ἠχὴν ἠρέμα δεδεγμέναι,
Οἶμαι τελείας ὠκύτητ' οὐχ ἧσσον δὲ,
Ποδῶν δραμοῦσι συντόνοις δρομήμασιν.
Αὖθις γὰρ ἀφίημι ῥαδινὴν ὄπα,
Σαφῆ κελευσμὸν, συντρέχειν πρὸς τὸν τάφον,
Ὀρθαὶ δ' ἰδού γε θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας.
Αἶ, αἴ.
Τέκνον τὸ θεινὸν ἦμαρ ἰδοὺ τὸ τρίτον,
Τριταῖον ἤδη φέγγος, ἐλπὶς σοῖς φίλοις.
Μὴ δὴ παρ' ἐλπίδι, καὶ θανεῖν με ξυμφέρει.
Ὦ τέκνον ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον κάρα
Πότ' ἄρ' ἐγώ σ' ἢ ποῦ σ' ἢ παντλήμων ἴδω.
Ὦ τέκνον εἴθε τάχος ἔλθοις μοι φάος,
Ἔλθοις νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται φάους,
Νῦν δ' εἶδε φῶς μέγιστον ἐν σοὶ καθεύδω.
Ἔλθ' ἔλθε, φάνηθι, προλαβὼν τῆς ἠοῦς σέλας.

Θεὸν θεόν σ' ὀλύμπιον τὰ πάντ' ἔχει.

μαγ. Ἆ ἆ.

Εὐνὰς ἐρήμους τάς γε φυλάκων ὁρῶ.

Σωτ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ που,
ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στείχων τινά;
θρασὺς γὰρ ὄχλος, νῦν δ' ἐπεὶ κρατεῖ θρασύς.

μαγ. Τί δῆτ' ἀδελφὴ δρῶμεν; οὐ γὰρ εὕρομεν
ὡς ἠλπίσαμεν, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

Σωτ. Πείθου, πάλιν στείχωμεν. εὖ δ' εἴη τυχεῖν,
τὸν νεκρὸν αὐτὸν καρδίαις ὡπλισμέναις.
Σώζει γὰρ αὐτόν. ὅστις εὐφρόνως θεῷ
ἀνατίθησι. καί γε νῦν βαδιστέον.
Ἄμμιν δὲ λίθον τίς ἂρ ἀποκυλίσει;

μαγ. Ὀτοτοῖ.
Ἄναξ ἄφθιτε τίς δ' ἐστὶν ὅδ' ὁ κλόνος;
Πῶς δ' ἐκκυλισθεὶς ἀθρόον γ' ὦπται λίθος;
κενὸς δ' ὁρᾶται καὶ τάφος τοῦ δεσπότου;
οὐκοῦν ἄπειμι καὶ φίλοις μύσταις ἐρῶ
ἄρσιν νέκυος, αὖ δ' ὑποστρέψω τάχει,
εὕροιμι δ' ὧδε σὺν γυναιξὶ σ' αὖ κόρη.

Σωτ. Εὖτ' οὖν γ' ἐπανήκοι τάχιστα νῦν φίλη,
ἐγὼ δὲ λίθον ἠρεμαῖον βλέπουσ' ἔτι
θαμβουμένη τέθριπα. πῶς ὧδ' ἀθρόον
ὤφθη, κυλισθεὶς τῆς θύρας πρὶν τοῦ τάφου;
Ἆ, ἆ, σίγα, σίγα.
Ὁ λαμπρόπυρσόμορφος οὗτος. τίς δ' ἄρα,
ὃς καθύπερθεν ἕζεται νῦν τοῦ λίθου,
γαυνοπρεπής, ἐσθῆτι λευκῇ χαρίεις;

στίλβει γὰρ ὥσπερ ἁπαλὴ χιὼν νέα.
Ἰδοὺ δὲ καὶ φύλακες ὡς νεκροὶ κάτω.
ἀγγ. Ὑμεῖς δὲ μὴ θροεῖσθε, μὴ δ' ἔστω φόβος.
ζητούμενος γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ.
Ἄναξ Ἰησοῦς τῇ πρὶν ἐσταυρωμένος.
ὁ δ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ νεκρὸς μένων,
ἀλλ' ἐξεγερθεὶς εἰς Γαλιλαίαν τρέχει,
ὥς εἶπε, μύσταις ὀπτάνεσθαι πως θέλων.
κενὸν δ' ἰοῦσαι τὸν τόπον κατίδετε.
ἄπιτε γοῦν ἄπιτε καὶ ταῦτα σφίσιν
εἴπατε τρανῶς, πάντα γὰρ ἐξαγγέλλω,
καὶ παντάπασιν εἴπατε ξὺν τῷ Πέτρῳ.
ὡς φροῦδος ᾅδης, Χριστὸς ἀνέστη τάφου,
τάφου δὲ λίθος ἐνθένδ' ἀπηλάθη.
φρουροί τ' ἀΐδος θύρετρ' ἀνεῖσαν φόβῳ
λελυμένοι, νεκροὶ δὲ πρὸς φάους χθόνα
σκιρτῶσι σῶκον ἐκκαλούμενοι θεόν,
τῷ δ' αὐτόματα δεσμὰ πάντ' ἐπερράγη.
θεοτό. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε,
πέφθακεν, ὡς ἤλπιζον, τέρμα φροντίδων.
πέπτωκεν ἐχθρὸς, Χριστὸς ἀνέστη τάφου.
Ἠοῦς προούσης τίς ποτ' ἂρ ἡδυτέρα;
τί δ' ἂν ἐμοὶ γένοιτο χαριέστερον;
πῆ γοῦν τὸν ᾅδην καββαλὼν βαίνεις τέκνον,
πῆ πῆ δ' ἐγώ σε καὶ ποτ' ἂν ἴδω τέκνον;
ἔλθ' ἐλθὲ καὶ φάνηθι σῇ μητρὶ τάχει.
μαγ. Ὄψει γε θᾶττον, ὡς ἐγῷμαι, πλειόνων.
ἀλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ λευχείμων ἔφη,

Μύσταις φίλοις ἅπασι χάρμα μηνῦσαι.
πρῶτον δ' ἄπειμι πρὸς Πέτρον καὶ τὸν νέον,
εὐάγγελον φέρουσα βάξιν τοῖς φίλοις,
ὁ γὰρ φανεὶς εἴρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ.
Ἄπειμι γοῦν κένωσιν εἰπεῖν τοῦ τάφου,
καὶ τὴν ὅρασιν τοῦ φανέντος, καὶ λόγους.
οὗτοι δ' ὁμῶς ἔδραμον ἰδεῖν τὸν τάφον,
οἶμαι δὲ πάντα σφᾶς θεωρῆσαι καλῶς.
ἀλλ' ὤ. τίν' ἀθρῶ; δεσπότην καινῇ θέᾳ.
Θεοτό. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσαι γε μὴν πάρα,
μορφῇ γὰρ οὔτι φαῦλον εἰσβαλεῖν τινα.
Χρι. Χαίρετε.
Θεοτό. Χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ βασιλεῦ παντάναξ,
Ἔσχατον ἐχθρὸν συγκατασκάψας πότμῳ.
Ἄναξ ἄναξ ἄφθιτε, σὺ θεὸς μέγας
Ποδῶν δὲ σῶν ἄμμιν δὸς ἅψασθαι φόβῳ.
τοὺς γὰρ ἐπ' οὖδας νῦν κυνοῦσαι πίπτομεν,
καταπλαγεῖσαι τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ.
Χρι. Μὴ δὴ φοβεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος.
Ἄπιτε δ', ἀγγείλατ' ἀδελφοῖς μου τάχει
Ἐς Γαλιλαίαν ἀφικέσθαι, καί με πως
ἐκεῖσε κατίδωσιν, ὡς ἔφην σφίσιν.
Θεοτό. Ὦ φαιδρότης ἄρρητος ἡλίου βολῆς,
Ὡς ἀνέτειλε χαρίεσσα νῦν ἕως.
Ὦ λαμπρότης ἄφραστος αὐγῆς ἀκτίνων,
Ὦ χάρμα παγκόσμιον, ὦ θυμηδία,
Ὦ τέρψις εὐφρόσυνος, ὦ γῆθος μέγα.
Πῶς αὖτις εἴπω, πῶς ἀπαγγείλω λόγῳ.

Ἐμῆς ἀγαλλίαμα τανῦν καρδίας;
Ἀλλ' ἀπίωμεν ὡς ὁ δεσπότης ἔφη.
μαγ. Ἐγγὺς ἰδοὺ δέσποινα φίλαι σοὶ κόραι,
ἄλλαι τε πᾶσαι Γαλιλαίας θρεμμάτων.
Πρὸς τὸν τάφον φέρουσι μυρίσαι νέκυν,
Τὴν ἐξέγερσιν ἀγνοοῦσαι τοῦ δ' ἔτι.
Οὐκοῦν σὺν αὐταῖς βῶμεν αὖθις ἐς τάφον,
Οὐ γὰρ κόρος τίς ἐστι θαυμαστὰ βλέπειν.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι,
Ἐν τοῖς ἀγητοῖς λίχνος γ' οὖσ' ἁλίσκεται,
Ἀθρεῖν τε ταῦτα συχνάκις λιχνεύεται.
Ἀλλ' ὢ τίς ἐστιν εὐπρεπὴς νεανίας,
Ὃς λευκοχίτων δεξιοῖς ἵζει τάφου.
Θάμβος μ' ἔχει βλέπουσαν ἀστραπὴν θέας.
νεαν. Μὴ δὴ θροεῖσθε, μὴ δ' ὑμῖν ἔστω φόβος,
Τὸν Ναζαρηνὸν, οἶδ' Ἰησοῦν ὦ κόραι
Ζητεῖθ' ὃ δ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ μένων,
Ἀλλ' ἐξανέστη, καὶ κενὸς τόπος μένει.
Ἄπιτε γοῦν, εἴπατε μύσταις καὶ Πέτρῳ
Ἐς Γαλιλαίαν σφίσιν ὀφθῆναι τάχει.
μαγ. Ἐγὼ τρέμουσα, καὶ φόβῳ κρατυμένη
Πρὸς τὸν Πέτρον νῦν εἶμι, καὶ λοιποὺς φίλους
Εὐάγγελον φέρουσα βάξιν καὶ πάλιν,
Ὁ γὰρ φανεὶς εἴρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ.
ἡμι. Ἄμμες δὲ θάμβει καταπλαγεῖσαι φίλαι,
Ἔκστασιν ἐκστᾶσαι τε τῇ καινῇ θέᾳ,
Φεύγωμεν ὡς τάχιστα μνημείου δρόμῳ.
Σιγῇ φέρουσαι πᾶν ὅραμ' ἄκουσμά τε.

Καὶ μηδὲν ἐκφέρωμεν ὡς πρὸς μηδένα,
Μνεῖαν ἔχουσαι τῶν λογοπλάτου οὐ λόγων,
Φοβούμεναί τε τῶν βρόχων τὴν ἀγχόνην,
Νεκροπρεπὲς ὡς μνῆμα τῶν αὐτοῦ τρόπων
Τὸ μυστικὸν παίξαντος ἐχθρῶν ἐς μέσον.
Φύγωμεν, ἐξελάσωμεν ἔννοιαν κάτω,
Καὶ δυσμενεῖ μηδὲν ἐξεγνωσμένων
Εἴπωμεν ἄμμες, πλὴν φίλοις μύσταις μόνον.
Κακὸν γὰρ οὐδὲν οὐδενὶ, ξυνὸν δέ τι.
Πρὸς πανάληθες ἀγαθῶν ἀγγελμάτων,
Καὶ ψεῦδος οὐδὲν, ψεῦδος δ' ἄμμιν οὐ φίλον,
Νεκροφρόνων φρόνημα φυγούσαις καλῶς,
Καὶ παγκάλην ἔκστασιν ἐκστάσαις φόβῳ.
ᾯ πᾶς κακίας ἐκκλίνει θεοφρόνως,
Τοιοῦτον οὐ μὴν οὐδενὶ φράζειν θέμις
Ταῖς ἀξιούσαις, ὡς ἔφην, τῶν μνημάτων,
Μὴ δ' ἐμφερούσαις μνημόσυνον εἰσέτι.
Νεκροπρεποῦς τρόπου γε τοῦ ζῶντος πέρι,
Ἰσχημέναις φόβῳ τε, καὶ πολλῷ τρόμῳ
Ἐπιβλέποντος πρὸς τρέμοντ' αὐτοῦ λόγοις.
Οὕτως φύγοιμεν ἀπὸ μνημείου κόραι,
Ὡς μηδὲν εἰπεῖν μηδενὶ ξενοτρόπως.
Κακοῦ γὰρ ὑπόστασις οὐκ ἔνεστί πως,
Ὅθεν τὸ κακὸν οὐδὲν εἶναι μανθάνω,
Καὶ τῷδε μηδὲν μυστικὸν θέμις λέγειν.
Πρὸς δυσμενῆ γὰρ μυστικόν τις ἐκφέρει;
Δοκεῖ δὲ καλῷ δυσμενὲς τοὐναντίον.
Ὡς ἡμέρᾳ νὺξ, καὶ σκότος πάλιν φάει.

Ἀντίκειται καὶ ψευδὴς τἀληθεῖ λόγῳ.
Ἀλλ' ἀπίωμεν θᾶττον ἐς μυστηπόλους
εὐαγγέλιον χάρμα δηλοῦσαι φίλοις.
Ἀλλ' ὢ τίν' ἀθρῶ μυκτὸς ἥκοντ' ἐνθάδε;
ἀγγ. Δέσποινα μῆτερ παιδός, οἷον οὐδέ πω
ἄλλην γυναῖκ' ἔκλυον ἐκ τεκεῖν ποτε.
Θεοτό. Τῶν συμφρόνων τις αὐτὸς εἶ κατ' εὐφρόνην.
αὐλῶπες αὐταί, κοὔ σε γινώσκω τορῶς.
ἀγγ. Εὔνους ἀεί σοι καὶ σφαγέντι σοι τέκνῳ
τῶν θαυμασίων, κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Θεοτ. Νέον τί δ' ἀγγέλλεις; ἦ; τάχιστα φράσον.
ἀγγ. Δέσποινα χαῖρε, τοῦτό σοι πρῶτον λέγω.
πάγχαρτε χαῖρε, τοῦδε γὰρ προοίμιον.
κἄλλον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν βροτῶν.
Ἀλλ' οὐδὲν ἧσσόν σοι φέρω κεδνοὺς λόγους.
οἵαν γὰρ ἀγγελίαν ἥκω σοι φέρων.
Θεοτ. Υἱὸν φανέντ' ἀΐδος ἀγγελεῖς νέον;
ἀγγ. Ἔγνως λόγῳ με δὶς τόσον μ' ἐκούφισας.
Ἤλυθε, καὶ πάρεστιν, ὡς αἱρεῖ φάτις,
κἂν γῇ τὸν ᾅδην ἐκφυγὼν προβαίνεται.
τοιαῦτ' ἐγὼ γὰρ ἀγγελεῖν ἐλήλυθα.
Θεο. Ἄμμες μὲν ἴδμεν τοῦτο, σὺ δ' οἶσθας δὲ πόθεν;
Ἄγ' εἰπέ, πῶς φῄς; πῶς λέγεις; οἶσθας δὲ πῶς;
τί τ' ἆρ' ἐναργὲς τοῦ δ' ἐρεῖς τεκμήριον;
ἀγγ. Στρατὸς φυλάκων πᾶσαν ἀν' ὄρφναν μένων,
καὶ τάφον ἀθρῶν ἀσφαλεῖ προμηθείᾳ
νῦν ἐννύχιος ἐν θορύβῳ συρρέων,
πρὸς ἱερεῖς ἔδραμεν ἐν πολλῷ τρόμῳ.

Νέαν

Νέαις δ' ἔδοξε βάξιν ἐμβαίνειν φίλοις,
Νυκτηγοροῦντες τήνδ' ὡς πεφρικότες.
Οὐκ εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέτρεμε,
Τρόμου δ' ἔμαθον αἰτίαν τὴν ἐλπίδα,
Νύκτωρ κατ' ἄστυ τειχέων ἔσω μολών.
Καὶ τήνδε μαθών, ἧκον ἡσύχῳ βάσει
Στρατοῦ κατόπιν ἀκροώμενος λόγων.
Ὁ δ' εἶπεν οὕτως ἐμφόβῳ τολμηρίᾳ
Μακρηγορῶν ἅπαντα, θάμβοις ὤν.
Εἰρήνην οὖν εἴρηκε πρὸς πρεσβυτέροις,
Ἀρχιερεῦσί τε δραματουργοὺς τοῦ φόνου
Συνηγμένοις τε, καὶ σκοποῦντας τοῦ πέρι.
Ὦ τὸν φρικώδη πότμον ἐξειργασμένοι.
Γραμματέων ὅμιλε καὶ πρεσβυτέρων,
Ἥκω φράσων σοὶ καὶ πόλει πολλὰ ξένα,
Ὡς καινὰ πάντα θαυμάτων τ' ἐπάξια.
Ἀπὸ νέκυος δέδειχεν. οὗ νύκτωρ φύλαξ
Ἐγὼ τέταγμαι, καὶ νῦν εἰσέτι τρέμω.
Ὥστ' εἰ τὰ ἦθα, δεῦρ' οὖν ὃν τάχ' ὡς νέκυν
Ἡμᾶς φυλάττειν ἐξέπεμψας τῷ τάφῳ,
Εὐχοῦσιν αὖ μετῆλθες εἰσορῶν ξένα.
Θέλω δ' ἀκοῦσαι, πρῶτον σοὶ παρρησίᾳ
Φράσω τ' ἀκεῖθεν, ἢ λόγον στειλώμεθα.
Ταρβῶ γὰρ εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐναντίον
Πρὸς τὸν τύραννον, τὸ φρενῶν πλήσσων τάφος,
Τὸ τοὐξύθυμον, καὶ τὸ λίαν ἠρμένον.
Ταῦθ' ἡ φάλαγξ ἔφησε πρὸς πρεσβυτέροις.
Οἱ δὲ στραφέντες καθ' ἑαυτοὺς τοιάδε

Ἔλεγξαν ἄμφω, καὶ προσεῖπον ἀθλίως.
Ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥσπερ πῦρ ἐφάπτεται,
Ὕβρισμ' Ἰησοῦ, νῦν φόβος θ' ἡμῖν μέγας.
Ἀλλ' οὐ μέλειν δεῖ, δεξιοῦσθαι δὲ στρατόν.
Αὖ δὲ στραφέντες, πρὸς φάλαγγ' εἶπον τάδε.
Ἄκουε φάλαγξ, ὡς ἔχω γνώμης ἐγώ.
εἰ τὰ κατὰ γνώμην ἐρεῖν ἡμᾶς ἔχεις,
κρύφθ' ὡς ἀθῷος δ' ἐμοῦ πάντων ἔσῃ;
Ἐροῦσ' ὀπαδοὺς τὸν νέκυν κλέψαι λάθρα.
δῶρ' ἃ δέδοι καί, δῶρ', ἃ καλλιστεύεται.
οὐ γὰρ χρεὼν ἀνάκτι τοῦ τί σε φράσαι.
Ἂν πρὸς κλέος γ' ἔτ' ποιῶ τοῦ πεθαμμένου,
Ἄμμιν δὲ κατήφειαν εἰς φέρουσί που,
Ὄχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα,
πάντων τ' ἀγανάκτησιν εἰς ἡμᾶς ἔχει.
Ἡ δ' ἀντέφησεν ἡ φάλαγξ τῶν φυλάκων.
Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐρῶ τι τῶν ἐγνωσμένων,
Ἐπεὶ δοκεῖ σοι, καί με ῥύεσθαι λέγεις
πρὸς τὸν τύραννον, σοὶ δ' ὅμως εἰρήσεται.
ταφεὶς ὅδ' ἥσσων οὐδενὸς θεοῦ δοκεῖ,
Ἐξ ὧν τε πρὶν πέπραχε, καὶ νῦν θαυμάτων.
Ὅς ἐξανέστη κειμένου λίθου τάφῳ, οὐ
καὶ τῶν σφραγίδων ἐμμενουσῶν εἰσὶ καί,
Ἡμῶν τ' ἀΰπνων ἐγκαθημένων κύκλῳ,
τὰ πάντα κατηύγασεν, ἡμᾶς δὲ τρόμῳ
ὡσεὶ νεκροὺς τέθεικεν ἐκπεπληγμένους.
γῆς γεῖσ' ἐσαλεύθη γὰρ ἀχεθῷ τρόμῳ,
Αἴφνης δ' ὁ λίθος ἐκκεκύλισται τάφου.

καὶ τοῦτο δ᾽ ὡς ἔοικεν, ὡς δ᾽ ὁρᾶν ἔχω,
Σωματίαι τε πάνθ᾽ ἑώρων τὸν τάφον
Ἐκ δ᾽ αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι
Θεός πατὴρ ἤχησεν ἐν φωνῇ ξένῃ.
ταύτῃ θ᾽ ἅμ᾽ ἐβρόντησε καὶ πρὸς τὴν πόλιν,
καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός.
Σίγησε δ᾽ αἰθήρ, σίγα δ᾽ ὕλιμος νάπη
φύλλ᾽ εἶχε, καί που τ᾽ οὐκ ἂν ἤκουσας ψόφον.
τὸν ἄνδρα γοῦν τὸν δ᾽ ὅς τις ἐστὶν ὦ φίλοι,
Δέχεσθε καὶ νῦν, πάντῃ γοῦν δοκεῖ μέγας
κἀκεῖνό φασιν, αὐτόν, ὡς ἐγὼ κλύω,
τὴν παυσίκακον δωτίνην δοῦναι βροτοῖς.
καὶ τοῦ δ᾽ ἄνευ μηδὲν καλόν τ᾽ εἶναι ποτέ,
μήτ᾽ αὖ γενέσθαι. κἂν ἀληθεύῃ λόγος,
φύοι μ᾽ ἂν αὐτὸν μᾶλλον, ἢ θυμούμενος
Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.
πυ. ἀρ. Σὺ πόλλ᾽ ὕπνωσας, καὶ λαλεῖς ὀνείρατα,
Ἔκλεψαν, ὡς ὕπνωσας, μύσται τὸν νέκυν.
Καὶ τοῦτο πρὸς τύραννον εἶπε καὶ μόνον.
Ὃ δ᾽ οὖν κατὰ θύμιον ἡμῖν, σὺ σίγα.
Σιγῶν δὲ τοῦτο, δεξιώσεις σὺ λάβῃς.
Ἢ γοῦν ἑκόντες ἐπλάσατε τὸν νέκυν,
Κἂν μὴ σιγήσῃς, τοῦτο τύραννος μάθῃ,
κους. Πείθῃ μὲν οὐδὲν τῶν ἐμῶν κλύειν λόγων.
Ἐγὼ δὲ καὶ πρὶν πρὸς σέθεν κακῶς κλύων
οὔ φημι χρῆναι κατεπαίρεσθαι σ᾽ ἔτι,
Ἀλλ᾽ ἡσυχάζειν, οὐ γὰρ ἂν ἀνέξεται.
Ὡς δ᾽ οὐδὲν ἐπλάσαμεν, ἡ σφραγὶς μόνη

Ἔδειξε σαφῶς, καὶ πρόφασιν οὐκ ἔχεις.
τηρουμένης γὰρ, κειμένου τε τοῦ λίθου,
ὢ θαῦμα καινὸν, ἐξανέστη τοῦ τάφου.

συ. ἀρ. Ἔα τὰ ἄλλα, καὶ δέξαι τὰς δωτίνας.

κουσ. Ἐπεὶ πρὸς οὖ πάθη σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
ἔγωγε τοῖς σοῖς, ὡς λέγεις, πεισθήσομαι.
σὺ δὲ σκόπει δὲ, πῶς με τυράννου ῥύσῃ.

συ. ἀρ. Μήσοι μέλησις τοῦ δέους ἔσω πέρι,
πείσω γὰρ αὐτὸν νῦν φρονεῖν ἀδελφά σοι,
ὥς ἐγγυῶ σοι, καὶ χρόνος τῶν ἀσσόνων.
ἀλλ' ἀπίωμεν τάχιον, μὴ σοι δέος.
ἐρεῖς δὲ, μύσαι τοῦδε νυκτέρῳ ποδὶ
λαθόντες ὄμματ' οὐμὸν ἦραν τὸν νέκυν.

κουσ. Ἰώμοι, ἰὼ. αἶ, αἶ.

πιλά. Τίς ἐστιν, ὃς θρηνῶν, βοῶντ' ἔξω στένει;

συν. φάλαγξ φυλάκων τοῦ κατακρίτου νεκροῦ.
ἄναξ πάρεστι, καὶ φόβῳ πολλῷ στένει.

πιλά. Εἰς καιρὸν ἥκεις καί περ ἐμφαίνουσά τι,
τί γὰρ δὲ θρηνοῦσ' ἀλαλάζει; καὶ στένει;
τίνος θ' ἕκητι τὸν φόβον φέρει; λέγε.

συν. Αὐτοὶ πρόμπες σῶν λόγους ποιησάτων.

κου. Μύσαι γὰρ ἄναξ τοῦ δὲ νυκτέρῳ ποδὶ.
λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν ἦραν τὸν νέκυν.

πιλά. Πῶς ὦ μέγιστα πήματ' ἐξειργασμένοι,
μύσαι μολόντες εἰς τάφον εἰσίεσαν,
ὑμᾶς λαθόντες, καὶ νέκυν ἀφήρπασαν;
οὔτ' εἰσιόντας πρὸς τάφον συνήκατε,
οὔτ' ἐξιόντας, τῶνδε τίς τίσει δίκην,

Πλὴν σοῦ; σὲ γοῦν φύλακα φημ' εἶναι τάφου,
ὄφλειν τέθεικας τοῖς βροτοῖς γέλωτά με.
Γρὸς αἰσχύνη δὲ καὶ δίκην τίσω φόνου.
κλέπται σ' ἔλαθον ἐγγελῶντες πολλά μοι;
τίς γὰρ πρόφασις τοῦ νεκρὸν κλέψαι δέμας;
πῶς δ' ἂν ἐτόλμων φυλάκων μέσον τόσων,
οὓς φασι καὶ φῶς λαμπάδων πυρὸς φέρειν,
καὶ τῶν δ' αὖ εὖ δέ, πανσέληνος νὺξ τρέχει,
ἐλθεῖν τρέμοντας καὶ κυλίσαι τὸν λίθον;
ὃν ἀπονητὶ στρατὸς οὐκ ἔθηχ' ὅσος,
τέθεικέ τε σφραγῖδας ἐκτὸς τοῦ λίθου
ἰλαδὸν ὑμῶν καὶ χορὸς πρεσβυτέρων.
οὐκ οἶδα μύστας, οὓς νέκυν κλέψαι λέγεις.
σὺ τοῦτ' ἔδρασας, οὐδὲν ἂν δεξαίμεθα,
γνώμην δ' ἀφαιρῇ τὴν ἐμήν, πλάττων λόγους.
ἀλλ' οὖν μακροῦ σοι καὶ σφοδροῦ δέῃ λόγου,
ὅτῳ με πείσεις μὴ λέγειν ψευδηγόρως.
οὐ γὰρ μόνοι εἰσὶ τῆς ἀληθείας λόγοι,
ἀλλὰ πρέπουσι τοῖς λόγοις βουλεύματα,
οὐδ' ἐμμένουσιν οἱ λόγοι βουλεύμασιν.
Κους. ὀρθῶς ἄναξ εἴρηκας, ὡς τὸ δρᾶμ' ἔχει.
ἐγὼ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εἶχον εὐφρόνῃ,
κοὔτ' ἔβρισ', οὔτ' ἐκοίμησ' οὖν νὴ σὺν κάραν.
εἶδόν τε πάντα, καὶ δραμὼν ἦλθον λέγων,
κἀγὼ μὲν ἦν πρόθυμος ἔννυχος δραμεῖν,
καὶ σοὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν τε καὶ φυγεῖν δίκην
ἀλλ' οἱ σοφοί γε, καὶ τὸ θεῖον εἰδότες,
μεῖναι μ' ἔπεισαν ἡμέρας λαμπρὸν φάος.

οὐ γὰρ φαεινοί μοι ξυνέσχον ἡλίου
λαμπτῆρες, ἀλλ' ἔδραμον ἐς σφᾶς αὐτίκα
καὶ σφίσιν εἶπον πᾶν ὅραμ', ἄκουσμά τε,
οἱ δ' οὐ μανοῦσι τοῖς ἐμοῖς ὀρθοῖς λόγοις.
πλα. Δέδοικα φάλαγξ μὴ μάτην ψευδηγορῇς.
μύσται γὰρ αὐτὸν ἔκλεψαν, οὐκ ἴσμεν πόρως.
καί γ' οὖν ὕποπτόν ἐστι κἀρτ' ἐμῇ φρενί,
τί γὰρ ἐναργὲς τοῦδ' ἐρεῖς τεκμήριον,
κου. Ἄναξ ταχινῶς, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον,
ὁ κλὼψ ἐν ὄρφνῃ παντὶ πάμμεγα σθένει.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ παραγγέλλειν στρατῷ,
ὡς αἴτιος αὐτῶν καὶ ταχύπους τυγχάνων,
φάλαγγ' ὑπερβὰς νυκτὸς ἐν καταστάθει,
ὡς ἐν βρόχοισι δέσμιος λελημμένος,
γλισχροῖς χαραχθεὶς, ἐκμάθῃ τὸ πρακτέον.
Αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν καὶ πρὸς αἰσχύνῃ κακὸν,
θεοῦ διδόντος ἀνιῶν τις ἀπόνως
λαβεῖν ἐᾶσαι δρᾶμα δράσαντας τόσον.
πλα. Οὐκ οἶδα σοῦ σοὺς οὓς νεκροῦ φῶρας λέγεις
οὐκ οἶδ' ὕποπτόν ἐστιν, ὕποπτον δ' ἐμοί.
πῶς γὰρ ἂν οἱ φυγόντες ἔκλεψαν νέκυν,
ὃν ζῶντα κατέλιπον ἐν πολλῷ φόβῳ;
οὐδ' ἐς τοσοῦτον ἀφύπνωσεν ἡ φάλαγξ,
καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ τάφου κατεφρόνει;
οὔθ' οἷδε γ' ἐξήμαρτον ἀτόλμῳ θράσει,
οὓς κατασεῖσαι καὶ θεραπαίνης ὄπα
ἔκλυον, ὥσμιν ἀπαρνήσασθαι φόβῳ.
συ.ἀρ. Ὁ πάνθ' ἑδραῖος, νῦν κλονῇ τῇ καρδίᾳ,

καὶ ταῦτα κλύων πάνθ' ὑπερθύεις μάτην.
εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ πολύβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντα δύνασθαι βροτῶν
πέφυκας, ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδοται γέρας,
Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι.
ὃς νῦν πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων,
κλέψαι τ' ἀπιστεῖς σῶν ὀπαδοὺς τὸν πλάνον.
Ἄπλους ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρας.
πιλ. Στρατὸν σὺ κλέψας, κἀμὲ πειρᾷ συστρέφειν,
σὺ πάντ' ἔδρασας, καὶ τὰ λοιπὰ σὺ σκόπει.
συ. ἀρ. Σὺ γοῦν νόμιζε ταῦτ' ἐπείπερ σοι δοκεῖ
γράφειν ἔχειν τι καὶ λέγειν μέγα θεόν.
ἀγγ. Τοιαῦτα μαθὼν ἀνόμων τολμήματα
τῶν νεκρέγερσιν κατορυσσόντων δόλῳ,
ἔδραμον ὦ δέσποινα νῦν σοι μηνύσαι,
μὴ γοῦν ἀπίστει, πάντ' ἀληθῶς γὰρ κλύεις
καὶ πᾶσαν οἶμαι τὴν πόλιν φάμαν φέρειν,
κουστωδίας γάρ τινες ἐκφέρουσί που.
καὶ θαῦμα κηρύσσουσιν ἐν μυστηρίοις.
Ἥξουσί σοι πολῖται καὶ τὸ πᾶν μάθοις.
θᾶττον γὰρ αὐτὸς ἄγγελος μηνυμάτων
ἔδραμον, ἐλθεῖν γηθοσύνῳ καρδίᾳ,
καί σοι κομίσαι χάρμα καὶ θυμηδίαν.
θεοτ. Εἰς καιρὸν ἥκεις, καὶ χάρις σοι κείσεται.
Εἰς καιρὸν ἥκεις, καί περ ἀγγέλων ἄτην,
Αὐτῶν γε μᾶλλον ἀνόμων πρεσβυτέρων
ψευδῆ τε, καὶ μάταια πόλλ' εἰργασμένων.
πῶς γὰρ ἂν εἶρξαι τάφος, ἢ σφραγὶς λίθον.

Ἡ φυλάκων φάλαγξ τις ἀλήπτου λόγου.
Εἰς συγγένειαν πατρὸς ἀλειφθὲν δέμας;
Ὃ καὶ πρὶν ὤπτο βαίνων ὑγρὰν ὡς πέδον.
Τὸν αὐτόριζον αὐτοπλάστην δεσπότην,
φέροντα τὸν φέροντα πᾶν κράτει.
Ὃς κλεῖθρα παρθένια μηδαμῶς λύσας,
ἐξῆλθεν, ἀνέτειλεν ἐνθέῳ σθένει,
οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέλυσέ πως.
Ἔτικτον αὐτόν, οἶδα δ᾽ ὡς ἐγεινάμην.
Ἡ φυλάκων φάλαγξ δέ, πῶς ἂν ᾔσθετο
τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαθόντος ἀγγέλους;
Πῶς ἐκ βροτείων αἱμάτων πλάττει δέμας;
Πῶς σὰρξ πέφηνεν ὢν ἄσαρκος πρὶν λόγος;
Πῶς καὶ μένων δὲ σὺν πατρὶ πρὸς τὸν πόλον
ὅλος τε παντί, πρὸς τ᾽ ἐμὴν ἦν γαστέρα.
Ταῦτ᾽ ἐφρύαξαν ἱερεῖς μάτην φθόνῳ,
Ἡμεῖς δέ, φίλαι, νῦν δράμωμεν πρὸς τάφον,
Στείχωμεν ὡς τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας,
Πάντ᾽ ἐξακριβώσωμεν ἀσφαλῶς ἔτι,
καὶ πάντα δηλώσωμεν, ὡς ἔχει, φίλοις,
Αὐτοί σε συνδραμοῦντες, οἴχονται πλέον.
Χορ. Καὶ μὴν ὁ πέτρος σὺν ἰωάννῃ φίλῳ.
Θᾶττον δραμόντες πρὸς τάφον ζωηφόρον,
καὶ πάντ᾽ ἀκριβώσαντες εἶπον τοῖς φίλοις.
Ὡς μαγδαλ᾽ εἶπε μαρία πτοουμένη.
Πρώτη δραμοῦσα, πάντ᾽ ἀκριβωσαμένη.
Καὶ τὴν κένωσιν μηνύσασα τοῦ τάφου.
Θεοτό. Ναὶ ναί, πρὸ πασῶν ἥδ᾽ ἔδραμεν εἰς τάφον,

Ἔγω τε ταύτῃ ξυνέδραμον αὐτίκα,
Καὶ τὴν κένωσιν εἴδομεν πρὶν τοῦ τάφου,
Ἄρσιν τ' ἔδειξε τῆσδε νεκροῦ φιλτάτου,
Καὶ πρὸς τόπον σώματος ἄλλον που θέσιν.
Ἀλλ' εὐθέως ἔγνωμεν ὡς τὸ πρᾶγμ' ἔχει,
Καὶ ταῦτα μύσταις μηρία δραμοῦσ' ἔφη.
Πέτρος δ' ἀναστὰς, ἔδραμε πρὸς τὸν τάφον.
Ξυνέδραμ' αὐτίκα τε μύστης πρόδεμος,
Εἶδόν θ' ἅπερ εἴρηκε μηρία σφίσιν.
Αὖ δ' ἄμμες ἐλθεῖν κατόπιν γ' ἐδράμομεν.
Ἐγγὺς δ' ὅμως πάρεστιν ἤδ' ἡ μαγδάλα,
Φήσειέ τ' αὐτὴ πᾶν ὅραμα δρᾶμά τε.
μαγ. Τί φὴς κόρη δέσποινα χάρμα τοῦ γένους;
θεοτό. Ἅπαντα προϊδεῖν, καὶ προειπεῖν τοῖς φίλοις
Εἴρηκας αὐτὴ, ταῦτ' ἀπαγγέλου κόραις.
μαγ. Οὕτως ἔχει δέσποινα, καθάπερ λέγεις.
Οἶδας γὰρ οἶδας τῷ τάφῳ με πρωΐσαι,
Ὅσα τ' ἔφην ἔκλυες, οὐ χρή μ' αὖ λέγειν.
Ἅπερ δραμοῦσα πρὸς πανόλβιον τάφον
Μόνη τὸ πρῶτον, εἶτα σὺν μύσταις δυοῖν,
Κἀκεῖ δακρυχέουσα παρισταμένη
Ἀνιστόρησα κἀκριβωσάμην τρανῶς,
Λευχειμονοῦντας τ' εἶδον ἀγγέλους δύο,
Ἄνω κάτωθε τοῦ τάφου καθημένους,
Τὸν μὲν κεφαλῇ, τόνδε δ' αὖ πρὸς τοὺς πόδας.
Καὶ τοὺς δ' ἀπαστράπτοντας ἰδοῦσ' εὐθέως,
Ἔστην καταπλαγεῖσα χαρᾷ καὶ φόβῳ.
Εἶτ' αὖ δι' ὤτων γῆρυν οὐχ ἣν εἰκάσαι,

Ἐδεξάμην γε, καὶ μετεστράφην δρόμῳ,
Αὐτίκα δ' ἀθρῶ χριστὸν ἐν καινῇ θέᾳ.
Μορφῇ γὰρ οὐ φαύλην ἦν εἰσβαλεῖν ἔφην.
Πίτνω τε πρὸς γῆν, καὶ ποδῶν ἐφηπτόμην.
Ὁ δ' ἀπέπεμπε, καὶ φίλοις ἔπεμπέ με.
Καὶ τῶν δ' ἀκούσασ' ὧν ἐμαιόμην μαθεῖν,
Ὡς πρὸς πόλον γ' ἄνεισι, καὶ τὸν πατέρα.
Οὔπω δ' ἀναβέβηκεν, ὡς ἔφη τέως.
Ἐν γῇ μένων δὲ πρὸς γαλιλαίαν φίλους
Ὡς σφισιν εἶπε, προφθάνειν καὶ προσμένειν.
Νύσαις ἅπαντα ταῦτα τοῖς φίλοις ἔφην,
οἱ δ' οὐδὲν ἠγίζοντο τοὺς ἐμοὺς λόγους,
Ἀλλ' ἦλθον αὐτοὶ πρὸς τάφον ταχυδρόμοι,
Εἶδόν θ' ἅπερ ἔκλυες, οὐ χρή τ' αὖ λέγειν,
ἅτε ξυνούσης καὶ σέθεν πρὸ βραχέος.
Ἔκλυον, ἱστορήσασ' οἶδας παγκάλως.
Τὰ πρὶν γὰρ ἀκούσασα σὺν φίλαις κόραις,
Θάμβει καταπλαγεῖσ' ἐμοὶ ξυνιέναι
Ξὺν δυσὶν ἄλλαις μηρίαις φιλουμέναις,
ἔδραμες ἰδεῖν ἅπερ ἔκλυες πάρος.
εἶδές τε πάντα, καὶ σὸν υἱὸν ὡς ἔδει,
ἐγὼ δὲ κλύω καὶ φίλων ἄλλοιν δύο
Νῦν ἀπιόντας ὡς πρὸς ἀγρὸν τὸν δ' ἰδεῖν,
Καὶ πάντα μαθεῖν, ὧν μαθεῖν εἶχον πόθον.
οἳ καὶ τρέχουσι τοῖς φίλοις εἰρηκέναι,
Κἀκεῖ συνελθεῖν θᾶττον ἡμᾶς νῦν δέον,
Ἴσως ἴδωμεν αὖτε καὶ τὸν δεσπότην.
Ἰδοὺ γὰρ ἤδη καὶ κνέφας τῆς ἑσπέρας,

Δράμωμεν οὖν, δράμωμεν ἤχι τοὺς φίλους·
τὸν νυκτερινὸν συνάγειν οἶμαι κνέφας.
Ἰδοὺ κατειλήφαμεν οἶκον μηρίας,
ὅπηπερ εἶναι καὶ φίλους μύστας κλύω
ἐντὸς πυλῶν μένοντας ἐγκεκλεισμένους,
πάντως τρέμοντας τοὺς μιαιφόνους ἔτι.
καὶ κλεῖθρα πυλῶν ἠσφαλισμένα μένει.
πῶς δ' εἰσίωμεν τῶν θυρῶν κεκλεισμένων;
Ἤδη δ' ἔκλυεν, ὑπανοί γε θ' ἠρέμα.
μηρία φίλη, συγκαλεῖ τ' εἰσιέναι.
Ἀλλ' εἰσίωμεν ἡσύχῳ ποδὸς βάσει,
Ὡς μὴ θορυβήσωμεν ἐμφόβους φίλους.
Ἰδοὺ συνηθροίσθημεν ἕνδεκα φίλοις,
ἄλλοις τε πᾶσι τοῖς συνοῦσι φίλοις,
Αὖθις δὲ πύλας ἀσφαλίζει μηρία.
οὐκοῦν σίγα κλύωμεν αὐτοῦ κλέοπα,
πάρεστι καὶ γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ πολλ' ἄδει.
τὸν δεσπότην φῆναί τε, καὶ φράσαι σφίσιν,
ὅπως τέ μιν συνῆκαν ἄρτου τῇ κλάσει.
Ἄ, ἄ. σίγα, σίγα.
Ἔστηκεν ἰδοὺ δεσπότης θυρῶν ἔσω,
ὄντως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον,
πῶς πῶς πάρεστι τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
τάχως ἀνέστη καὶ τάφου κεκλεισμένου,
καὶ πρὶν προῆλθεν ἐκ πυλῶν τῆς παρθένου,
Ἄλυτα τηρῶν κλεῖθρα μητρὸς παναγνοῦ.
Χρι. Εἰρήνη ὑμῖν.
τί δὴ θροεῖσθε; χεῖρας ἰδοὺ, καὶ πόδας,

Αὐτήν τε πλευρὰν τὴν ἐμὴν νενυγμένην
τρανῶς ἰδόντες, γνῶτε μ' ὡς ἐγὼ πέλων
εἴμ' αὐτός, οὐ γὰρ πνεῦμα σάρκα πως ἔχει,
οὐδ' ὀστέα ξύνεστι τῷ πνεύματί που,
καθάπερ αὐτὸν νῦν ὁρᾶτ' ἔχοντά με.
καὶ ψηλαφήσαντές μ' ἴδεσθ' ὡς πάντ' ἔχω.
καθὼς δ' ὁ πατὴρ ἐνθάδ' ἀπέσταλκέ με,
οὕτως ὑμᾶς πρὸς κόσμον ἐκπέμπω κἀγώ,
καὶ πνεῦμ' ἅγιον ἐμπνέω φίλοις ὑμῖν.
ὅπερ λαβόντες παντὶ κηρύξατέ με
σὺν πατρὶ καὶ πνεύματι τῷ παναγίῳ.
Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε κήρυκες φίλοι,
Ἄσατ' ἐπινίκι' ἀνὰ πᾶσαν χθόνα,
καὶ βασιλείους ἀμφιδραμόντες δόμους
ἐρεῖτε δαυίδου πόλιν, πᾶσ' ὡς μὲν ἴδῃ.
Σωτήριον τάχιστ' ἀνιὸν ἐκ τάφου.
Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν πάσῃ χθονί.
Σώσει δ' ἑαυτόν, ὃς λόγον δεδεγμένος
Ἀσπάσεται βάπτισμα ῥύσιον λύθρου.
ὃς δ' ἀποδιώξειε τοὺς ὑμῶν λόγους,
ὁ δ' ὡς ἄπιστος ἐμπέσει κατακρίσει,
ἐφ' ὧ δίδωμι πνεύματος θείου χάριν.
οὓς δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
καὶ δεσμόλυτος εὑρεθήσεται τότε.
οὓς δ' ἂν κρατῆτε δεσμὸν ἀμπλακημάτων,
Δεσμοῖς ἀλύτοις κεκρατημένος μενεῖ.
τοιῶνδε δεσμῶν ἀλύτων με παντάναξ
ὁ δεσμολύτης αὐτὸς ἂν σῶπερ λῦσον,

οἷς φεῦ με κατέδησεν ἀπροσεξία,
ἐχθρὸς δ' ὁ πλάνος κατεβάρυνε φθόνῳ.
ὁρῶν με τῶν πρὶν ἀλύτων λελυμένον.
τῇ πρὸς σὲ πίστει δωρεᾷ φιλαγάθῳ.
χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ βασιλεῦ παντάναξ,
τὸν ἀρχέκακον καταπατήσας ὄφιν.
ἔσχατον ἐχθρῶν καββαλών τε τὸν πότμον.
οἷς μή μ' ἐάσῃς κυριευθῆναι πάλιν,
Ἄναξ ἄναξ ἄφθιτε σὺ θεὸς μόνος,
κριτής τε πανένδικος ἔρχῃ με κρίνων.
πῶς νῦν ἐγώ σε τῷ τότ' ἀθρήσω λόγῳ;
ὄμμασί θ' οἵοις ἀπενίδω σὸν θρόνον,
ἐμαυτὸν ἀνάξιον ἐνδείξας πάλαι.
πόλου τε, καὶ γῆς, σῆς τε δημιουργίας;
ὁ δυσμενὴς ἥρπασε, κατήγαγέ με.
εἰς βόθρον, εἰς τάρταρον, εἰς χάος μέγα,
σφοδρῶς διώξας κατέλαβέ μ' ὁ πλάνος,
ὅλον με κατέπτωσεν εἰς ἅδου ζόφον.
Ἔλεε, θεέ, νέμε χέρε, φέρε με.
καὶ μή μ' ἐάσῃς χάρμα τῷ βροτοκτόνῳ.
σόν εἰμι πλάσμα, σύ με παίδευσον μόνος,
καὶ πλῆξον αὐτὸς φιλαγάθως ἐνθάδε,
καὶ μὴ γεέννῃ παραπεμφθῆναι λίπῃς.
ῥῦσαι, λισσόμεθά σ' ἠδικήσαμεν.
καὶ σῶμα, καὶ ψυχή τε, καὶ νοῦς ἀθλίως
ἡμάρτημέν σοι πολλά τ' ἠνομήσαμεν.
ὅ τ' ἐμάθομεν, ὅτ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες.
κοὐδέν ποτ' ἐδράσαμεν, ἅπερ σοι φίλα.

γινώσκομεν σφάλματα, σὺ δὲ πρόρα,
Ἴσμεν δὲ σ' ὀργὰν οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.
οἴκτειρον ὦ σῶτερ με, μὴ δὲ ταῖς ἐμαῖς
Ἀμπλακίαισιν ἀπολέσθαι καλλίστης.
Παῖς γὰρ ἐγὼ σός, παῖς τε παιδίσκης σέθεν,
ἐμοῦ δ' ἔκητι πότμον ὑπέστης λόγε,
καὶ δυσμενεῖ με χάρμα μὴ καταλίπῃς.
Ῥάβδῳ δὲ σῇ παίδευε. πλὴν φιλαγάθως,
Πρέσβιν δὲ δέξο μητέρα σὴν ὦ λόγε,
Σφᾶς θ' οἷς ἔδωκας δεσμολύειν σου χάριν.
Πότνια πότνια παμμάκαιρα παρθένε,
Σὺ μὲν μακάρων δάπεδον ναίεις πόλου,
Ἅπαν πάχος βρότειον ἀλλαξαμένη,
Ἀφθαρσίας τ' ἄμφιον ἐστολισμένη,
Ἀεί τ' ἀγήρως ὡς θεὸς δ' ἐγνωσμένη.
Λόγοις δ' ἐμοῖς ἄνωθεν εὐμενὴς ἔσο.
Ναὶ ναὶ κόρη πάγκλυτε τοὺς λόγους δέχου.
Μόνον γάρ ἐστι τοῦτό σοι βροτῶν γέρας,
Ὡς τοῦ λόγου σοι μητρὶ κἂμ ὑπὲρ λόγον.
Ὅθεν πεποιθὼς σ' ἐν λόγοις ἀμείβομαι,
Καί σοι στέφανον πλεκτὸν ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος ὦ δέσποινα κοσμήσας φέρω,
Ἀνθ' ὧν με πολλῶν ἠξίωσας χαρίτων,
Ἀεί τε ῥύῃ συμφορῶν πολυτρόπων,
ἐχθρῶν ὁρατῶν, ἀοράτων τε πλέον.
τέλος δὲ κάμψαι μ' ὥσπερ ηὐξάμην, βίου,
Πλουτῶν ἀεὶ προστάτην παντὸς βίου
καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον ἐς σὸν υἱέα.

Σὺν εὐαρεστήσασιν αὐτῷ φιλάγνοις.
μὴ γοῦν ἐάσῃς ἐκδοθῆναι βασάνοις,
καὶ χάρμ' ἔσεσθαι δυσμενεῖ βροτοφθόρῳ.
πρόστηθι καὶ ῥῦσαι δὲ πυρὸς καὶ σκότους,
πίστει δικαιοσύνῃ με καὶ χάριτί σου.
ἐν σοὶ γὰρ ὦπται χάρις ἡμῖν ἐκ θεοῦ,
καί σοι χαριστήριον ὕμνον νῦν πλέκω.
χαῖρ' ὦ κόρη πάγχαρτε μήτηρ παρθένε,
κάλλιστα πασῶν παρθένων ὑπερτάτη,
οὐρανιώνων ταγμάτων ὑπερτέρα.
Δέσποινα παντάνασσα χάρμα τοῦ γένους,
Ἀεί ποτ' εὖ φρονοῦσα τυγχάνοις γένει,
κἀμοὶ μεγίστη πανταχοῦ σωτηρία.

ΤΕΛΟΣ.

Impressum Romæ per Antonium Bladum Asulanum. M.D.XLII.

JA1
1553042

8/f.
c.
19

111
A
7

B
VITT